Dokument nr. 15:10

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1486 – 1650
18. juni – 1. september 2010

Innhold

Spørsmål		Side
1486.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. at permitterte ved en rusinstitusjon i Rissa, drevet av Buestiftelse, ikke har fått dagpenger fra Nav under permitteringstiden, besvart av arbeidsministeren	13
1487.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. amin-utslipp, besvart av olje- og energiministeren	14
1488.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. fedrekvote, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	15
1489.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. omsorgsovertakelse, besvart av justisministeren	16
1490.	Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. en rapport fra Gassnova, besvart av olje- og energiministeren	17
1491.	Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. rusplan, besvart av helse- og omsorgsministeren	18
1492.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. Kongsvingerbanen, besvart av samferdselsministeren	19
1493.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. søknad om konsesjon for bygging av Kobbedalen kraftverk i Lødingen kommune, besvart av olje- og energiministeren	20
1494.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. rehabiliteringsplasser som følge av tap av avtaler med helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	20
1495.	Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. beskaffenheten til den blyfrie ammunisjonen Forsvaret benytter, besvart av forsvarsministeren	21
1496.	Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. odelsretten, besvart av landbruks- og matministeren	22
1497.	Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. kongekrabbe, besvart av fiskeri- og kystministeren	23
1498.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. industriproduksjon i Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	24
1499.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. rammevilkår for kraftforedlende industri, besvart av miljø- og utviklingsministeren	25
1500.	Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. breddeutvidelse på rv 3, besvart av samferdselsministeren	26
1501.	Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. gravlunder etter falne i 2. verdenskrig, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	27
1502.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. effektiviseringen i Lånekassen, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	28

Side

1503. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. jobb i politiet for nyutdannede politistudenter, besvart av justisministeren 29

1504. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. vaktvirksomhet, besvart av justisministeren 30

1505. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. stønad etter folketrygdloven kapittel 15, besvart av arbeidsministeren 31

1506. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. nedleggelse av sykehusene i Nordfjordeid og Lærdal, besvart av helse- og omsorgsministeren 32

1507. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. shariaråd, besvart av justisministeren 32

1508. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. Nasjonal enhet for pasientsikkerhet, besvart av helse- og omsorgsministeren 33

1509. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. mammografibuss, besvart av helse- og omsorgsministeren 34

1510. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovviltstammen, besvart av miljø- og utviklingsministeren 35

1511. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. omfanget av midlertidige stillinger for forskere i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren 36

1512. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. dagpenger hos NAV, besvart av arbeidsministeren 37

1513. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Volda sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren 38

1514. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Nav Nordland, besvart av arbeidsministeren 39

1515. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. trygdebil, besvart av arbeidsministeren 40

1516. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. eierskapsmeldinger i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren 41

1517. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren 42

1518. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. reguleringsplan, besvart av miljø- og utviklingsministeren 42

1519. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbytte fra Baneservice, besvart av samferdselsministeren 43

1520. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. trafikksikkerhetstiltak på E18, besvart av samferdselsministeren 44

1521. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengefinansiering, besvart av samferdselsministeren 45

1522. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Bergensprogrammet, besvart av samferdselsministeren 45

1523. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. tobakkskonvensjonen, besvart av miljø- og utviklingsministeren 46

1524. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Aker Seafoods ASA, besvart av fiskeri- og kystministeren 47

1525. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ekspedisjon med kajakk til Nordpolen, besvart av miljø- og utviklingsministeren 48

Side

1526. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. regnskogen, besvart av miljø- og utviklingsministeren 49

1527. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. konsekvensutredning for Jan Mayen, besvart av olje- og energiministeren 50

1528. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. tilbud til ME-syke, besvart av helse- og omsorgsministeren 51

1529. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. gebyrsatser i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren 52

1530. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO_2-binding fra skog, besvart av miljø- og utviklingsministeren 53

1531. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fremdrift på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren 53

1532. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. bygging av parkeringshus på Drammen jernbanestasjon, besvart av samferdselsministeren 54

1533. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen, vedr. import av Omega 3-kapsler av selolje til EU, besvart av fiskeri- og kystministeren 55

1534. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. andelen riksvegnett med dårlig dekketilstand, besvart av samferdselsministeren 55

1535. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ventetid og svar fra NAV, besvart av arbeidsministeren 56

1536. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. losplikt, besvart av fiskeri- og kystministeren 57

1537. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. strategier overfor Turkmenistan, besvart av utenriksministeren 58

1538. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. innbetalte bompenger fra landets veibrukere, besvart av samferdselsministeren 59

1539. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. økte transportkostnader ved bompenger, besvart av samferdselsministeren 60

1540. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. purring av spørsmål, besvart av justisministeren 61

1541. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. dokumenter unntatt offentligeten ved trafikkstasjonen på Lillestrøm, besvart av samferdselsministeren 61

1542. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Tindtunnelen, besvart av samferdselsministeren 62

1543. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Tomb videregående skole, besvart av kunnskapsministeren 63

1544. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. dispensasjoner for bygging, besvart av miljø- og utviklingsministeren 64

1545. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. å forebygge og bekjempe kriminell aktivitet blant ungdom under den kriminelle lavalderen, besvart av justisministeren 64

1546. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. såkornfondene, besvart av nærings- og handelsministeren 66

Side

1547. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. jernbanen gjennom Moss, besvart av samferdselsministeren 67

1548. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. regler om godtgjørelse som skal gjelde for finansieringsvirksomheter, besvart av finansministeren 67

1549. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. driften av gatemagasinet ASFALT i Sandnes og Jærregionen, besvart av helse- og omsorgsministeren 68

1550. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. fredsverkstedet på Abildsø Gård, besvart av utenriksministeren 69

1551. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Norsk Luftambulanse, besvart av samferdselsministeren 70

1552. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. mva på garantireparasjoner, besvart av finansministeren 71

1553. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen, vedr. norsk sjømatnæring, besvart av fiskeri- og kystministeren 71

1554. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Norsk Luftfartsmuseum og Luftforsvarsmuseet, besvart av kulturministeren 72

1555. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. høye parkeringsavgifter for å parkerer ved landets sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren 73

1556. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. Finanstilsynet myndighet til å utstede bøter eller overtredelsesgebyrer til finansinstitusjoner, besvart av finansministeren 74

1557. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forenklinger av aksjeloven, besvart av justisministeren 75

1558. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. støtte til Wellcom og Euroteam, besvart av nærings- og handelsministeren ... 76

1559. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Kongsvinger festing, besvart av forsvarsministeren 77

1560. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Konsortiet Boalvvir BA, besvart av landbruks- og matministeren 77

1561. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. ny bom på den nye E18 mellom Kristiansand og Grimstad, besvart av samferdselsministeren 79

1562. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. ny E18 på strekningen Arendal-Tvedestrand, besvart av samferdselsministeren 80

1563. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. elevutveksling på videregående skole nivå mellom USA og Norge, besvart av utenriksministeren 81

1564. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. prestestillinger, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren 82

1565. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. etiske retningslinjer som gjelder for helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren 83

1566. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. statsborgerskap, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren 84

1567. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. polititjenesten i distriktet, besvart av justisministeren 85

Side

1568. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. hemmelighold på SSA, besvart av helse- og omsorgsministeren 86

1569. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. prinsippdebatt om kabling i Stortinget, besvart av olje- og energiministeren 87

1570. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Haugesund kommune og Register om betinget godkjenning og kontroll, besvart av kommunal- og regionalministeren 88

1571. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. MUMA-behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren 89

1572. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. kraftlinja mellom Sunnmøre og Sogn, besvart av olje- og energiministeren ... 90

1573. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. bestandsmål for ulv og bjørn, besvart av miljø- og utviklingsministeren 91

1574. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. innføring av vrakpant på campingvogner, besvart av miljø- og utviklingsministeren 91

1575. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. opprettelse av kommunale og fylkeskommunale foretak, besvart av kommunal- og regionalministeren 92

1576. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. TSG Remembrance Day, besvart av utenriksministeren 93

1577. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. avgiftsfri diesel for ekspressbusser, besvart av finansministeren 94

1578. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbedringsplaner på Rv 41, besvart av samferdselsministeren 94

1579. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovviltgjerder, besvart av miljø- og utviklingsministeren 95

1580. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. søndagsåpent i Sarpsborg kommune, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren 96

1581. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. eiendomsskatt på flytebrygger og campingvogner etc., besvart av finansministeren 97

1582. Fra stortingsrepresentant Jan Bøhler, vedr. rensing av utslipp fra tunneler, besvart av samferdselsministeren 98

1583. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. omorganisering av Kystvakten, INI og Heimevernet, besvart av forsvarsministeren 100

1584. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. tilskudd til sykehjemsplasser i Giske kommune, besvart av helse- og omsorgsministeren 100

1585. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. semesteravgift hos enkelte private høyskoler, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren 101

1586. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Bårdar-Akademiet, besvart av nærings- og handelsministeren 102

1587. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. laksekonsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren 103

1588. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. oppdrettskonsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren 104

Side

1589. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. arbeidsavklaring, besvart av arbeidsministeren 104

1590. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. uførepensjonist i Spania, besvart av arbeidsministeren 106

1591. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. likebehandling konsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren 107

1592. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. unødvendige statlige byråkratiske ordninger, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren 108

1593. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kjøtt og ost i taxfreebutikker, besvart av finansministeren 109

1594. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. Nav og ruspasienter, besvart av arbeidsministeren 110

1595. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. mulighet for privatister å ta eksamen i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren 111

1596. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. avgiftsfri diesel, besvart av finansministeren 112

1597. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. nye 420 kv-linjer mellom Sima-Samnanger og Ørskog-Fardal, besvart av olje- og energiministeren 113

1598. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen, vedr. det såkalte industrivilkåret, besvart av fiskeri- og kystministeren 113

1599. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. norsk transportnæring tapar transportoppdrag til utanlandske transportselskap, besvart av samferdselsministeren 116

1600. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. Ahus, besvart av helse- og omsorgsministeren 117

1601. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Knappentunnelen, besvart av samferdselsministeren 118

1602. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. godstraseer mellom sentrum eller Arna til Flesland, besvart av samferdselsministeren 119

1603. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rovdyrgjerder i Solør i Hedmark, besvart av miljø- og utviklingsministeren 119

1604. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. løslatelse av israelsk soldat, besvart av utenriksministeren 120

1605. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kjønnslemlestelse av pikebarn, besvart av justisministeren 121

1606. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sammenslåing mellom Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene, besvart av nærings- og handelsministeren 122

1607. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. rassikring, besvart av samferdselsministeren 123

1608. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Nav og behandlig av ufør kvinne, besvart av arbeidsministeren 123

1609. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. tildelte oppdrettskonsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren 125

1610. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Forsvarsdepartementet og Israel, besvart av forsvarsministeren 126

Side

1611. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Ørskog-Fardal, besvart av olje- og energiministeren 127

1612. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. biofarmasi, besvart av nærings- og handelsministeren 128

1613. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. reiseliv, besvart av nærings- og handelsministeren 128

1614. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. matproduksjonen, besvart av landbruks- og matministeren 129

1615. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. gratis nettilgang til plikt- og rettighetsinformasjon, besvart av justisministeren 130

1616. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. Bietunnelen - Grimstadporten, besvart av samferdselsministeren 131

1617. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. et "second opinion" miljø innen DNA-analyse i tilknytning til Universitetet i Tromsø, besvart av justisministeren 132

1618. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. førerkortdirektiv, besvart av samferdselsministeren 133

1619. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. omfattende telehivskader på deler av nye Rv 2 mellom Kløfta og Nybakk, besvart av samferdselsministeren 134

1620. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. luftfartshøyskole, besvart av kunnskapsministeren 134

1621. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. sommerskole, besvart av kunnskapsministeren 135

1622. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dansk kritikk mot SAS, besvart av samferdselsministeren 137

1623. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. flytting eller nedleggelse av JWC, besvart av forsvarsministeren 137

1624. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sammenslåing av kommuner, besvart av kommunal- og regionalministeren 138

1625. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. avtalen mellom NSB og TimeExpressen for pendlerne i Indre Østfold, besvart av samferdselsministeren 139

1626. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sluttregnskap for investeringsprosjekter, besvart av kommunal- og regionalministeren 140

1627. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. ventetid hos fastlegen, besvart av helse- og omsorgsministeren 141

1628. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. uavhengig veitilsyn, besvart av samferdselsministeren 142

1629. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. sauedødsfall, besvart av landbruks- og matministeren 143

1630. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. leddgikt, besvart av helse- og omsorgsministeren 144

1631. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. aktivitetstilbud til mennesker som av ulike grunner ikke er i stand til å være i arbeidslivet, besvart av helse- og omsorgsministeren 145

1632. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. nedleggelse av JWC-senteret, besvart av forsvarsministeren 146

Side

1633. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. påbygg på Hotell Union Øye, besvart av miljø- og utviklingsministeren 147

1634. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. rovdyr i prioriterte beiteområder, besvart av miljø- og utviklingsministeren . 148

1635. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fornybarsatsing, besvart av olje- og energiministeren 148

1636. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vurdering av strømutbygginger, besvart av olje- og energiministeren 149

1637. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. nyutdannede med jobb i politiet, besvart av justisministeren 150

1638. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. refusjonsrett for autografer, besvart av helse- og omsorgsministeren 150

1639. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fisketid med kilenot, besvart av miljø- og utviklingsministeren 151

1640. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene, besvart av nærings- og handelsministeren 152

1641. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. antisemittisme i Norge, besvart av utenriksministeren 153

1642. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. politiets ressurser, besvart av justisministeren 153

1643. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. nyutdannede politistudenter, besvart av justisministeren 155

1644. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren 155

1645. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Statens pensjonsfond utland, besvart av finansministeren 157

1646. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. rensing av Alna-elva, besvart av miljø- og utviklingsministeren 158

1647. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. flystøyen over Oslo-marka, besvart av miljø- og utviklingsministeren 159

1648. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. feriestenging av psykiatriske avdelinger, besvart av helse- og omsorgsministeren 160

1649. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. Nav-håndtering av søknad om bil, besvart av arbeidsministeren 161

1650. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dødsulykker på vestlandsveiene, besvart av samferdselsministeren 162

Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1486 – 1650) for sesjonen 2009-2010.

Partibetegnelse:

A Det norske Arbeiderparti	*Sp Senterpartiet*
FrP Fremskrittspartiet	*SV Sosialistisk Venstreparti*
H Høyre	*V Venstre*
KrF Kristelig Folkeparti	

Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1507, 1627
Aspaker, Elisabeth (H)	1542, 1543
Bredvold, Per Roar (FrP)	1500, 1501, 1559, 1596, 1603
Bøhler, Jan (A)	1582
Dahl, André Oktay (H)	1503, 1504, 1540, 1541, 1617, 1637
Dåvøy, Laila (KrF)	1491, 1506, 1528
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1496, 1497, 1584
Eriksen, Dagrun (KrF)	1585, 1595
Eriksson, Robert (FrP)	1486, 1512, 1589, 1590, 1608, 1638
Flåtten, Svein (H)	1502, 1524, 1546, 1588, 1591, 1612, 1613
Giltun, Vigdis (FrP)	1514, 1515, 1535
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1523
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1561, 1562, 1607, 1616
Graham, Sylvi (H)	1600
Grande, Trine Skei (V)	1505, 1537, 1576, 1586, 1614, 1615, 1643, 1646
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1527, 1572, 1573, 1633, 1634
Gundersen, Gunnar (H)	1510, 1544, 1579, 1645
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1517, 1518, 1630
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1516, 1529, 1575, 1599, 1624, 1626
Halleraker, Øyvind (H)	1534
Haugli, Håkon (A)	1563
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1487, 1547, 1625, 1647
Hoksrud, Bård (FrP)	1519, 1520, 1577, 1578, 1618, 1619
Høie, Bent (H)	1508, 1565
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1513, 1632
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1488, 1489, 1549, 1611, 1631
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1594
Jensen, Frank Bakke (H)	1533, 1553, 1598
Kambe, Arve (H)	1570
Kjos, Kari Kjønaas (FrP)	1509
Kristiansen, Ivar (H)	1554, 1587, 1610
Lien, Tord (FrP)	1597
Michaelsen, Åse (FrP)	1545
Myhre, Peter N. (FrP)	1550
Nesvik, Harald T. (FrP)	1639, 1606, 1557, 1558, 1609, 1640
Olsen, Per Arne (FrP)	1648, 1649
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1494, 1555
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1568, 1620, 1621

Rytman, Jørund (FrP)	1532, 1548, 1593
Sanner, Jan Tore (H)	1551, 1552
Schou, Ingjerd (H)	1492, 1580, 1581
Sjøli, Sonja Irene (H)	1571
Solberg, Erna (H)	1511
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1490, 1525, 1526, 1530, 1531, 1569, 1574, 1635, 1636
Sortevik, Arne (FrP)	1522, 1521, 1538, 1539, 1601, 1602, 1622, 1628, 1644, 1650
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1495, 1583, 1623
Thorsen, Bente (FrP)	1564, 1592
Trældal, Torgeir (FrP)	1493, 1560, 1629
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1498, 1499, 1536, 1566, 1567, 1604, 1605, 1641, 1642
Werp, Anders B. (H)	1556

Dokument nr. 15:10

(2009-2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1486

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 25. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Viser til opplag på NRK Dagsrevyen 9. juni 2010, hvor det fremkommer at permitterte ved en rusinstitusjon i Rissa, drevet av Buestiftelse, ikke har fått dagpenger fra Nav under permitteringstiden.

Mener statsråden det er en riktig tolkning av permitterings- og dagpengereglene at ansatte ved en bedrift som må nedbemanne fordi man ikke har vunnet en anbudsrunde ikke er berettiget til dagpenger fra Nav?»

BEGRUNNELSE:

Ansatte ved en rusinstitusjon i Rissa har vært permittert siden februar 2010 men ikke fått dagpenger fra Nav under permittering. Begrunnelsen fra Nav er at man kan nekte å utbetale dagpenger der bedriften selv er årsak til at man har havnet i en vanskelig økonomisk situasjon.

Mange bedrifter må i perioder ty til permitteringer. Det kan være mange årsaker til at man har havnet i en vanskelig situasjon, og det kan også til tider være svært vanskelig å trekke opp en klar grense for hva som bedriften selv er årsak til, eller hva som skyldes andre forhold.

Innen f. eks. industrien blir permitteringer ofte brukt i perioder hvor man har liten ordretilgang. I de fleste tilfellene skyldes manglende ordre at man har tapt en anbudskonkurranse. For bedriften i Rissa er det akkurat det samme som har skjedd. Man har tapt en anbudskonkurranse, noe som betyr at man har færre pasienter, som igjen har medført at man trenger noe færre ansatte for en periode.

Undertegnede kan ikke se at det skal være noen forskjell på om bedriften er en industribedrift og taper et anbud, eller om bedriften er en behandlingsinstitusjon og taper et anbud.

Det kan være mange grunner til at man bør opprettholde en regel som sier at man kan nekte å utbetale dagpenger ved permittering i tilfeller der det åpenbart er slik at bedriften selv er årsak til problemene. Dette kan tydeliggjøre med dette eksemplet:

"En fotballklubb som permitterer hele sin spillerstall i 50 pst. stilling, fordi klubben gjennom mange år ikke har hatt økonomisk kontroll og kjøpt nye spiller langt over hva klubbens økonomiske bæreevne skulle tilsi, kan lett omfattes som et forhold der bedriften selv er skyld i problemene."

Men ved bedriften i Rissa, som omtales i Dagsrevyen, føler jeg forholdene er noe helt annet. Her har man tapt et anbud, på å ta i mot et bestemt antall pasienter til behandling. Det bør i alle fall ikke være tvil om at de ansatte ikke kan belastes for den situasjonen de har havnet i. I den saken mener jeg det også kan herske stor tvil om bedriften kan belastes for å ikke ha vunnet frem i en anbudskonkurranse.

Hvis det er slik at statsråden mener det er rimelig at man skal kunne tolke regelverket på en måte som legitimerer og ikke utbetale dagpenger under permittering i de tilfeller en bedrift har tapt en anbudskonkurranse, så må jo dette praktiseres likt for alle bedrifter, og da uavhengig av hvilken næringskategori man tilhører. Undertegnede mener det er et klart behov for å presisere hvordan man skal praktisere regelverket, slik at vi får en lik praksis for alle bedrifter, og da uavhengig av hvilken næringskategori man tilhører.

Svar:

I utgangspunktet skal dagpenger under arbeidsløshet gi inntektssikring for de som har mistet arbeid helt eller delvis, dersom de kan anses som reelle arbeidssøkere. Permitterte, som jo har et arbeidsforhold og bare midlertidig er helt eller delvis uten arbeid, kan likevel få dagpenger, selv om de i mindre grad enn andre dagpengemottakere kan sies å være reelle arbeidssøkere. At det gis dagpenger under permittering innebærer med andre ord et unntak fra hovedregelen, begrunnet ut ifra et ønske om å unngå oppsigelser og dermed opprettholde nødvendig kompetanse i virksomhetene. Dagpenger under permittering er først og fremst ment som et sikkerhetsnett ved hendelser som for virksomheten og dermed arbeidsgiveren i liten grad er forutselige. For å ha rett til dagpenger under permittering stilles det derfor blant annet vilkår om at permitteringen skyldes mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiveren ikke kan øve innflytelse på, jf. folketrygdloven § 4-7. Spørsmålet er når arbeidsgiver selv må bære risikoen for at det ble behov for nedbemanning. Permitteringer som skyldes endringer i rammebetingelsene som arbeidsgiver måtte regne med og kunne planlegge bemanningen etter, vil kunne gi avslag på søknad om dagpenger.

Å delta i en anbudskonkurranse er i seg selv ikke nok til at arbeidsgiver kan hevde at situasjonen er uforutsigelig. Vurderingen avhenger heller ikke av hvilken bransje den enkelte sak gjelder. Innenfor den nevnte lovbestemmelsen er det opp til Arbeids- og velferdsetaten å foreta en konkret vurdering i disse sakene. Jeg er kjent med at den konkrete saken her er påklaget og dermed fortsatt under behandling. Altså kan jeg ikke gripe inn i saken og må avstå fra å kommentere den spesielt. Jeg har gitt til kjenne at jeg vil be Arbeids- og velferdsetaten om en gjennomgang av denne og lignende saker når denne konkrete saken er avgjort.

SPØRSMÅL NR. 1487

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 29. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Hva er årsaken til forsinkelsene i planleggingsfasen for TCM, og er helse- og miljørisiko knyttet til amin-utslipp til luft noe av grunnen til at TCM ikke vil være operativt før 2012?»

BEGRUNNELSE:

Planleggingen av testsenteret på Mongstad startet sent 2006 og målet var å få testsenteret operativt høsten 2010. Med en slik plan var det mulig med en begrenset testing/utprøving av ny teknologi i testsenteret før denne teknologien kunne inngå i et fullskala fangstanlegg der investeringsbeslutning tas i 2012 og som kunne være operativt i 2014. De to teknologiene som skal testes ut er amin teknologi og Chilled Ammonia-teknologi (CAP). For tidlig fullskala rensing av røykgass fra kraftvarmeverket (CHP) er amin teknologi den mest modne og derfor mest aktuelle.

Forsinkelser i planleggingsfasen for TCM og endret plan for gjennomføringsfasen tilsier at TCM ikke vil være operativt før 2012.

I Gassnova og Statoils samkjøringsrapport av 15. april 2009 står følgende:

"Det konkluderes med at det etter samkjøringsfasen er en lik risikotilnærming mellom Gassnova og StatoilHydro i forhold til avklaring av helse- og miljørisiko forårsaket av aminutslipp til luft. Dette inkluderer krav om at ny teknologi skal være kvalifisert, inkludert at helse- og miljørisiko er kjent og funnet akseptabel, før DG3. Det bør imidlertid allerede til DG2 foreligge indikasjoner på at dette er mulig.

Aktiviteter for avklaring av helse- og miljørisiko vil være på kritisk linje for en gjennomføringsplan om tidligst mulig CO_2fangst (2015). Årsakene er følgende: Det er identifisert et betydelig gap i kunnskap som må fylles, og dette avhenger til dels av resultater fra grunnforskning. Det eksisterer per i dag ingen anerkjente protokoller for gjennomføring av studier, eller retningslinjer/erfaring for kvalitetsvurdering av resultater fra studiene. Dette vil ikke være klart før ut i konseptfasen. Det eksisterer derved en ikke ubetydelig risiko for at de resultater man er avhengig av ikke lar seg Toksisitetstesting (inkl, avklaring av kreftfare) er tidsstyrende. En fullstendig dokumentasjon av kreftfare tar normalt tre år. Det er i denne planen forutsatt at resultater som kan gi indikasjoner er klare etter ett års kreftstudier, og at resultater som det kan konkluderes ut fra er klare etter to års kreftstudier".

Svar:

Staten og Statoil inngikk høsten 2006 en avtale om samarbeid om håndtering av CO_2 på Mongstad (gjennomføringsavtalen), jf. St.prp. nr. 49 (2006-2007) og Innst. S. nr. 205 (2006-2007). På den bakgrunn inngikk Olje- og energidepartementet i juni 2007 en avtale med DONG Energy, Hydro, Shell, Statoil og Vattenfall om samarbeid om planlegging og forberedelser av TCM (samarbeidsavtalen), jf. St.prp. nr. 1 (2007-2008) for Olje- og energidepartementet. Samarbeidsavtalen ble inngått for å regulere planleggingsarbeidet med teknologisenteret frem til investeringsbeslutning.

I lys av gjennomført planleggings- og forberedelsesarbeid, anbefalte partene under samarbeidsavtalen høsten 2007 å bruke tid og ressurser frem til fjerde kvartal 2008 for å sikre et godt grunnlag for investeringsbeslutning, jf. St.prp. nr. 59 (2007-2008) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2008. Bakgrunnen for beslutningen knyttet seg til at planleggingsarbeidet med teknologisenteret hadde vist seg mer komplekst enn først antatt. Særlig gjaldt dette tekniske og kommersielle forhold. Partene i teknologiselskapet la frem et investeringsgrunnlag for teknologisenteret i 4. kvartal 2008, og regjeringen fremmet St. prp. nr. 38 (2008-2009) om investering i teknologisenteret for CO_2-håndtering i februar 2009.

Etter at investeringsgrunnlaget var fremmet og investeringsbeslutning fattet i juni 2009, ble oppstartstidspunkt anslått til 2011/2012. Oppstartstidspunktet følger av tiden det tar å bygge ut anleggene ved teknologisenteret.

Partnerskapet i TCM har hele tiden tatt problemstillingen knyttet til eventuelle helse- og miljøeffekter av aminutslipp til luft alvorlig, jf. blant annet Gassnova og Statoils vurderinger i St.prp. nr. 38 (2008-2009). I proposisjonen heter det at det "…er usikkerhet knyttet til helseeffektene av utslipp av amin til luft. Dette er et forhold som krever spesiell fokus i det videre arbeid i prosjektet." Videre fremkommer det i den samme proposisjonen at "TCM vil adressere så vel utslipp av kjemikalier til luft, som metoder/prosedyrer for håndtering av avfallsprodukter og rest- og nedbrytningsprodukter. Det er viktig at CO_2-fangst ikke introduserer nye helse- og miljøproblemer." Utslipp fra teknologisenteret vil på ordinær måte bli regulert etter forurensningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1488

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 6. juli 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Om lag 6500 fedre med egen opptjening er i den situasjonen at de ikke har mulighet til å ta ut foreldrepenger.

Hvor mange av disse har ikke rett til fedrekvote fordi mor ikke har opptjent rett?»

BEGRUNNELSE:

I brev til Familie- og kulturkomiteen datert 28. april 2010 svarer statsråden på spørsmål fra komiteen i forbindelse med behandlingen av Prop. 80 L (2009-2010) Endringer i folketrygdloven, kontantstøtteloven og barnetrygdloven. I dette brevet skriver statsråden følgende:

"Om lag 6 500 fedre med egen opptjening er i den situasjonen at de ikke har mulighet til å ta ut foreldrepenger. Disse fedrene har ikke rett til fedrekvote fordi mor ikke har opptjent rett, og mor går heller ikke ut i arbeid eller utdanning etter fødselen, dvs. oppfyller ikke aktivitetskravet for fars uttak på selvstendig grunnlag. Felles for denne gruppa er at mors tilpasninger før og etter fødselen blokkerer for fars uttaksrett."

Svar:

Per 1. juli i år vil det anslagsvis være om lag 6 500 fedre som ikke har mulighet til å ta ut foreldrepenger til tross for egen opptjening. Felles for alle disse fedrene er at de ikke har rett til fedrekvote fordi mor ikke har opptjent rett, og de har heller ikke mulighet til å ta ut foreldrepenger på eget opptjeningsgrunnlag fordi mor ikke går ut i arbeid eller utdanning etter fødselen.

SPØRSMÅL NR. 1489

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke
Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det vises til enkeltsaker der problemstillingen er at det foreligger en rettskraftig dom om omsorgsovertakelse og familien flytter til utlandet med barnet før omsorgsovertakelsen. Barnevernet og politiet klarer ikke i samarbeid å lokalisere barnet og få gjennomført omsorgsovertakelsen.

Hvordan ser statsråden på mulighetene for å løse slike utfordringer slik at barna det gjelder kan ivaretas på en best mulig måte?»

BEGRUNNELSE:

Et konkret eksempel: Barnet er 10 år gammelt og har spesielle behov. Hun er norsk statsborger. Fylkesnemda har enstemmig gjort vedtak om omsorgsovertakelse. Dommen er rettskraftig. I perioden mellom fylkesnemdas vedtak og tidspunkt for omsorgsovertakelse reiste familien til et land innenfor Schengen. Familien har sendt e-post til skolen om at datteren har begynt på skole der.

Barneverntjenesten har vært i kontakt med politiet og forelagt dem problemstillingen. De sier at de ikke kan gjøre noe fordi de ikke vet barnets (familiens) oppholdsadresse. Barneverntjenesten har også vært i kontakt med UDI og Interpol.

Barnevernet har søkt opp navnet via internett og funnet bestemorens adresse i utlandet. Barnevernstjenesten mener det er sannsynlig at familien oppholder seg der. Advokaten kjenner høyst sannsynlig til hvor familien oppholder seg.

Svar:

Barnebortføring er et problem som opptar meg sterkt, og barns velferd ligger meg sterkt på sinnet. Denne regjeringen har arbeidet målrettet for å bedre barns vilkår på mange områder, inkludert barnebortføring til og fra Norge. Ingenting er viktigere enn å hindre at barn blir utsatt for vold eller andre overgrep.

Ifølge de registreringer vi gjør med hensyn til barnebortføringer var det begge foreldrene som bortførte barna i 11 % av sakene (Gjelder perioden 2006 – 2009.) Dette er i all hovedsak bortføring der barnevernet har overtatt omsorgen.

Barnevernet sørger for at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling får nødvendig hjelp og omsorg. Alle kommuner skal ha en barneverntjeneste som utfører det daglige løpende arbeidet etter loven. Barneverntjenesten skal blant annet gi råd og veiledning, foreta undersøkelser, treffe vedtak etter loven eller forberede saker for behandling i fylkesnemnda og iverksette og følge opp tiltak.

Barnevernloven gjelder for de som oppholder seg i Norge. Dette innebærer at norske barnevernmyndigheter ikke kan utøve noen myndighet utenfor landets grenser. Dersom et barn forsvinner til utlandet før fylkesnemnda har fattet vedtak om omsorgsovertakelse for barnet, kan barnevernet ikke utøve noen myndighet overfor barnet eller dets foreldre. Dersom barnet forsvinner til utlandet etter at fylkesnemnda har fattet vedtak om omsorgsovertakelse for barnet, men før vedtaket om omsorgsovertakelse er iverksatt, stiller dette seg annerledes. Et vedtak om omsorgsovertakelse faller bort dersom det ikke er satt i verk innen seks uker fra vedtakstidspunktet (barnevernloven § 4-13). Fylkesnemndas leder kan forlenge fristen dersom særlige grunner tilsier det. En slik grunn kan være at barnet befinner seg på ukjent adresse. Så lenge fristen ikke er utløpt, kan barnevernet benytte seg av de samme metoder for tilbakelevering av barnet som en forelder kan benytte, jf. nedenfor. Dersom fristen ikke blir forlenget, vil barnevernet miste muligheten til å forfølge saken videre, så lenge barnet er utenfor landets grenser. En søknad om tilbakelevering av barnet vil dermed bortfalle. På grunn av fristen som løper er det viktig at barnvernet raskt melder fra til politi for etterlysning internasjonalt, samt fremmer sivil søknad om tilbakelevering gjennom Justisdepartementet eller Utenriksdepartementet.

Barnevernet vil bistå med nødvendig informasjon og ha et fortløpende samarbeid med politiet og departementet i disse sakene.

Norge er tilsluttet to internasjonale konvensjoner om barnebortføring; Haagkonvensjonen av 25. oktober 1980 og Europarådskonvensjonen av 20. mai 1980. Begge konvensjonene er gjennomført i norsk rett ved lov av 8. juli 1988 nr. 72 (barnebortføringsloven). Barnevernet skal, i likhet med en forelder hvis barn er bortført, gjennom Justisdepartementet, rette en henvendelse til vedkommende land om tilbakeføring av barnet, dersom vedkommende land er tilsluttet disse konvensjonene. I de tilfeller barnet er bortført til et ikke-konvensjonsland er det Utenriksdepartementet som bistår. De fleste saker etter Haagkonvensjonen løser seg etter noe tid, til barnets beste.

Det har vært et økt fokus på barnebortføringssaker i politiet de siste årene. Kripos er sentralt kontaktpunktet for norsk politi i barnebortføringssaker og er

norsk politis bindeledd til utenlandske sentralmyndigheter. I 2008 ble det oppnevnt en egen kontaktperson for politi- og påtalemyndigheten i barnebortføringssaker. Formålet var blant annet å gi bistand til politidistriktene ved behov, øke kompetansen i politiet og være et bindeledd mellom politietaten og Justisdepartementet. På politiets nye fagportal (KODE - KompetanseDeling) som er tilgjengelig i alle politidistrikter er barnebortføring gitt stor prioritet. Her kan distriktene få råd og veiledning hvis de får en barnebortføringssak og er usikre på hva som kan gjøres.

Politiet har flere roller i en internasjonal barnebortføringssak. De bistår blant annet i forbindelse med lokalisering av ulovlig bortførte barn i den sivile saken etter Haagkonvensjonen. Formålet er å få lokalisert barnet slik at Justisdepartementet kan fremme begjæring om tilbakelevering av barnet til Norge. Tilsvarende gjelder ved bistand fra politiet ifm. etterlysninger til land utenfor Haagkonvensjonens virkeområde.

Å lokalisere et bortført barn kan være vanskelig. Dersom forelderen/foreldrene holder seg skjult kan det dessverre i noen tilfeller ta lang tid.

Videre har politiet en selvstendig rolle i barnebortføringssaker for så vidt gjelder etterlysninger av bortfører med sikte på pågripelse og utlevering til Norge for straffbart forhold (straffeloven § 216). Her er vi utenfor Haagkonvensjonens regler. For å kunne etterlyse noen med sikte på pågripelse og utlevering til Norge kreves en rettslig pågripelsesbeslutning (av bortfører).

I noen tilfeller kan man også få bistand av Kripos for å be om at barnet blir tatt i forvaring og tilbakeført til Norge. Også dette er utenfor Haagkonvensjonens regler. Dette tiltaket kan være aktuelt å benytte sammen med en etterlysning av bortfører med sikte på pågripelse og utlevering, eller tiltaket kan benyttes på selvstendig grunnlag. Det vil være opp til lokale myndigheter hvordan de responderer på en slik melding. Enkelte land vil be om en rettslig avgjørelse på fast bosted/daglig omsorg. En del land vil antagelig være tilbakeholdne med å tilbakeføre barnet uten at den sivile saken om tilbakelevering er behandlet, noe som ikke kan gjøres før man har lokalisert barnet.

Dersom det foreligger opplysninger om at barnet oppholder seg på en bestemt adresse, kan Kripos be politiet undersøke hvem som befinner seg på adressen. Enkelte land vil også oppsøke barnet og undersøke forholdene rundt barnet dersom det er grunn til bekymring for barnet. Avhengig av det enkelte lands regler, vil barnevernet i det andre landet kunne bli koblet inn for å ivareta barnet, eventuelt ta over omsorgen for barnet midlertidig. Enkelte land vil også kunne ilegge utreiseforbud for barnet/ foreldrene inntil søknaden om tilbakelevering er endelig avgjort.

Jeg kan forsikre representant Håbrekke om at barneministeren og jeg har et løpende samarbeid for å sikre barn trygge oppvekstvilkår.

SPØRSMÅL NR. 1490

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 29. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det vises til Mongstad saken. Regjeringen hevder vesentlig ny informasjon kom fra Gassnova den 22. mars, slik at regjeringen basert på den måtte endre prosjektet.

Vil Stortinget få tilgang til den rapporten fra Gassnova, og hvis nei - kan statsråden beskrive omfanget av rapporten?»

Svar:

I mars 2010 kom Gassnova og Statoil med omforent forslag til å forlenge planleggingsfasen for fullskala CO_2-fangst på Mongstad frem til 2014, jf. Prop. 125 S (2009-2010). Med bakgrunn i det omfattende arbeidet som er utført og de anbefalinger som kom frem i mars, kom regjeringen i april i år fram til at det er behov for å bruke mer tid enn opprinnelig planlagt før det kan legges fram et beslutningsgrunnlag for Stortinget.

I brev av 12. mai d.å., vedlagt notat av 7. mai, ber Gassnova Olje- og energidepartementet om mandat til å kunne videreføre prosjektarbeidet med fullskala CO_2-fangst på Mongstad i tråd med anbefalt fremdriftsplan for fremleggelse av investeringsgrunnlag for departementet i første kvartal 2014. I dette brevet gjengir Gassnova hovedtrekk fra de vurderingene som ble presentert i mars 2010. Fremdriftsplanen

som fremkommer i Gassnovas brev er en overordnet versjon av en langt mer detaljert fremdriftsplan hos Gassnova og Statoil, utarbeidet i tråd med normal industripraksis i det pågående prosjektsamarbeidet.

I brev til Gassnova av 26. mai d.å., legger Olje- og energidepartement foreløpig til grunn at Gassnovas arbeid med planlegging og forberedelser av fullskala CO_2-fangst på Mongstad skjer innenfor rammene som følger av Prop. 125 S (2009-2010). Etter Stortingets behandling av saken, jf. Innst. S. 350 (2009-2010), vil departementet på ordinær måte sende Gassnova tillegg til tildelingsbrev med føringer for foretakets videre arbeid.

Brevene fra Gassnova og Olje- og energidepartementet følger vedlagt.

Vedlegg til svar:

http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-200910-1490

SPØRSMÅL NR. 1491

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I innstilling 212 S (2009-2010) til meldingen om samhandlingsrefomen, sa flertallet fra regjeringspartiene at de er opptatt av at rusfeltet blir ytterligere styrket etter at opptrappingsplanen utløper i 2010, eventuelt gjennom en ny opptrappingsplan. Bare et par uker senere, på Fagrådets konferanse 7. mai, skal statssekretær Ingebrigtsen ha uttalt at det ikke var aktuelt med en ny plan.

Betyr det at helseministeren allerede har besluttet å ikke lage en ny plan?»

Svar:

Vi er nå inne i det siste året av opptrappingsplanen for rusfeltet. Gjennom opptrappingsplanen er bevilgningsnivået økt med 835 mill. kr i perioden 2006–2010. I tillegg kommer styrkingen av kommuneøkonomien og styrkingen av basisbevilgningen til RHF, samt regjeringens fattigdomssatsing.

Selv om mye er gjort på rusfeltet de siste årene, er det fortsatt store udekkede behov. I lys av utfordringene vi fortsatt har på rusfeltet, vil regjeringen bruke de neste årene til systematisk å bygge opp kapasitet og kompetanse innen forebygging, holdningsarbeid, behandling, rehabilitering og ettervern. Tjenestene skal ha god kvalitet, være preget av godt samarbeid mellom nivåer og mellom offentlige og private instanser.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte, for å legge fram hvordan jeg ønsker å følge opp det videre arbeidet på rusfeltet. Det er ikke slik representanten antyder konkludert med hensyn til form for oppfølging.

SPØRSMÅL NR. 1492

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou
Besvart 25. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sørge for at Kongsvingerbanen til Stockholm også er noe NSB vil vie oppmerksomhet til og vinne anbud på?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede stilte spørsmål til statsråden forrige uke om minipristilbud på reiser på Kongsvingerbanen til Stockholm. Noe statsråden ikke hadde annet svar på enn at banen ble driftet av SJ. Representanten er vel kjent med dette.

Det er tidligere stilt samferdselsministeren i denne regjeringen spørsmål om Kongsvingerbanen. Svarene illustrerer at banen er ignorert og at det har vært gjort lite for å sette fokus på utvikling av trafikken.

Problemstillingen tidligere har vært at nattoget mellom Oslo og Stockholm over Kongsvinger ikke stopper i Kongsvinger. Man må til Lillestrøm for å benytte tilbudet.

NSB kan ved å være et moderne transportselskap også vinne anbud på andre strekninger enn i dag. Også strekninger som går ut av landet; til Sverige.

Drift av jernbane til Stockholm over Kongsvinger kan være en slik strekning.

Svar:

Jeg er svært fornøyd med at dagens regjering, i godt samarbeid med Hedmark fylkeskommune og kjøpere av persontransport på svensk side, klarte å reetablere et godt grenseoverskridende togtilbud fra 2007, etter en periode uten togtilbud mellom Oslo og Stockholm. Antall tog som trafikkerer Kongsvingerbanen er på et historisk høyt nivå og det er i dag timesavganger hele driftsdøgnet mellom Årnes og Oslo.

I fjor sommer inngikk Samferdselsdepartementet en ny avtale med NSB, SJ, Hedmark fylkeskommune, Rikstrafiken, Värmlandstrafik og Örebro Länstrafik om en ytterligere styrking av togtilbudet Oslo – Kongsvinger - Karlstad – Stockholm. Avtalen er en konkret oppfølging av Soria Moria-erklæringen og regjeringens ønske om å utvikle effektive og miljøvennlige transporttilbud som styrker grunnlaget for næringsutvikling og bosetning. Dette ga de reisende en daglig avgang til mellom Karlstad og Oslo.

I tillegg til NSBs 23 lokaltogavganger til Årnes og Kongsvinger på hverdager, kjøres det på hverdager to daglige avganger hver vei på strekningen Oslo-Stockholm og tre daglige avganger hver vei på strekningen Oslo-Karlstad. Avgangene til og fra Karlstad driftes av Tågkompaniet som vant anbud om lokal persontransport utlyst på svensk side av kjøpsorganet Värmlandstrafik. Tågkompaniet er et selskap som er eid av NSB. De reisende har anledning til å benytte togtilbudet for lokale reiser i Norge og togene stopper ved stasjonene Lillestrøm, Sørumsand, Årnes, Skarnes og Kongsvinger. SJ-togene som trafikkerer Oslo-Stockholm pusses opp, og fra 2011 blir det satt inn helt nye tog mellom Oslo og Stockholm. På strekningen Oslo-Karlstad vil det bli tilbudt flere seter fra 2011.

Samarbeidet mellom SJ og NSB, der SJ er det selskapet som tilbyr togtilbudet Oslo – Stockholm, gir med andre ord de reisende et godt grenseoverskridende tilbud, og samlet sett har antall daglige avganger fra Kongsvinger til Oslo blitt doblet siden 2006.

Det er ikke riktig at Kongsvingerbanen er ignorert. Det gjøres også viktige infrastrukturarbeider som skal gi bedring i togtilbudet. Innenfor programområde kapasitets- økende tiltak på Jernbaneverkets budsjett er avsatt midler slik at kryssingssporet ved Kongsvingerbanens avgrening på Lillestrøm forlenges. Dette vil gi bedret trafikkavvikling. På Rånåsfoss stasjon forlenges plattformer for å tilrettelegge for ny grunnrutemodell 2012/2013 og Sørumsand stasjon bygges ut for å bedre sikkerhet og tilgjengelighet (universell utforming). I tillegg til ordinær drift og vedlikehold planlegges ballastrensing, og mot slutten av NTP-perioden planlegges oppstart av fornyelse av kontaktledningsanlegget på strekningen Lillestrøm-Kongsvinger.

Det er på bakgrunn av dette lagt godt til rette for en fortsatt positiv utvikling av togtilbudet på Kongsvingerbanen og for grenseoverskridende trafikk, og NSB er en naturlig aktør på dette markedet fremover.

SPØRSMÅL NR. 1493

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 29. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Kan statsråden sørge for at søknaden snarest blir behandlet, og når blir den ferdigbehandlet?»

BEGRUNNELSE:

Søknad om konsesjon for bygging av Kobbedalen kraftverk i Lødingen kommune ble sendt NVE desember 2008. Dette er et viktig kraftverk for regionen, og for arbeid til lokalsamfunnet. Kraftverket vil gi 9,57 GWh.

Svar:

Jeg er opptatt av å legge til rette for utvikling av småkraft, og en effektiv behandling av konsesjonssøknader er da viktig. Utbygging av små vannkraftverk gir samfunnet tilgang på fornybar energi, bidrar til næringsutvikling og sikrer bosetting i distriktene.

Olje- og energidepartementet har i perioden 2005 til 2009 økt NVEs saksbehandlings-kapasitet betydelig. Dette tiltaket har ført til en klar økning i antallet ferdigbehandlede saker, samtidig som behandlingstiden per sak er redusert.

Det har også vært en kraftig vekst i antallet konsesjonssøknader i samme periode, og det er derfor et etterslep i behandlingen av saker. Til orientering mottok NVE mer enn 600 søknader i årene 2006-2009.

Jeg har forståelse for at utbygger kan oppleve det som frustrerende å vente. Det er like fullt nødvendig å ha forståelse for at det vil ta noe tid fra søknad sendes inn til NVE fatter vedtak i saken. Det skyldes som nevnt at det er et stort antall saker, men også at det er viktige samfunnsmessige avveininger som skal gjøres. Et stort antall søknader, ofte innenfor et begrenset geografisk område, krever en helhetlig planlegging og vurdering av de virkninger som følger av utbyggingene.

Min oppfatning er at NVE forvalter sitt ansvar som konsesjonsmyndighet på en god måte i tråd med gjeldende lovgivning.

Det vil ikke være riktig av meg som statsråd å gripe inn i en enkeltsak og instruere NVE om å prioritere en bestemt konsesjonssøknad framfor andre søknader. NVE vil være rette instans for å redegjøre for fremdriften i denne konsesjonssaken. Jeg gjør også oppmerksom på at Olje- og energidepartementet er klageinstans for NVEs vedtak om småkraftverksutbygging etter vannressursloven.

SPØRSMÅL NR. 1494

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 5. juli 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Med bakgrunn i at det blir nedlagt mange rehabiliteringsplasser som følge av tap av avtaler med helseforetakene, som det totalt sett allikevel er et behov for, virker det uforståelig.

Vil statsråden vurdere avtaler som går over lengre tid og eventuelt se på behovet totalt sett slik at en ikke bare er underlagt foretakene og disse alene?»

BEGRUNNELSE:

I disse dager er det mange rehabiliteringssenter som har fått forlenget avtalene sine med foretakene, men ikke alle, dessverre. Det er leit at mange plasser vil stå tomme og mange ansatte vil stå uten arbeid fra høsten av. Vi har et Helse-Norge som skriker etter rehabiliteringsplasser, og da blir det svært uforståelig at en ikke får drifte videre. Det å leve ut fra avtaler på et par år, gir ikke mye tid til god planlegging og utvikling over tid. En bør vel etter hvert se på om ikke avtalene bør forlenges med et enda større tidsperspektiv for at en skal ha mer trygghet og stabilitet for brukere, ansatte og samfunnet generelt.

Svar:

Rehabilitering innenfor helsetjenesten skjer både i kommuner og i spesialisthelsetjenesten. Innenfor spesialisthelsetjenesten gis rehabiliteringstjenester i sykehus, både i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering og i andre avdelinger, som revmatologiske og nevrologiske avdelinger, i poliklinikker, gjennom rehabiliteringsteam og gjennom lærings- og mestringssentre. Videre gis det tilbud i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner som de regionale helseforetakene har inngått avtale med.

Som vist til i mitt svar på spørsmål nr. 1426 til skriftlig besvarelse ble finansieringsansvar og bestilleransvar for de private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene overført til de regionale helseforetakene fra 2006. De regionale helseforetakene inngår avtaler med aktuelle institusjoner etter regelverket for offentlige anskaffelser.

I henhold til forskrift om offentlige anskaffelser 7.4.2006 er det åpnet for at de regionale helseforetakenes inngåelse av kontrakter om utførelse av opptrenings- og rehabiliteringstjenester som ytes utenfor sykehus, og som omfattes av de regionale helseforetakenes ansvar for spesialisthelsetjenester, er unntatt fra anskaffelsesforskriftens del II og III. De regionale helseforetakenes anskaffelser er likevel etter unntaket omfattet av lov av 16. juli 1999 nr. 690 om offentlige anskaffelser og forskriftens del I. Anskaffelsene må skje i samsvar med de grunnleggende prinsippene i anskaffelsesloven § 5 og forskriftens kapittel 3 om alminnelige regler. Dette gjelder blant annet krav om

– konkurranse så langt det er mulig
– at innkjøper skal følge god forretningsskikk
– at leverandørene skal likebehandles
– at prosessen skal være forutsigbar, gjennomsiktig og mulig å etterprøve.

Når det gjelder avtalenes lengde, innebærer dette, som følge av unntaket, jf. ovenfor, ingen absolutte grenser for hvor langvarige kontrakter som kan inngås ved inngåelse av kontrakter om utførelse av opptrenings- og rehabiliteringstjenester som ytes utenfor sykehus og som omfattes av de regionale helseforetakenes ansvar for spesialisthelsetjenester. Regelverket gir likevel visse føringer. Først og fremst gjelder som nevnt de grunnleggene prinsipper om konkurranse og forholdsmessighet. Disse tilsier at det ikke kan inngås kontrakter med lengre varighet enn nødvendig. Det er opp til de regionale helseforetakene å fastsette en passende varighet på bakgrunn av blant annet kontraktens gjenstand og kompleksitet.

De private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene er en viktig ressurs i rehabiliteringssammenheng. I Oppdragsdokument 2010 er det stilt krav om at de regionale helseforetakene i 2010 skal kjøpe tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i minst samme omfang som i 2009. De regionale helseforetakene vurderer hvilke tjenester som en ønsker å kjøpe fra private aktører. Oppholdenes lengde er i større grad tilpasset pasientenes behov enn tidligere, noe som innebærer at enkelte pasientgrupper kan ha kortere oppholdstid enn tidligere. Det er også i noen institusjoner etablert dagtilbud. Det er lagt vekt på mer bemanning.

I henhold til data fra Norsk pasientregister var det 33 809 opphold i 2009 i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner. Dette er noen flere opphold enn i 2005, året før de regionale helseforetakene fikk overført finansierings- og bestilleransvaret.

SPØRSMÅL NR. 1495

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide
Besvart 28. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I flere samtaler med soldater og offiserer i Forsvaret er jeg gjort oppmerksom på forhold knyttet til beskaffenheten til den blyfrie ammunisjonen Forsvaret benytter.

Hvilke erfaringer har man med bruk av blyfri ammunisjon for Forsvarets ulike hånd- og avdelingsvåpen under henholdsvis trening og i skarpe operasjoner, og hvordan vurderes ammunisjonens egenskaper sammenlignet med blyholdig ammunisjon?»

Svar:

Handlingsplanen for Forsvarets miljøvernarbeid av 2002 hadde som en av sine målsettinger å redusere utslipp av enkelte miljøgifter vesentlig innen 2010. Ett av tiltakene i så måte var å erstatte blyholdig ammunisjon med blyfri ammunisjon.

Blyfri ammunisjon er innført på tre ulike kalibre for håndvåpen, og erfaringene Forsvaret har gjort så langt viser at det er noen utfordringer knyttet til denne ammunisjonen.

Forsvarets forskningsinstitutt (FFI) har sammenliknet blyholdig ammunisjon med blyfri ammunisjon. Forsøkene viser at presisjonen til den blyfrie ammunisjonen ser ut til å være tilfredsstillende. Standardavviket ligger innenfor gjeldende NATO-krav og den ammunisjonen som ble testet tilfredsstiller kravet til Forsvarets nye håndvåpen. Videre har Forsvaret registrert noen tekniske problemer knyttet til bruk av blyfri ammunisjon i enkelte våpentyper.

I tillegg har det i Forsvaret vært rapportert om helseplager i forbindelse med bruk av Forsvarets nye håndvåpen under øvelsesskyting på lukkede standplasser. Forsvaret har derfor engasjert FFI til finne årsakene til de helseplager som har blitt rapportert. Rapporten fra FFI viser at sannsynlig årsak til helseplagene er høye konsentrasjoner av kobber og til dels sink i avgassene etter avfyring. Kobber og sink kan ved inhalering gi metallfeber som forklarer alle de innrapporterte symptomene. Dette gjaldt spesielt under mye skyting på lukkede standplasser uten ventilasjon. Det er innført restriksjoner for denne type trening.

For å bøte på avgassproblemet har Forsvarsdepartementet gitt Forsvarsbygg i oppdrag å utarbeide en behovsbeskrivelse for bygningsmessige tiltak for Forsvarets standplassbygg og innendørs skytebaner. Videre har Forsvarsdepartementet nylig godkjent et teknologiprogram for forbedring av blyfri håndvåpenammunisjon ved FFI og NAMMO.

Departementet har ikke mottatt informasjon som tilsier bruk av blyfri ammunisjon har skapt problemer i forbindelse med Forsvarets deltakelse i operasjoner i Afghanistan.

Det har vært og er fortsatt noen utfordringer i forbindelse med innføring av blyfri ammunisjon i Forsvaret. Jeg er imidlertid trygg på at disse utfordringene blir håndtert av Forsvaret på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1496

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide
Besvart 29. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Seks av ti odelssaker som behandles av Statens landbruksforvaltning, ender med at noen blir fratatt odelsretten. At byråkrater overstyrer lokal odel, oppleves som svært vanskelig for dem som rammes og har sterk tilknytning til gården de har odel på.

Mener statsråden at regelverket bør gjennomgås når seks av ti odelssaker hos Statens landbruksforvaltning ender med at noen mister odelsretten?»

BEGRUNNELSE:

Avisa Nationen har gjennomgått utfallene av alle odelsfrigjøringssakene behandlet av Statens Landbruksforvaltning (SLF) siden 2006. Gjennomgangen viser at over 60 prosent av sakene ender med odelsfrigjøring, at så godt som alle saker ankes til SLF, og at kommune, fylke og SLF kun er enige i litt over halvparten av tilfellene.

Anne Marie Fløtre mistet odelsretten sin fordi SLF mente hun ikke hadde nær nok tilknytning til onkelens gård, der moren hennes vokste opp. I tillegg er avstanden på 6 kilometer mellom den omtvistede gården og gården til Fløtre for stor, mente SLF. Både kommunen og Fylkeslandbruksstyret mente enstemmig at gården ikke skulle odelsfrigjøres.

Svar:

Odelsfrigjøring innebærer at en eiendom kan frigjøres for odel på nærmere bestemte vilkår. Bestemmelsen som gjelder erverv av tilleggsjord er den mest aktuelle i denne sammenheng. Når odelsrett vil kunne hindre et eiendomserverv som det offentlige har godkjent fordi erververen trenger tilleggsjord, kan det offentlige etter søknad frigjøre eiendommen for odel. Avgjørelsen av om odelsretten skal falle bort tas etter en konkret vurdering der bl.a. hensynet til de odelsberettigede og hensynet til den rasjonaliseringsgevinsten som er oppnådd ved det frivillige kjøpet blir vurdert. Odelsfrigjøring kan skje når det ikke er tvil om at hensynet til odelsrettshaverne må vike fordi den nye eierens erverv utgjør en driftsmessig god løsning.

Etter at fylkeslandbruksstyrene ble nedlagt pr. 1. januar 2010 er det fylkesmennene som avgjør odelsfrigjøringssaker i første instans, etter å ha innhentet kommunens uttalelse.

De øvrige odelsberettigede skal også gis anledning til å uttale seg. Statens landbruksforvaltning er klageinstans. Muligheten til klage hviler på et viktig rettssikkerhetsprinsipp, og gjelder generelt for enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Det ligger i syste-

met at de to instansene kan komme til ulikt resultat etter den skjønnsmessige vurderingen som skal foretas. Vurderingstemaet i odelsfrigjøringssakene er komplekst og sammensatt med en sterk skjønnsmessig komponent. Tidligere praksis i disse sakene vil imidlertid være en viktig rettesnor for den vurderingen som det offentlig må foreta.

Avisen Nationen har hatt en gjennomgang av Statens landbruksforvaltnings (SLFs) praksis i odelsfrigjøringssakene der det er opplyst at SLF har behandlet 47 slike saker siden 2004, og der 6 av 10 saker har endt med odelsfrigjøring. Saksomfanget er altså ikke stort, og det kan vanskelig sies noe om og eventuelt i hvilken retning praksis har dreid uten å gå inn i de konkrete avgjørelsene og se på de skjønnsmessige vurderingene som er foretatt. Når det gjelder SLFs praksis synes jeg det er grunn til å nevne at tall fra SLF viser at av de totalt 47 sakene som Nationen har sett på, er det bare i 14 saker at SLF har kommet til et annet resultat enn fylkeslandbruksstyret. I 7 av disse sakene har SLF omgjort fylkeslandbruksstyrets vedtak om odelsfrigjøring slik at eiendommen ikke ble odelsfrigjort. I disse tilfellene slo SLFs klagebehandling ut til fordel for de odelsberettigede. I de andre 7 sakene har SLF omgjort vedtak om ikke å odelsfrigjøre slik at eiendommen ble odelsfrigjort.

Landbruks- og matdepartementet har nylig vurdert regelverket rundt odelsfrigjøring med sikte på at dette skal være et målrettet virkemiddel med effektive saksbehandlingsregler. Departementet sendte 12. april 2010 ut på høring et forslag til ny forskrift for behandling av søknader om odelsfrigjøring, med høringsfrist 1. september 2010. Bakgrunnen for dette er bl.a. at det ble gjort visse endringer i odelsfrigjøringsbestemmelsene med virkning fra 1. juli 2009.

Jeg viser ellers til den såkalte tilbudsregelen i odelsloven som har en viss innvirkning på odelsfrigjøringssakene. Blir en del av en landbrukseiendom solgt ut av slekten som tilleggsjord til en annen landbrukseiendom, får andre odelsberettigede løsningsrett. Slikt salg krever delingssamtykke etter jordloven, og i noen tilfeller konsesjonsbehandling etter konsesjonsloven. Tilbudsregelen i odelsloven fastslår at en eier som ønsker å selge hele eller deler av eiendommen sin kan tilby de odelsberettigede å overta eiendommen før den overdras til andre. Statens landbruksforvaltning har derfor nylig, på forespørsel fra Landbruks- og matdepartementet, sendt ut standardbrev for bruk av tilbudsregelen. Når kommunene mottar en delingssøknad eller konsesjonssøknad som nevnt, er de bedt om å sende standarddokumentene til eieren med en oppfordring om å bruke tilbudsregelen. Landbruks- og matdepartementet antar at dersom tilbudsregelen benyttes oftere, kan dette føre til at det blir færre søknader om odelsfrigjøring enn hittil.

Jeg vil avslutningsvis påpeke at mange odelsberettigede har en svak tilknytning til odelseiendommen, og hvis det oppnås en god driftsmessig løsning ved frivillig kjøp av tilleggsjord, er det uheldig dersom odelsløsning ikke kan hindres. Jeg mener derfor at det er gode grunner for å beholde bestemmelsene om odelsfrigjøring slik de lyder i dag.

SPØRSMÅL NR. 1497

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 25. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Regjeringen har nå kommet med reguleringer for fangst av kongekrabbe. Kongekrabbekvotene settes ned med 24 prosent, noe som bekymrer fiskerne. I stortingsmeldingen om forvaltning av kongekrabbe, St.meld. nr. 40 (2006-2007), legges det til grunn en femårig forvaltningsplan. Mange lokale fiskere og bedrifter har investert og forventet et uttak tilsvarende uttakene i 2008 og 2009.

Hva er statsrådens vurdering av konsekvensene for fiskerne ved å endre forvaltningsregime allerede etter to år?»

BEGRUNNELSE:

Kongekrabben er en introdusert art som har vært i norske farvann i over 30 år. Bestanden utgjør en forvaltningsmessig utfordring, men også en ressurs for enkelte kystsamfunn i Øst-Finnmark.

Det er et faktum at krabben har hatt en betydelig og dramatisk effekt på bunnfaunaen i Varangerfjorden. Målinger før 1994 (før kongekrabben sitt inntog) sammenlignet med i dag, viser at det er blitt store endringer i faunaen og store endringer i økosystemet i Varangerfjorden. Det er åpenbart at krabben har forsynt seg kraftig.

Svar:

Forvaltningen av kongekrabbe er basert på St.meld. nr 40 (2006-2007) Forvaltning av kongekrabbe. Stortinget behandlet meldingen i mars 2008, og sluttet seg til et todelt forvaltningsregime for denne arten. Det er et mål å begrense videre spredning av kongekrabben gjennom ulike tiltak. Innenfor et kvoteregulert område øst for 26°Ø, hvor kongekrabben allerede er etablert, skal bestanden forvaltes på en måte som legger til rette for næringsaktivitet og sysselsetting i dette området.

For å kunne lykkes med et todelt forvaltningsregime ble det i år nødvendig å justere grensene for det kvoteregulerte området på en måte som sikrer en stabil og lønnsom næringsaktivitet både på sjø og land i dette området.. På bakgrunn av dette fant jeg det tilrådelig å fastsette en kvote i regulert område på 900 tonn hannkrabber og 50 tonn hunnkrabber, til tross for at det i utgangspunktet forelå en tilrådning fra Havforskningsinstituttet om at det ikke burde åpnes for fangst i det regulerte området denne sesongen. Havforskningsinstituttets beregninger viser at bestanden av krabber over minstemålet er på et relativt lavt nivå.

Med den reguleringen som nå foreligger er det tilrettelagt for en stabil næringsaktivitet og langsiktig lønnsomhet i kongekrabbenæringen øst for Nordkapp, samtidig som vi har satt inn mer målrettede tiltak for å begrense en videre spredning. Når det gjelder sistnevnte vises det til en ordning hvor fem innleide fartøy nå i vår har drevet målrettet nedfangsting av kongekrabbe i områder vest for 26°Ø, et opplegg som så langt synes å ha gitt gode resultater. Ambisjonen er fortsatt, som sagt i Stortingsmeldingen, i størst mulig grad å begrense videre spredning.

Når det gjelder den frie fangsten etter kongekrabbe, har det på ingen måte vært lagt opp til at lønnsomheten skulle være varig. I så fall måtte fisket reguleres slik at det kun høstes et overskudd av store kommersielle krabber. Næringsaktører som har basert seg på den frie fangsten måtte derfor forvente redusert lønnsomhet, etter hvert som de store krabbene ble nedfisket.

SPØRSMÅL NR. 1498

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 28. juni 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Er regjeringen positiv til at vi fortsatt skal ha industriproduksjon i Norge, og hva vil i tilfelle nærings- og handelsministeren bidra med for at industrien igjen skal finne det interessant å investere i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Deler av norsk industri sliter med dårlig lønnsomhet og derav manglende vilje til å investere i Norge. Et eksempel på dette er Norsk Hydro som i fjor la ned store deler av sin aluminiumsproduksjon på Karmøy samtidig som investering samme sted ble utsatt eller i verste fall skrinlagt. Selskapet åpnet i stedet nylig et stort aluminiumsverk i Qatar.

Årsaken til at Hydro og andre selskaper ikke lenger finner det interessant å investere i Norge er sammensatt. Generelt dårlige rammebetingelser med særnorske avgifter og utslippkrav, byråkrati og skjemavelde medvirker til denne utviklingen Et generelt høyt kostnadsnivå i tillegg til mangel på kraft til konkurransedyktig pris er også viktige elementer bidrar til at investeringene flyttes til andre land.

Norsk aluminiumsindustri er i dag den minst forurensende og mest energieffektive i verden. Til tross for dette kan det se ut til at regjerings mål er å få denne utfaset i Norge. Aluminium er etterspurt i dagens marked og vil være etterspurt i mange år fremover. Produksjonen og investeringene flyttes derfor til steder der man har begrensede eller ingen krav til utslipp og der man får kraft til konkurransedyktig pris uten å ta hensyn til hva kraften produseres fra.

Svar:

Regjeringen legger til rette for at industrien skal videreutvikle seg i Norge. 2009 var et vanskelig år for mange virksomheter som følge av finanskrisen. Norge har kommet bedre gjennom finanskrisen enn mange av landene rundt oss, selv om det har vært krevende for mange foretak og noen har måttet redusere

eller stenge virksomhet. Vi har den laveste ledigheten i Europa, og deler av næringslivet er over den mest krevende perioden selv om mange fortsatt har store utfordringer. Regjeringens tiltakspakker har virket godt. Målet for tiltakspakkene var å skape arbeidsplasser og utføre viktige samfunnsoppgaver, samtidig som vi bidro til å hjelpe utsatt industri og næringsliv.

Deler av industrien rammes først nå. Et eksempel er verfts- og offshoreindustrien. Regjeringen la derfor i april i år fram en rekke tiltak for norske verft og maritime utstyrstyrsleverandører.

Det er likevel grenser for hva myndighetene kan gjøre for å kompensere for redusert etterspørsel og lavere priser på produkter fra industrien. Vi er avhengig av at den globale aktiviteten tar seg opp igjen. Heldigvis ser vi nå tegn til en bedring også i internasjonal økonomi.

Regjeringen vil skape rammevilkår som styrker den langsiktige verdiskapingen i industrien. Kraftvilkår er viktig for hele industrien og er av spesiell betydning for prosessindustrien. Regjeringen har en rekke tiltak for å styrke den samlede kraftforsyningen. Vi gjennomfører også særlige tiltak for å styrke krafttilgangen til den kraftintensive industrien. For å understøtte inngåelsen av kommersielle kraftavtaler arbeider vi nå for å få på plass en garantiordning for kraftintensiv industris kraftkjøp.

Vi har også etablert en tilskuddsordning til industribedrifter som danner konsortier for felles innkjøp av kraft.

Rammevilkårene på klimaområdet er viktig for sentrale deler av industrien. Mitt utgangspunkt er at vi skal ivareta regjeringens mål om utslippsreduksjoner på en best mulig måte, uten at dette fører til at norsk og europeisk industri flytter til land uten utslippsforpliktelser. Med dette utgangspunktet følger vi nøye med på det aktuelle arbeidet med revidert kvotedirektiv. Direktivet legger opp til at store deler av kvotepliktig industri fortsatt skal få gratis tildeling, og vi ønsker at dette også skal gjelde for norsk landbasert industri.

Regjeringen vil legge til rette for at Norge skal fortsette å være et attraktivt land å drive industrivirksomhet i. Norske industribedrifter er i mange tilfeller blant de mest energieffektive og miljøvennlige innenfor sine bransjer. Dette er et utgangspunkt vi må bygge videre på. Kompetansen som finnes i industrien, kan spille en sentral rolle for å møte klimautfordringen. Denne kompetansen er også et viktig utgangspunkt for videreutvikling av industrien i Norge. Det gjelder både utvikling av eksisterende virksomheter og ny industri, som for eksempel solindustrien. Regjeringen spiller på lag med industrien i utvikling av teknologi og kompetanse. Vi har blant annet gjennomført en rekordstor satsing på forskning, hvor blant annet miljøteknologi har fått en særlig styrking.

SPØRSMÅL NR. 1499

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 1. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren bidra til bedre rammevilkår for kraftforedlende industri gjennom eksempelvis en harmonisering med EUs retningslinjer for CO_2 utslipp og kvotetildeling, i tillegg til å åpne for økt kraftproduksjon i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok for om lag ti år siden etter påtrykk fra ESA å utfase de myndighetsbestemte kraftkontrakter. Det var på dette tidspunkt god balanse mellom tilbud og etterspørsel i kraftmarkedet og konkurransedyktige priser. Økt forbruk uten at dette ble kompensert med økt kraftproduksjon medførte etterhvert ubalanse i kraftmarkedet og bidro til at vi ble avhengig av større integrasjon i både nordisk og europeisk kraftmarked. Dette førte igjen til at kraftprisen steg og medførte problemer for industriens lønnsomhet.

Stortinget vurderte våren 2005 mulighetene for å finne løsninger på disse utfordringer gjennom et nytt industrikraftregime. Alle opposisjonspartiene som den gang bestod av Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti stod bak vedtaket om å utrede muligheten for dette. I valgkampen samme høst lovet Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti uten forbehold å innføre et nytt industrikraftregime så snart de kom i regjering. Nå snart fem år senere har man ikke vært i

nærheten av å følge opp dette løftet og det er for lengst avslørt som valgflesk uten reelt innhold.

Høye kraftpriser, særnorske utslippskrav og avgifter har i tillegg til et generelt høyt kostnadsnivå skapt store problemer for kraftforedlende industri i Norge. Dette har medført manglende investeringer i Norge og man flytter investeringer til steder der man knapt har krav til utslipp hverken for kraftproduksjon eller selve industriproduksjonen.

Et eksempel på dette er Norsk Hydros nedlegging av Søderberganlegget på Karmøy der 600 ansatte mistet jobben og der det planlagte K6 anlegget er utsatt eller skrinlagt. Samtidig bygget Hydro et stort aluminiumsanlegg i Qatar.

Ifølge Haugesunds Avis 25. mai hevder en talsmann for Hydro at man nå likevel øyner et håp for at vi kan få konkurransedyktige kraftpriser i Norge gjennom å innføre det samme utslipps- og kvoteregime som man vil i EU. Dette kan også øke muligheten for at Hydro igjen vil investere i Norge. Norsk Hydro ber norske myndigheter nå følge opp.

Svar:

Deltakelse i det europeiske kvotesystemet er en svært viktig del av norsk klimapolitikk. Norge følger utviklingen i EU nøye, og er i forhandlinger med EU-kommisjonen om Norges tilpasning. Regjeringen har som kjent arbeidet for at EUs kvotesystem skulle baseres på at det ikke tildeles vederlagsfrie kvoter etter 2012, jmf. Ot. Prp. Nr. 66 (2006-2007). Vi har imidlertid også sagt at tildelingsreglene i Norge skal vurderes i lys av EUs politikk på området. EU-direktivet legger opp til at store deler av kvotepliktig industri fortsatt skal få gratis tildeling, og Regjeringen har vedtatt at dette også skal gjelde for norsk landbasert industri. I dag tildeler Norge relativt sett en lavere andel gratiskvoter enn andre land i EUs kvotesystem. Norsk olje- og gassvirksomhet offshore får i dag ingen gratiskvoter. Regjeringen ønsker i neste periode på visse vilkår å beholde dagens ordning med at olje- og gassvirksomheten offshore ikke får gratiskvoter.

Det reviderte kvotedirektivet inneholder en bestemmelse som åpner for at det enkelte land kan gi kompensasjon for karbonrelaterte kraftkostnaders innslag i kraftprisen. Det arbeides nå med regelverket for denne ordningen. Norge er også med på disse prosessene i EU. Når reglene er klare er det opp til hvert enkelt land hvorvidt man vil bruke adgangen til å gi slik kompensasjon. Regjeringen har ennå ikke tatt stilling til dette, og ser det ikke som naturlig å gjøre det før reglene er endelig fastlagt. Det er derfor for tidlig å si noe om hva den norske Regjeringen vil gjøre i denne forbindelsen.

Som en stor forbruker av kraft, er det spesielt viktig for industrien med en god kraftbalanse. Denne regjeringen har gitt høy prioritet til arbeidet med økt utbygging av fornybar energi. Regjeringen kan vise til solide resultater energi på dette området. Hele 1350 MW (ca 3500 GWh/år) vannkraft og vindkraft ble utbygd i Norge i perioden 2006-2008.

I perioden 2006-2009 ble det gitt endelige konsesjoner til tre ganger så mye ny vindkraftproduksjon som i perioden 2002-2005. Det har også vært en økning innen gitte tillatelser til vannkraftutbygging. I perioden 2006-2009 ble det gitt tillatelse til utbygging av rundt 3400 GWh/år, mens tilsvarende tall for perioden 2002-2005 er 2650 GWh/år.

SPØRSMÅL NR. 1500

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 1. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens Vegvesen arbeider med breddeutvidelse på RV-3 mellom Atna og Bjøråa i Hedmark. Det kan virke som veien ikke blir noe bredere.

Er dette riktig bruk av pengene når man allikevel jobber med veien, dvs. hvorfor blir ikke RV-3 bredere når forholdene ligger til rette for dette?»

Svar:

Strekningen Søndre Bjorå bru – Atna er 9,3 km lang og har en årsdøgntrafikk på om lag 2 400 kjøretøy. Før utbedring var vegbredden mellom 7,0 og 7,5 meter, og dekke- bredden var gjennomgående 6,5 meter. I tråd med vegnormalene utbedres strekningen slik at vegbredden blir 8,5 meter. Hele vegbredden vil få fast dekke, noe som innebærer at dekkebredden i gjennomsnitt vil øke med om lag 2 meter. Etter mitt syn vil det ikke være riktig resursbruk å øke standarden ut over det som er angitt i vegnormalene.

SPØRSMÅL NR. 1501

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold
Besvart 28. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Gravlunder etter falne i 2. verdenskrig er ofte i en dårlig stand og vedlikeholdes ikke, eller svært sporadisk.

Kan statsråden tenke seg å ta fatt i denne saken slik at f.eks. gravlunden i Våler kommune i Hedmark blir rustet opp for på denne måten å hedre dem som ga sitt liv?»

Svar:

Etter pålegg fra Forsvarsdepartementet opprettet Hærens overkommando høsten 1946 et Sentralkontor for krigsgraver, som skulle være ansvarlig myndighet i saker som angikk gravene til krigsmenn, dvs. personell tilhørende de væpnede norske styrker i utlandet og utenlandske falne i Norge. Dette sentralkontoret ble under betegnelsen Krigsgravtjenesten overført til Kirkedepartementet i 1964.

Krigsgravtjenesten har registrert 28 266 utenlandske falne som er gravlagt i Norge:12 678 sovjetiske, 11 573 tyske, 2 410 jugoslaviske, 1 149 britiske, 164 polske, 131 franske, 92 svenske, 54 nederlandske, 14 danske og en estlender.

Med henblikk på de utenlandske krigsgravenes antall, spredning og tilstand ble det på 1950-tallet funnet nødvendig å samle falne på færre steder. Det ble for dette formålet anlagt følgende større særskilte krigskirkegårder: Tjøtta sovjetiske krigskirkegård og Tjøtta internasjonale krigskirkegård i Alstahaug, Jørstadmoen sovjetiske krigskirkegård, Alfaset tyske krigskirkegård i Oslo, Botn tyske krigskirkegård og Botn jugoslaviske krigskirkegård i Saltdal, Narvik tyske kirkegård, Havstein tyske kirkegård i Trondheim og Solheim tyske krigskirkegård i Bergen. På disse ni krigskirkegårdene finnes om lag 25 000 av de utenlandske krigsgravene i Norge. I tillegg er det i disse sju kommunene omlag 1 700 krigsgraver på andre kirkegårder.

De resterende 1 300 krigsgravene befinner seg på noen mindre krigskirkegårder og på om lag 100 forskjellige ordinære kirkegårder over hele landet. I tillegg har staten påtatt seg et ansvar for å ivareta om lag 40 minnesmerker som ble reist på tidligere gravplasser for sovjetiske og jugoslaviske omkomne.

Departementets krigsgravtjeneste drifter selv krigskirkegårdene på Tjøtta og i Botn. Beplantning og vedlikehold av krigskirkegårdene og krigsgravene for øvrig er de fleste steder ivaretatt av lokal kirkegårdsmyndighet, noen steder av private personer eller organisasjoner. Enkelte steder er det inngått avtaler om dette, men i de fleste tilfellene er denne ordningen basert på sedvane. Kostnadene ved dette har departementet dekket etter regning. Departementets krigsgravtjeneste har i alle år foretatt jevnlige inspeksjoner av krigsgravene og krigskirkegårdene. Med enkelte unntak, som blir fulgt opp, er inntrykket fra disse inspeksjonene at vedlikehold jevnt over er bra.

Den konkrete saken som omtales i spørsmålet, gjelder formodentlig Haslemoen sovjetiske krigskirkegård i Våler kommune. Her er det kommunen som har gjennomført vedlikehold. Departementets krigsgravtjeneste inspiserte denne siste gang 3. mai 2010 og vil ta vedlikeholdsbehovet der opp med Våler kommune og kirkegårdsmyndighetene i Våler.

SPØRSMÅL NR. 1502

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten
Besvart 1. juli 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Effektiviseringen i Lånekassen omtalt i dn.no 17/6-10 er et godt eksempel på hvilket potensiale som finnes for ressursbesparelser i offentlig sektor. Det ble i februar i år lagt frem en rapport fra Uio og Frischsenteret som også konkluderte med et betydelig effektiviseringspotensiale i offentlig sektor. Da uttalte statsråden at hun ville påta seg en pådriverrolle i effektiviseringen av offentlig sektor.

Har noe skjedd med dette arbeidet siden i februar/mars og hvilken fremdrift legges det opp til?»

Svar:

Som svar på spørsmålet fra representanten Flåtten vil jeg starte med å vise til at barne-, likestillings- og inkluderingsministeren har satt i gang et arbeid med å evaluere forvaltningsreformen i barnevernet. Justisministeren er i gang med store endringer innenfor politiet gjennom politiresultatreformen. Dette er to av sektorene som var gjenstand for studien til UiO og Frischsenteret.

Regjeringen har sagt at vi vil fornye og forbedre offentlig sektor i nært samarbeid med brukerne og de ansatte og deres organisasjoner, og arbeidet med Samhandlingsreformen vil være et viktig område for de kommende årene. Vi arbeider aktivt for at offentlig sektor skal bli best mulig for pengene.

Lånekassen, som det vises til i spørsmålet, er et godt eksempel på hvordan IKT er brukt for å bidra til en mer effektiv offentlig sektor. Jeg retter nå innsatsen mot oppfølging av regjeringens politikk for at digital kommunikasjon skal være den primære kanalen for dialogen mellom innbyggerne, næringsliv og offentlige virksomheter og internt i forvaltningen.

Erfaringene fra Lånekassa og andre tilsier at gevinstene kan være meget store. Difi har utviklet en felles eID for landets innbyggere, og dette forventes å gi en samlet gevinst for forvaltning og innbyggere. Fra 1. juli 2011 skal alle statlige virksomheter motta fakturaer elektronisk, og gevinsten dette alene er flere hundre millioner kroner. Vi vurderer nå også hvilke besparelser som økt bruk av utgående elektroniske fakturaer kan gi.

Det er utviklet en automatisk frikortløsning der brukerne får tilsendt frikort til folkeregistrert adresse automatisk når de har betalt egenandeler over egenandelstaket. Gevinsten ved tiltaket er beregnet å være 150 årsverk spart i løpet av 3 til 5 år, i tillegg til forenklingene for brukerne. Elektronisk resept utprøves nå, og vil også kunne gi bedre kvalitet og sikkerhet kombinert med effektivitetsgevinster.

Jeg vil legge til at en viktig del av fornyingsarbeidet er at innbyggere og næringsliv skal få et godt møte med det offentlige. En viktig del av arbeidet er derfor å få innhentet informasjon om innbyggernes synspunkter på offentlig tjenesteyting. Fase 1 av den store innbyggerundersøkelsen ble gjennomført høsten 2009 og resultatene ble presentert januar 2010. Fase 2 gjennomføres våren 2010 med en kartlegging av brukernes synspunkter på vel 20 ulike tjenester på kommunalt og statlig nivå. I begynnelsen av april ble det igangsatt en kartlegging av brukerretting og brukermedvirkning i 100 statlige virksomheter (direktorat, tilsyn, råd, forvaltningsbedrifter mv.). Undersøkelsen skal munne ut i en rapport som beskriver hvordan det arbeides på dette området i dag, og det tas også sikte på å presentere resultatene på en konferanse for sentralforvaltningen i 2010.

SPØRSMÅL NR. 1503

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl
Besvart 28. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvor mange ledige politistillinger er PB1 stillinger som nyutdannede kan søke på, hvor er disse og hvor mange som kategoriseres som "har fått jobb", har kun fått sommerjobb?»

BEGRUNNELSE:

PODS siste tall viser at 60-70 % av de nyutdannede politistudentene enda ikke har fått jobb i politiet.

Svar:

Innledningsvis må jeg få lov til å påpeke at Regjeringen har lagt til rette for en betydelig stillingsvekst i politiet fra 2006 og frem til i dag, både gjennom nye stillinger og økt opptak på Politihøgskolen. Politi- og lensmannsetatens budsjett er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010, en økning på 32,8 %. Budsjettøkningen i 2010 på 1,3 milliarder kroner (1,2 milliarder kroner etter fratrekk av pris- og lønnsjustering) er tidenes største økning i politibudsjettet. Tall fra Fornyings- og administrasjonsdepartementet (FAD) viser en økning på 754 årsverk i politi- og lensmannsetaten fra 1. mars 2009 til 1. mars 2010.

Innrapporterte tall fra politidistriktene/særorganene til Politidirektoratet per 10. juni i år viser at 177 av tredjeårsstudenter som uteksamineres fra Politihøgskolen i 2010, har fått jobb i politietaten. Jeg kan imidlertid ikke garantere at det ikke er enkelte sommervikariater inkludert i dette tallet da det ved innrapporteringen ikke ble stilt særskilt spørsmål om sommervikariater. Politidirektoratet har imidlertid opplyst at det utover de 177 er et ikke ubetydelig antall studenter som har fått sommervikariater.

Totalt var 229 politistillinger ledige (er under tilsetting eller er besluttet kunngjort) per 10. juni i år, viser innrapporterte tall til Politidirektoratet. Av de 229 stillingene er 9 ledige på grunn av mangel på kvalifiserte søkere.

Av de 229 utlyste stillingene er 51 politibetjent 1-stillinger, hvorav to av disse er ledige på grunn av mangel på kvalifiserte søkere. Av de utlyste politibetjent 1-stillingene er to i Østfold politidistrikt, 23 i Romerike politidistrikt, tre i Hedmark politidistrikt, to i Søndre Buskerud politidistrikt, en i Vestfold politidistrikt, tre i Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, seks i Hordaland politidistrikt, en i Sogn og Fjordane politidistrikt, to i Helgeland politidistrikt, fem i Midtre Hålogaland politidistrikt, to i Vestfinnmark politidistrikt og en i Østfinnmark politidistrikt.

Noen av de 229 utlyste stillingene vil bli besatt av tjenestemenn som allerede er i etaten og derfor bedre kvalifisert enn studentene. Ledighet i politibetjent 2-stillinger og politibetjent 3-stillinger vil kunne generere ledige politibetjent 1-stillinger ved opprykk. Politidirektoratet legger til grunn at politidistriktene raskt lyser ut de stillingene som da blir ledige. For øvrig kan det også nevnes at en nyuteksaminert fra Politihøgskolen i 2010 er ansatt som politiførstebetjent (i Salten politidistrikt).

Det vil alltid være slik at ansettelse av nyutdannede tar noe tid. Slik er det også i tilsvarende andre høgskoleyrker. Jeg forventer imidlertid at langt de fleste av studentene som uteksamineres nå vil få mulighet for jobb i løpet av høsten 2010.

For ytterligere informasjon om bemanningsutviklingen i politiet, viser jeg til mitt svar på spørsmål nr. 1396 til skriftlig besvarelse fra representant Solberg om bemanning i politiet av 17. juni i år.

SPØRSMÅL NR. 1504

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl
Besvart 28. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Er statsråden åpen for å vurdere hvorvidt man kan skjelne mellom ervervsmessig og ikke-ervervsmessige vakttjenester slik NHO Reiseliv har tatt til orde for når det gjelder utvikling av forskrifter til ny vaktvirksomhetslov, samt vil statsråden sørge for at også reiselivsbransjen blir hørt slik Stortinget forutsatte?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget behandlet ny lov om vaktvirksomhet understreket et samlet Storting at departementet i forbindelse med utarbeidelsen av forskrifter skulle ha "god kontakt med bransjene" slik at man "sammen kan få felles forståelse for de nye kravene". Undertegnede forutsetter at dette fremover er tilfelle i forhold bransjeorganisasjoner som representerer norsk reiseliv. Hoteller, serveringssteder, campingplasser etc. driver i dag ofte med egenvakthold, ikke minst i distriktene. Ved å måtte kjøpe inn vakttjenester fra utenforstående risikerer flere av de minste å gå tyngre økonomiske tider i møte, man blir mer avhengig av disse utenforstående f.eks. i en streikesituasjon, det kan skape økt sikkerhetsrisiko og man kan miste kompetanse. Undertegnede har blitt gjort kjent med at disse ikke har blitt hørt så langt i prosessen med å utforme forskrifter og ta man sågar nekter innsyn i korrespondanse mellom departementet og NHO Service, som i disse spørsmålene har litt andre interesser enn NHO reiseliv.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til at Stortinget har vedtatt lov om endringer i lov 19. juni 2009 nr. 85 om vaktvirksomhet. Lovendringene medfører blant annet at egenvakthold blir omfattet av vaktvirksomhetsloven. Justisdepartementet utarbeider for tiden utkast til ny forskrift til loven hvor det blant annet presiseres hvilke oppgaver som anses å være vakttjeneste i henhold til loven. Hovedhensikten med lovendringene er å ivareta rettsikkerheten til de som kommer i kontakt med personer som utfører vakttjeneste ved blant annet å sikre adekvat utdanning, og å bedre kontrollen fra politiets side overfor bransjen.

At lovens virkeområde utvides slik at også egenvakthold omfattes, medfører en del utfordringer. Jeg viser i den forbindelse til at departementet derfor i tilknytning til utarbeidelsen av utkastet til forskrift har hatt kontakt med bransjene. Vi har blant annet mottatt innspill fra NHO Reiseliv, herunder forslag om å skille mellom ervervsmessig og ikke-ervervsmessig vakttjenester. Jeg kan videre opplyse at jeg har hatt møte med generalsekretæren i Norges Idrettsforbund og det er blitt gjennomført tilsvarende møte med NHO Service.

Det tas sikte på at forskriften sendes på alminnelig høring i slutten av august 2010. Alle høringsuttalelser vil bli undergitt en grundig vurdering og her som ellers vil departementet ta kontakt med høringsinstansene eller sentrale aktører der man finner dette nødvendig.

Avslutningsvis vil jeg understreke betydningen av vektertjenestens rolle og omfang i dagens samfunn. Det er derfor viktig å heve nivået på denne tjenesten blant annet for å sikre rettsikkerheten til publikum og samtidig sikre at den offentlige kontrollen blir bedre og mer effektiv.

SPØRSMÅL NR. 1505

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande
Besvart 28. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til retningslinjer som bestemmer at NAV kan utbetale stønad etter folketrygdloven kapittel 15 selv om medlemmet av folketrygden er gift, når stønadsmottaker i praksis er aleneforsørger fordi ektefellen er utenlandsk statsborger som ikke har fått, eller venter på, familiegjenforening til Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det sentrale grunnlaget for stønad etter folketrygdloven kapittel 15 er aleneomsorg for barn. Etter folketrygdloven § 15-4 må medlemmet være ugift, separert eller skilt for å få rett til stønad. Undertegnede har kjennskap til at denne bestemmelsen praktiseres slik at stønaden faller bort fra og med den dagen mottakeren av stønaden gifter seg, selv om stønadsmottakeren i praksis fortsatt er aleneforsørger fordi ektefellen er utenlandsk statsborger som ikke har fått, eller venter på, familiegjenforening til Norge.

Etter § 15-4 kan faktisk separasjon likestilles med separasjon og dette tyder på at lovgiver har hatt en intensjon om at den faktiske situasjonen er avgjørende for stønad etter folketrygdloven kapittel 15.

Det er et vilkår for å få stønad etter kapittel 15 at partene ikke lever sammen i den aktuelle perioden, noe som er tilfellet for dem som er gift med en utlending som lever i utlandet.

Svar:

Stønad til enslig mor eller far etter folketrygdloven kapittel 15 kan tilstås etter nærmere gitte vilkår til den som har aleneomsorg for barn. Rett til stønad er avhengig av en bestemt sivilstatus. Etter folketrygdloven § 15-4 første ledd må man enten være ugift, separert eller skilt. Det er følgelig ikke tilstrekkelig for å kunne bli berettiget til slik stønad at en forelder i en periode av ulike årsaker har aleneansvar for barnet, når foreldrene fortsatt er gift.

Etter § 15-4 andre ledd er faktisk separasjon i noen angitte tilfeller likestilt med formell separasjon. I alle de nevnte tilfellene er det klart at partene har til hensikt å separeres eller skilles. Det er reist sak om separasjon eller skilsmisse, eller spesielle forhold har gjort det vanskelig å reise sak.

Lovens bestemmelser gir følgelig ikke rom for å kunne gi retningslinjer om å kunne tilstå stønad til enslig forsørger i tilfeller hvor ektefellen er utenlandsk statsborger som ikke har fått, eller venter på familiegjenforening til Norge. En slik utvidelse av personkretsen for stønadsordningen til også å omfatte ektefeller som ufrivillig ikke lever sammen, vil kreve en lovendring. Andre tilsvarende situasjoner hvor det ikke foreligger rett til stønad, er tilfeller hvor en ektefelle sitter i fengsel eller er innlagt i institusjon for en lengre periode.

En eventuell slik utvidelse av ordningen til også å omfatte personer som formelt sett ikke er aleneforsørgere, må etter min vurdering vurderes som ledd av en mer grunnleggende gjennomgang av hele ordningen. Jeg har for tiden ingen konkrete planer om å foreta en slik gjennomgang.

SPØRSMÅL NR. 1506

Innlevert 21. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy
Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Førde har vedtatt at sykehusene i Nordfjordeid og Lærdal skal legges ned. Dette skaper stor utrygghet både i befolkningen og blant sykehusansatte. Forslaget vil ha store konsekvenser for pasienttransporten, både økonomisk og menneskelig, og det vil også kunne påvirke ventetider til behandling. Konsekvensberegninger er ikke lagt fram. Vedtaket er stikk i strid med politiske prioriteringer og løfter.

Vil statsråden snarest gripe inn og sikre videre sykehusdrift og skape trygghet i befolkningen?»

Svar:

Regjeringens politikk er klar. Ingen lokalsykehus skal legges ned. I noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle som ligger i nærheten, som f.eks. i Østfold. Akuttfunksjoner og fødetilbud skal være nær der folk bor, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Vi må fortsette arbeidet for en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene. Det betyr at enkelte sykehus i fremtiden skal gjøre andre oppgaver enn i dag.

Regjeringen har kommet med klare uttalelser om den fremtidige organiseringen av spesialisthelsetjenesten i Sogn og Fjordane. Både statsministeren og jeg har vært klare på at ingen lokalsjukehus skal legges ned, og vi har eksplisitt sagt at en fortsatt skal ha sykehus på alle de tre stedene det er lokalsykehus i Sogn og Fjordane i dag; Førde, Nordfjordeid og Lærdal.

Når det gjelder fødetilbudet, skal Helse Vest RHF utarbeide en helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet innen 1. oktober i år. Dette er et ledd i oppfølgingen av Stortingets behandling av fødselsmeldingen i fjor. Denne planen skal legges frem for departementet, og det skal ikke gjøres endringer i dette tilbudet før disse planene er klare.

Til slutt vil jeg minne om at saken om fremtidig organisering av sykehusene i Sogn og Fjordane skal behandles i Helse Vest RHF, og vi forventer at det regionale helseforetaket følger opp de signalene som er gitt i saken. Samtidig vil jeg gjøre det klart at jeg fortløpende vurderer om en sak er av en slik karakter at den skal forelegges departementet.

SPØRSMÅL NR. 1507

Innlevert 22. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr
Besvart 28. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I media fremkommer det at domstolsadministrasjonen ser det som sannsynlig at shariaråd vil komme i Norge og utelukker ikke at det allerede finnes.

Stiller statsråden seg positiv til opprettelse av shariaråd til konfliktløsning mellom muslimer og er det statsrådens oppfatning at slike råd allerede finnes i Norge?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det ikke er aktuelt å opprette en parallell rettsorden som dømmer på grunnlag av islamsk rett i Norge. Det norske rettsystemet er tuftet på verdier som demokrati, ytringsfrihet, religionsfrihet, likestilling og likeverd, og det er et viktig prinsipp i en rettstat som Norge at alle som møter rettsapparatet er like for loven.

Når det gjelder spørsmålet om det eksisterer shariaråd i Norge, finnes det ikke noen offentlige og organiserte shariaråd her. Det er imidlertid ikke mulig for meg å utelukke at det finnes private initiativer til organer som løser tvister med utgangspunkt i islamsk rett, men som nevnt er dette ikke en ønsket utvikling.

For meg er det for øvrig et mål at konflikter løses på et tidligst mulig og lavest mulig nivå. Det har regjeringen synliggjort ved blant annet å bevilge ekstra midler til konfliktrådene. Bakgrunnen for satsingen er at vi innenfor de rammer som følger av norsk rett

ønsker å etablere alternative metoder for å løse konflikter før de havner i rettsapparatet. Jeg tror det er viktig at kulturelt mangfold er representert i denne type konfliktløsningsorganer og dersom ulike etniske grupper ønsker å delta som for eksempel meglere i konfliktrådene eller andre tilsvarende organer er det noe jeg ønsker velkommen.

SPØRSMÅL NR. 1508

Innlevert 22. juni 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie
Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva har regjeringen gjort for å følge opp Stortingets intensjon om at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet skulle innhente informasjon fra blant annet de lovpålagte meldeordningene i spesialisthelsetjenestelovens § 3-3, og hvordan har regjeringen meldt tilbake til Stortinget om status med dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til Nasjonal helseplan 2007-2010 skal Nasjonal enhet for pasientsikkerhet ha fokus på risikoområder og årsaker til disse og bl.a. innhente

"...informasjon fra eksisterende meldeordninger lokalt, regionalt og nasjonalt, herunder de lovpålagte meldeordningene i spesialisthelsetjenestelovens § 3-3 og helsepersonellovens § 17, samt regionale meldesystem som er i ferd med å etableres i flere regionale helseforetak.."

Forutsetningen for at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet for tilgang til denne informasjonen er at det finnes et lovmessig grunnlag for dette. Spørsmålet handler derfor om hva er statusen for dette arbeidet og hvordan har Regjeringen informert Stortinget om oppfølgingen av denne delen av Nasjonal Helseplan 2007-2010.

Svar:

Nasjonal enhet for pasientsikkerhet ble etablert som en del av Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten i 2007. Bakgrunnen for etableringen var anbefalinger fra en bredt sammensatt arbeidsgruppe som ble etablert i 2005 og ledet av Helse- og omsorgsdepartementet. Arbeidsgruppen skulle komme med anbefalinger om framtidig meldesystem for uhell og uønskede hendelser i helsetjenesten. Gruppen konkluderte med at vi har mange meldesystemer for uønskede hendelser i sykehus, men ”ingen nasjonalt overgripende uavhengig enhet som systematisk bidrar til å avdekke risikoområder og årsakene til disse. I liten grad foreligger det årsaksanalyser, ”varselmeldinger” og læringstiltak som understøtter helsetjenestens bestrebelser på å lære av feil slik at praksis blir endret”. Arbeidsgruppen vurderte at det ikke lå til rette for noe nytt meldesystem, men at man skulle anvende informasjon fra eksisterende meldesystemer. Gruppen foreslo å opprette et nasjonalt senter for pasientsikkerhet som skulle ha som formål ”å støtte opp om helsetjenestens arbeid med å registrere, analysere, lære av og forebygge feil og utilsiktede hendelser. Arbeidsgruppen la til grunn at ”meldinger og rapporter som tilflyter et nytt nasjonalt senter for pasientsikkerhet må (derfor) være konfidensielle, med pseudonym eller mulighet for anonymitet”.

Arbeidsgruppens forslag lå til grunn for forslaget i Nasjonal helseplan om å etablere Nasjonal enhet for pasientsikkerhet. Helsedirektoratet ble i tildelingsbrevet for 2007 som etatsstyrer for Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten bedt om å ”sikre at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet blir etablert og får en virkemåte i henhold til vedtektene”.

Helse- og omsorgsdepartementet la til grunn at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet skulle innlede samarbeid med de ulike aktørene for avklare form og innhold i informasjonen som enheten trengte for å oppfylle sitt formål.

Når representanten Høie skriver at ”Forutsetningen for at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet får tilgang til denne informasjonen er at det finnes et lovmessig grunnlag for dette”, er det viktig å være klar over at enheten ikke var tenkt å ha direkte personidentifiserbare opplysninger. Helse- og omsorgsdepartementet fikk i oktober 2009 et brev fra Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten, med forslag om å flytte meldeordningen i henhold til spesialisthelsetjenestelovens § 3-3 fra Helsetilsynet til Kunnskapssenteret. I brevet ble det også beskrevet hvilke utfordringer enheten har hatt med hensyn til å få tilgang til data fra meldeordningen. De viser til at det ble eta-

blert samarbeid med Statens helsetilsyn, Norsk pasientskadeerstatning (NPE), Helse Bergen og tidligere Ullevål Universitetssykehus for å få tilgang til anonyme data. Det viste seg underveis i prosessen at selv om Nasjonal enhet for pasientsikkerhet ikke fikk direkte personidentifiserbare opplysninger, ville opplysningene likevel være indirekte identifiserbare. For § 3-3- meldingene viste det seg at det heller ikke var mulig å fjerne direkte personidentifiserbare opplysninger som er registrert i et lite antall fritekstfelt. Kunnskapssenteret skriver i brev datert 23.10.2009 at "det skulle dermed vise seg at aktuell lovgivning og fortolkningen av den gjorde det umulig å gjennomføre prosjektet slik det var tenkt".

Det er tatt initiativ til to tiltak som har betydning for å følge opp Stortingets intensjon om at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet skulle innhente informasjon fra blant annet de lovpålagte meldeordningene i spesialisthelsetjenestelovens § 3-3. Regjeringen har tatt initiativ til endring i helsepersonelloven som fikk en ny bestemmelse (§ 29b) 9. april 2010. Helse- og omsorgsdepartementet har dermed myndighet til – etter søknad – å beslutte at helseopplysninger kan eller skal gis til bruk ved kvalitetssikring, administrasjon, planlegging eller styring av helsetjenesten, og at det kan skje uten hensyn til taushetsplikt. Dette vil bøte på manglende lovhjemler et stykke på vei.

Dessuten følger jeg opp innspill som er kommet fra både Helse Sør-Øst RHF, Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten og Forbrukerrådet, som alle foreslår å overføre meldeordningen iht. spesialisthelsetjenesteloven § 3-3 fra Helsetilsynet til Nasjonal enhet for pasientsikkerhet ved Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten. Dette krever lovendring, og jeg tar sikte på å sende et forslag om dette på høring. Nasjonal enhet for pasientsikkerhet vil med en slik lovendring være sikret tilgang til en viktig kilde til kunnskap om feil, skader og nestenuhell i spesialisthelsetjenesten. Pasientsikkerhetsenheten har ikke behov for direkte personidentifiserbare opplysninger i meldingene.

Som nevnt overfor har det vært en lengre prosess forut for Kunnskapssenterets brev til Helse- og omsorgsdepartementet datert 20.oktober 2009, der de fremmer behov for hjemmelsgrunnlag for å få tilgang til det de mener er nødvendig informasjon fra eksisterende meldesystem. I omtale av Nasjonal helseplan i St.prp. nr. 1 (2008-2009) stod det at "sentralt i enhetens arbeid er å få tilgang til informasjon om uønskede hendelser fra ulike meldesystem med sikte på å avdekke risikoområder og årsakene til disse". I en interpellasjonsdebatt i Stortinget 15. april 2010 uttalte jeg at Nasjonal enhet for pasientsikkerhet "har innledet samarbeid med enkelte helseforetak, Statens helsetilsyn og Norsk pasientskadeerstatning for å få tilgang til meldinger". Denne uttalelsen kom etter at endringene i helsepersonellovens § 29b var trådt i kraft. Jeg informerte også om at vi er i ferd med å vurdere fordeler og ulemper ved å flytte § 3-3 meldeordningen.

SPØRSMÅL NR. 1509

Innlevert 22. juni 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos

Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er helseministeren tilfreds med en ordning som medfører store forskjeller i helsetilbudet basert på geografiske forhold, eller vil helseministeren sørge for at situasjoner som medfører egenbetaling på flere tusen kroner ikke blir belastet den enkelte pasient?»

BEGRUNNELSE:

Kvinner som får tilbud om mammografi, får ikke reisen til dette dekket gjennom ordningen for pasientreiser.

Ifølge Jan Huseby, som er rådgiver i kreftregisteret er dette en beslutning som er tatt i direktoratet etter forankring i departementet.

For kvinner i Finnmark medfører dette at de må ta regningen selv.

Dette medfører f.eks. at en kvinne i Vardø, må betale flere tusen kroner bare i reise for å få tatt nødvendige undersøkelser ved Universitetssykehuset i Tromsø. Skal hun ha med ledsager koster dette til sammen i overkant av 8000 kroner.

Alternativet til å finansiere dette selv, er å vente til mammografibussen kan tilby hjelp. Denne hjelpen er anslått til å ha en ventetid på 18-20 mnd. Det betyr at om denne pasienten skal få det tilbudet som er be-

hov for, så må det dekkes selv. I motsatt fall, må pasienten ta risikoen med å ikke bli grundig sjekket så raskt som mulig.

Når alle sier at det som er viktig i saken som omhandler kreft er at man oppdager og setter i gang behandling tidlig, er det meningsløst at pasientens behov for undersøkelser skal styres av den enkeltes økonomi.

Dette vil utvilsomt medføre at helsetilbudet blir vesentlig dårligere for en gruppe mennesker. Dette er uholdbart.

Svar:

Jeg vil innledningsvis påpeke at kvinner som undersøkes med mammografi må deles to grupper, de som deltar i Mammografiprogrammet og de som er henvist til mammografi på bakgrunn av en medisinsk indikasjon.

Kvinner i aldersgruppen 50-69 år innkalles til screening i regi av Mammografiprogrammet (MP)hvert annet år. Masseundersøkelser mot kreft (screening) er en forebyggende undersøkelse og har til hensikt å oppdage krefttilfeller og forstadier til kreft før sykdommen har spredt seg. Det er frivillig om man vil være med i programmet. Kreftregisteret har det overordnede, koordinerende ansvaret for MP, mens ulike helseforetak har ansvar for de brystdiagnostiske sentrene og mammografibussene. For hver deltakelse i programmet er det en egenbetaling på 200 kroner. Denne egenbetalingen faller ikke inn under tak 1-ordningen.

En kvinne kan også henvises til mammografi på bakgrunn av en medisinsk indikasjon, for eksempel en mistenkelig kul i brystet. Undersøkelsen kan skje ved offentlige poliklinikker, ved private røntgeninstitutt og hos enkelte privatpraktiserende leger.

Når lege er søkt for sykdom eller mistanke om sykdom dekkes utgiftene og pasienten betaler bare ordinær egenandel. Denne egenandelen faller inn under tak 1-ordningen.

Dekning av utgifter til reise må ses i sammenheng med overnevnte. Pasienten har rett til dekning av utgifter til reise når hensikten med reisen er å motta helsetjeneste, og reisen er nødvendig av medisinske eller behandlingsmessige grunner. Dette er regulert i pasientrettighetsloven § 2-6 og forskrift om rett til dekning av utgifter ved pasienters reise for undersøkelse og behandling (syketransportforskriften). Det er sagt i en merknad til forskriften at reise i forbindelse med forebyggende helsearbeid ikke dekkes. Dette innebærer at for kvinner som er henvist til mammografi på bakgrunn av en medisinsk indikasjon får reisen dekket. Skjer reisen i forbindelse med screening/ forebyggende undersøkelse, her mammografi, dekkes reisen ikke.

På bakgrunn av dette vil jeg understreke at der det er mistanke om sykdom vil kvinnen umiddelbart bli henvist til mammografi, og både denne undersøkelsen og reisen dit dekkes av det offentlige – det skal bare betales ordinær egenandel.

SPØRSMÅL NR. 1510

Innlevert 23. juni 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 30. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Statsråden har tidligere avvist at han har manglende kontroll med og interesse for den kraftige økningen i rovviltstammen og at bestanden av f.eks. ulv vil eksplodere. Siste statusrapport fra Høyskolen i Hedmark viser at antallet ulver med helnorsk tilhold har økt med 33 %. Det antydes 5 helnorske flokker og flere ulver etableres utenfor "sona". Direktoratet for Naturvern er forvaltningsansvarlige.

Har ikke statsråden videreformidlet stortingets forutsetninger eller er statsråden rett og slett ikke interessert?»

BEGRUNNELSE:

For et stort forvaltningsbyråkrati skulle ulv være relativt enkel å holde en viss oversikt over. Den er aktiv om vinteren, vandrer mye og er revirhevdende. Bare ved å følge med på mediabildet og ha en viss tiltro til lokale observasjoner, så trenger en ikke stor innsikt i realfag for lenge å ha kunnet anta at utviklingen i antall individer er eksplosiv. Antageligvis har forvaltningen visst lenge at bestandet er på rask oppstur og at man for lengst har vært i ferd med å passere stortingets bestandsmål. For østre deler av Norge fra svenskekysten og til nord-Hedmark er beitebruk

snart noe man må til lokalhistoriebøkene for å vite om og andre utmarksmuligheter som friluftsliv og jakt er kraftig berørt. Etter å ha lest rapporten fra Høyskolen i Hedmark og sett på svar statsråden har gitt i stortinget tidligere, er det slående hvor liten interesse statsråden har vist for å holde seg oppdatert over utviklingen. Dette berører mange interesser og ødelegger næringsgrunnlag og livskvalitet for mange mennesker og statsråden viser ingen interesse.

Ulv er ikke det eneste rovviltet som øker kraftig og som inntar nye områder.

Vi er tidlig i beitesesongen, men det meldes om skadebjørn både innenfor og utenfor rovviltsikre gjerder og på øst- og vestlandet. Enten har forvaltningen bestemt seg for å ødelegge utmarksbruken i større deler av landet enn noen har tenkt seg eller så har de ingen kontroll. Begge deler er like ille og statsråden bør nå vise en helt annen interesse for hva dette miljøet driver med enn han har vist så langt.

Svar:

Bestandsmålet for ulv ble gjennom rovviltforliket i Stortinget våren 2004 fastsatt til 3 årlige helnorske ynglinger innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv. I perioden fra rovviltforliket ble inngått og frem til i dag har vi så langt ikke lykkes å nå bestandsmålet. Av Soria Moria II fremgår det at Regjeringen vil foreta en ny vurdering av bestandsmålet både for ulv og bjørn, og at Stortinget vil bli invitert til et nytt forlik om bestandsmålene for disse to artene innen utgangen av 2010.

Jeg er kjent med at Høgskolen i Hedmark den 15. juni presenterte en foreløpig statusrapport for ulv i Skandinavia vinteren 2009-2010. Denne oversikten viser at det var tre helnorske familiegrupper (Kynna, Osdalen og Linnekleppen) og 3 helnorske revirmarkerende par (Koppang, Slettås og Julussa) av ulv sist vinter. På bakgrunn av skadepotensialet på sau ble det ene revirmarkerende ulveparet (Koppang), som befant seg utenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv, skutt under lisensfelling i desember 2009.

Den foreløpige bestandsoversikten viser en sannsynlighet for at vi i 2010 for første gang siden inngåelsen av rovviltforliket kan nå bestandsmålet for ulv i Norge. Skulle vi lykkes med å nå bestandsmålet vil det være slik at de to rovviltnemndene som omfattes av forvaltningsområdet for ynglende ulv vil, i tråd med rovviltforliket, få myndighet til å forvalte ulvebestanden i tråd med naturmangfoldloven og rovviltforskriftens bestemmelser.

SPØRSMÅL NR. 1511

Innlevert 23. juni 2010 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å begrense omfanget av midlertidige stillinger for forskere i helseforetakene?»

BEGRUNNELSE:

Det er utstrakt bruk av midlertidige ansettelser av forskere i helseforetakene. Eksempelvis er om lag 50 % av forskerne ved Oslo Universitetssykehus Radiumhospitalet ansatt i midlertidige stillinger. Dette kan være lovlig og nødvendig dersom prosjektene og finansieringen av forskningen er av midlertidig karakter. I følge Forskerforbundet benytter imidlertid helseforetakene midlertidige stillinger også i situasjoner der det verken er behov for dette eller rettslig adgang til å begrense varigheten av ansettelsen. Dette er uheldig, og kan svekke muligheten for å rekruttere de beste forskerne til viktig forskningsarbeid i Norge. Dersom Norge skal ha et fremtidsrettet og sterkt helseforskningsmiljø, må vi også sikre at helseforskere har rimelige arbeidsforhold.

Svar:

La meg innledningsvis slå fast at regjeringens politikk på dette området er klar; fast ansettelse skal være hovedregelen i arbeidslivet og midlertidige ansettelser skal begrenses.

Departementet har vært i kontakt med ledelsen i de regionale helseforetakene. Denne saken har blitt diskutert i det overordnede forskningsadministrative organet i Helse Sør-Øst og i samarbeidsorganet mellom Helse Sør-Øst og universitets- og høyskolesektoren. Tilbakemeldingene fra de regionale helseforetakene viser til at helseforetakene har relativt få stillinger fullstendig dedikert til forskning. De aller fleste har kombinerte stillinger mellom klinikk og fors-

kning. De er ansatt på vanlige vilkår i henhold til regelverket. I den grad det benyttes midlertidige stillinger dreier det seg i stor grad om stillinger knyttet til ekstern finansiering, for eksempel stipendiater som er knyttet til tidsavgrensete prosjekter. I noen spesielt forskningsintensive miljøer i helseforetakene kommer i tillegg store deler av finansieringen fra eksterne midler etter søknad og konkurranse. De som ansettes ved bruk av eksterne midler, ansettes på bakgrunn av forventet lengde av den eksterne finansieringen. En del forskere i helsesektoren vil være fast ansatte som har permisjon fra en klinisk stilling for å forske. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Oslo universitetssykehus HF vil foreta en særskilt gjennomgang av bruken av midlertidige forskerstillinger etter første postdoctorperiode.

Fordelene med dagens ordning er at det legges til rette for dynamikk og konkurranse ved at de beste forskerne får tildelt stipend og praksis er tilsvarende internasjonalt. Dersom en velger å endre praksis til større grad av faste ansettelser, kan det medføre hyppigere bruk av oppsigelser når ekstern finansiering uteblir. Det er derfor ikke gitt at endret ansettelsespraksis vil bedre jobbsikkerheten blant forskere i helseforetakene.

Jeg forutsetter at helseforetakene forholder seg til de lovregulerte rettighetene arbeidstakerne har enten de er fast eller midlertidig ansatt, herunder retten til å bli vurdert til fast stilling ved lang fartstid i midlertidig stilling.

Når det gjelder påstanden fra Forskerforbundet om at helseforetakene i utstrakt grad benytter midlertidige stillinger også der dette ikke er påkrevd, melder helseforetakene tilbake at de ikke er kjent med dette og at dette ikke har vært et tema i helseforetakenes dialog med Forskerforbundet.

For øvrig viser jeg til at Kunnskapsdepartementet har oppnevnt en arbeidsgruppe for å se på bruk av midlertidige stillinger i universiteter og høgskoler, et arbeid som også vil kunne være relevant for helsesektoren.

SPØRSMÅL NR. 1512

Innlevert 23. juni 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson
Besvart 28. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En mann på 45 år er arbeidsledig og har meldt seg hos NAV. Han har sagt seg villig til å ta en hvilken som helst jobb han er kvalifisert for. Han har bra yrkesmessig bakgrunn, har mange års erfaring fra norske og internasjonale jobber, kan bruke engelsk og har gode datakunnskaper. NAV har ikke skaffet ham jobb, men tilbudt ham jobbsøkerkurs. Dette har han takket nei til med begrunnelse i sin lange yrkesbakgrunn. Da får han melding om at han skal miste dagpengene i 8 uker!

Er dette rimelig og riktig behandling fra NAV?»

BEGRUNNELSE:

Det virker svært urimelig at en mann på 45 år som har vært lenge yrkesaktiv, har seilt som kaptein i Nordsjøen, har mange års internasjonal arbeiderfaring, har prosjekterfaring og ledererfaring skal måtte akseptere å gå på arbeidssøkerkurs! Det er forståelig at dette virker provoserende. Når han i tillegg blir fratatt sin ytelse fra NAV i 8 uker fordi han nekter å akseptere arbeidssøkerkurs og skal underholde familien med samboer og 4 barn blir han selvfølgelig fortvilet. Det er vanskelig å forstå at dette kan være riktig fremgangsmåte fra NAVs side.

Svar:

Dagpenger under arbeidsløshet har som formål å sikre inntekt ved tap av Arbeidsinntekt. Samtidig skal dagpengeordningen gi insentiver til å komme raskt tilbake i arbeid. Det er et grunnleggende vilkår at en arbeidsløs oppfyller kravet om å være reell arbeidssøker, jf. folketrygdloven § 4-5. Det innebærer bl.a. tydelige krav til aktivitet som arbeidssøker og om å være disponibel for tilbud om jobb og arbeidsmarkedstiltak.

For at disse aktivitetskravene skal ha en best mulig effekt, og håndheves konsekvent, kan det iverksettes sanksjoner dersom kravene ikke oppfylles av den enkelte. Dersom en dagpengemottaker uten rimelig grunn takker nei til tilbud om jobb eller avslår å delta i arbeidsmarkedstiltak som Arbeids- og velferdsetaten finner høvelig, faller derfor dagpengene bort i 8 uker, jf. folketrygdloven § 4-20. Ved gjentatte

forhold faller dagpengene bort i 12 eller 26 uker. Det er altså etatens vurdering av om tiltaket er høvelig som er avgjørende her. Den enkelte står ikke fritt til å vurdere om det er et passende tilbud. Samtidig må etatens skjønn være rimelig, og skjønnet kan overprøves gjennom at vedtaket kan påklages.

Jeg kan ikke ta stilling til om denne arbeidssøkeren hadde en rimelig grunn for å takke nei til tilbudet om jobbsøkerkurs. Dersom han mener at vedtaket er uriktig, har han mulighet til å påklage dette. Mer generelt kan jeg imidlertid opplyse om at erfaringene med jobbsøkerkurs er gode. Bruk av jobbklubb og jobbsøkingstiltak har ofte god effekt, også for arbeidssøkere som har lang erfaring fra arbeidslivet.

SPØRSMÅL NR. 1513

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I disse dager pågår en behandling av strategiplaner for framtidig sykehusstruktur i Helse Midt Norge. Denne prosessen har ført til sterkt lokalt engasjement, og en folkeaksjon for å sikre lokalsykehuset på Volda har samlet 12 000 underskrifter fra kommunene på Søre Sunnmøre.

Vil helseministeren sørge for en politisk behandling av spørsmålet om fortsatt føde- og akuttberedskap ved sykehuset i Volda?»

Svar:

Regjeringens politikk er klar. Ingen lokalsykehus skal legges ned. I noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle som ligger i nærheten, som f.eks. i Østfold. Akuttfunksjoner og fødetilbud skal være nær der folk bor, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Vi må fortsette arbeidet for en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene. Det betyr at enkelte sykehus i fremtiden skal gjøre andre oppgaver enn i dag.

Helse Midt-Norge RHF har enstemmig vedtatt en overordnet strategi for organisering av spesialisthelsetjenesten i fremtiden. Strategi 2020 innebærer, etter hva jeg har oppfattet, tre prioriterte strategiske grep. Det handler om å sikre behandlingstilbudet for store og voksende pasientgrupper, desentralisere helsetilbud for de store pasientgruppene som bruker tjenesten ofte, og at man skal frigjøre ressurser fra passiv vakt til aktiv pasientbehandling.

Denne strategiprosessen har, etter hva jeg har forstått, ingen konkrete vedtak for helseforetakene, men i den lokale behandlingen av strategi for Helse Sunnmøre HF (mot 2015) har en sett på plassering av funksjoner. Helse Midt-Norge RHF har informert meg om at det i denne sammenheng er lagt opp til en uendret indremedisinsk beredskap ved sykehuset i Volda. Videre har en tegnet et målbilde hvor ortopedisk kirurgi fortsatt skal være ved Volda, men når det gjelder generell kirurgi så vil en overføre dette til Ålesund.

Når det gjelder fødetilbudet, skal Helse Midt-Norge RHF utarbeide en helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet innen 1. oktober i år. Dette er et ledd i oppfølgingen av Stortingets behandling av fødselsmeldingen i fjor. Denne planen skal legges frem for departementet, og det skal ikke gjøres endringer i dette tilbudet før disse planene er klare.

Til slutt vil jeg gjøre det klart at jeg som helse- og omsorgsminister alltid vurderer om en sak er av en slik karakter at den skal forelegges departementet.

SPØRSMÅL NR. 1514

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun
Besvart 29. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«NAV Nordland benytter kun nevrolog for undersøkelse og spesialistuttalelse når søknad om uføretrygd behandles. Nevrologen unnlater selv å teste for følgetilstand etter skade på leddbånd i øvre nakke, og avviser også andre spesialisters uttalelse og konklusjon.

Er dette forsvarlig behandling av denne pasientgruppens søknader om rettigheter ved NAV?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter med nakkeslengskader opplever ofte å bli utsatt for mistenkeliggjøring, feildiagnostisering og feilbehandling. Svært få spesialister vil uttale seg bombastisk da nakkeslengskader er komplisert, og det er individuelt hva slags behandling som kan virke positivt. Jeg har nå fått henvendelse fra en pasient som beskriver sin kamp for å finne behandling, og for å få oppfylt sine rettigheter hos NAV Nordland. Dette er en av mange tilsvarende pasienthistorier hvor en nevrolog hos NAV til slutt kommer frem til at lidelsen er psykisk. Det er en stor belastning for pasienter å bli mistrodd, og en enda større belastning er det å bli tildelt diagnosen "psykisk lidelse" når dette ikke stemmer. Behandlingen av sakene hos nevrologen og NAV fratar pasienten i virkeligheten adekvat undersøkelse og behandling, samt at de ikke får oppfylt sine rettigheter hos NAV. Jeg synes det er urimelig at disse pasientene/brukernes rettigheter utelukkende skal avgjøres av nevrolog, da dette er en type skade som er både komplisert og sammensatt. Dette er spesielt urimelig når nevrologen unnlater og utelater selv å teste for følgetilstand etter skade på leddbånd i øvre nakke. I tillegg avvises andre spesialisters uttalelse selv om flere mener andre spesialister kan ha vel så stor kunnskap om denne typen skader.

I følge pasienter og spesialister innenfor manuell terapi uttales det at Sverige har en annen tilnærming til denne pasientgruppen.

Slik jeg ser det burde det være av interesse å hente erfaringer utenfor landets grenser for å bedre tilbudet til denne gruppen som i dag ikke får et tilfredsstillende tilbud fra det offentlige.

Svar:

Stortingsrepresentantens spørsmål har bakgrunn i én eller flere enkeltsaker. Jeg vil derfor presisere at mitt svar ikke er knyttet til noen enkelt sak, men er utformet generelt.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at Arbeids- og velferdsetaten legger vekt på individuell behandling av søknader om uføretrygd. Det foretas ikke en standardisert utredning og saksbehandling på bakgrunn av diagnoser. Det er Arbeids- og velferdsetatens saksbehandlere som vurderer sakens opplysninger opp mot lovens vilkår og andre rettskilder, og som vurderer hvilke opplysninger som må innhentes før vedtak kan fattes. Alle forhold som kan ha relevans i saken vil bli tatt hensyn til. Brukeren har anledning til selv å bidra med opplysninger, for eksempel i form av supplerende spesialistuttalelser. I begrunnelsen for et vedtak vil det fremgå hvordan etaten har vurdert de forskjellige faktiske opplysninger i saken. Vedtaket vil kunne påklages til NAV Klageinstans og eventuelt ankes inn for Trygderetten.

Arbeids- og velferdsetaten benytter medisinske spesialister til å belyse en brukers medisinske helsetilstand og brukerens funksjonsevne. Det innhentes medisinske opplysninger til saken anses å være tilstrekkelig opplyst. Det kan innhentes spesialistuttalelser både fra eksterne medisinske spesialister og fra rådgivende leger som etaten benytter. I noen få tilfeller er det gitt retningslinjer om hvilken type spesialistuttalelse som skal innhentes ved saksbehandling tilknyttet en bestemt medisinsk lidelse. Det er ikke gitt slike retningslinjer når det gjelder nakkeslengskader.

Fastlegens vurderinger av hvilke utredninger og uttalelser som vil være nødvendig for å opplyse saken vil som regel danne grunnlaget og gi føringer for hvilke medisinske opplysninger etaten innhenter i den enkelte sak. Arbeids- og velferdsdirektoratet har orientert meg om at hovedregelen er at dersom en saksbehandler er i tvil om hvilke spesialistuttalelser som er nødvendig å innhente, skal saksbehandleren rådføre seg med en av Arbeids- og velferdsetatens rådgivende leger.

SPØRSMÅL NR. 1515

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun
Besvart 29. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En sak om trygdebil er anket. Anken ble avslått og saken oversendt trygderetten. 8. desember 2009 sendte Nav Klageinstans Midt-Norge saken til trygderetten - som aldri har mottatt den. Ifølge opplysninger fra trygderetten og Nav Midt-Norge har saken blitt sendt frem og tilbake siden desember 2009, ikke blitt avhentet i posten av Trygderetten og igjen gått tilbake til Nav som har fremsendt den på nytt. Det er nå ikke mulig å få kontakt med saksehandler i Nav.

Hvordan skal brukeren forholde seg for å få saken behandlet?»

BEGRUNNELSE:

Mange brukere gir opp å få sine saker behandlet og risikerer å få psykiske problemer i tillegg til sine økonomiske problemer og frustrasjon over å ikke nå frem i systemet når de har behov for hjelp fra velferdssamfunnet og Nav! Det er ofte personer med både fysiske, psykiske og økonomiske problemer som henvender seg til Nav for å få sine rettigheter belyst og oppfylt. Mange har ikke ressurser til å ringe daglig i månedsvis for å oppnå kontakt med en saksbehandler eller møte opp på Nav-kontoret stadig vekk for gjentatte ganger å bli avvist, nedlatende behandlet eller få beskjed om at saksbehandler ikke har kompetanse eller kunnskap om saken eller regelverket og at saken må sendes til et annet kontor. At det skal ta 7-8 måneder å få en sak oversendt til trygderetten fra Nav etter en rundgang mellom trygderetten, Nav og posten for så å måtte vente minst like lenge på å få saken behandlet er uakseptabelt og uverdig. Slike forhold skaper store belastninger på brukeren og bidrar ikke til å forbedre vedkommendes situasjon, slik behandling hos Nav var ment å skulle gjøre. Det er vanskelig å se hva en bruker kan gjøre når saken blir trenert, feilsendt eller/og rotet bort og fortvilelse er ofte resultatet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at det er vanskelig for meg å kommentere den aktuelle saken da foreliggende informasjon ikke gjør det mulig å identifisere den. Rent generelt vil jeg opplyse at Arbeids- og velferdsetaten har klare rutiner for intern saksgang i klage-/og ankesaker, herunder prosedyrer for oversendelse av saker til Trygderetten.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har orientert meg om at det ikke ble sendt ankesaker fra NAV Klageinstans til Trygderetten på det angitte tidspunkt, 8. desember 2009. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser også at NAV Klageinstans Midt-Norge heller ikke er kjent med at det er saker som er forsvunnet i den aktuelle perioden, eller at Trygderetten har etterlyst kommentarer eller annet initiativ fra ankemotparten.

Jeg har mottatt flere henvendelser fra brukere som opplever manglende service og informasjon knyttet til saker som er til behandling i Arbeids- og velferdsetaten. Som kjent har etaten, spesielt i 2008 og 2009, hatt utfordringer med bl.a. lang saksbehandlingstid for flere ytelser. Som følge av ressursstyrking og effektiviserende tiltak er saksbehandlingstiden nå samlet sett på det nivået som var før NAV-reformen ble iverksatt. Det er noe variasjon for de enkelte ytelser. Direktoratet har informert meg om at ankebehandling har svært høy prioritet hos NAV Klageinstans Midt-Norge, og at saksbehandlingen på bilområdet blir fulgt tett opp både i forhold til kvalitet og kvantitet.

La meg til slutt understreke at hver enkelt bruker som tar kontakt med NAV skal bli møtte med respekt, kompetanse og forutsigbarhet. Det er det lokale NAV-kontoret som først og fremst skal være kontaktleddet mellom den enkelte bruker og NAV. Jeg vil derfor anbefale brukeren å ta kontakt med sitt lokale NAV-kontor for å få klarhet i hvor saken står.

SPØRSMÅL NR. 1516

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter
Besvart 1. juli 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ved lovendringen i 2003 ble kommunene gjennom sine respektive kontrollutvalg, pålagt å utføre eierskapskontroll med kommunenes eierinteresser i selskap. Denne kontrollen ble gjort obligatorisk og skal utføres årlig. For at en slik kontroll skal bli hensiktsmessig og være mest mulig effektiv, forutsetter det at kommunene har utarbeidet eierskapsmelding samt eierskapsstrategier for det enkelte selskap.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at slik eierskapskontroll blir mest mulig rasjonell og effektiv?»

BEGRUNNELSE:

Kommunene er betydelig inne på eiersiden i selskaper som driver offentlig tjenesteproduksjon i egenregi og i selskaper som driver tjenesteyting kommersielt i konkurranseutsatt næring.

Selskapsstatistikk utarbeidet av Telemarksforskning viser at pr mars 2009 var det registrert 2.617 kommunale selskaper med mer eller mindre spesifikke formål fordelt på de ulike sektorer. Organisasjonsformene varierer fra kommunale foretak (KF), interkommunale samarbeid og interkommunale selskap (IKS) og til aksjeselskap (AS).

Selskapene sysselsetter i overkant av 46.000 årsverk og representerer store økonomiske verdier.

I tillegg til utarbeidelse av eierskapsmelding generelt for de samlede eierinteresser i selskap og eierskapsstrategier for det enkelte selskap, bør det avklares om hvem som bør ha ansvaret for å koordinere kommunens eierstyring i selskaper kommunen har eierinteresser i; politisk gjennom ordfører eller den som er valgt til å representere kommunen i det respektive styre, representantskap eller generalforsamling, eller administrativt gjennom administrasjonssjef.

KS har opprettet et eget Eierforum og utarbeidet anbefalinger om hvordan slik eierstyring kan gjennomføres.

Imidlertid er ordningen valgfri i dag og mindre enn hver fjerde kommune har utarbeidet eller har planer om å utarbeide slik eierskapsmelding.

Svar:

Ifølge kommuneloven § 77 nr. 5 skal kontrollutvalget påse at det føres kontroll med forvaltningen av kommunens eller fylkeskommunens interesser i selskaper. Dette omtales ofte som selskapskontroll. Det er gitt nærmere regler om selskapskontrollen i forskrift om kontrollutvalg i kommuner og fylkeskommuner kap. 6.

Jeg vil vise til rapporten 85 tilrådingar for styrkt eigenkontroll i kommunane, som ble utarbeidet av en arbeidsgruppe nedsatt av Kommunal- og regionaldepartementet. Rapporten ble overlevert til departementet i desember 2009. I rapporten pekes det på behov for veiledning om arbeidet i kontrollutvalget. Jeg deler denne oppfatningen, og har besluttet å få utarbeidet veiledningsmateriell. Selskapskontroll er et tema som vil bli omtalt i materiellet. Det er mitt mål at veilederen skal bringe kontrollutvalgene et skritt videre i deres kontrollarbeid, både når det gjelder selskapskontroll og andre type kontrolloppgaver.

Når det gjelder kommunenes utarbeidelse av eierskapsmeldinger og eierskapsstrategier, er jeg fornøyd med at eksistensen av slike er større nå enn for noen år siden. Eierskapsmeldinger og eierskapsstrategier er viktige elementer i den helhetlige eierskapsutøvelsen som kommunene bør ha overfor sine selskaper. Jeg ser også at eierskapsmeldinger og eierskapsstrategier kan utgjøre et viktig grunnlag for kontrollutvalgene når de skal gjennomføre sine kontrolloppgaver. I så måte deler jeg arbeidsgruppens synspunkter på betydningen av at kommunestyret behandler eierskapsmeldinger og eierskapsstrategier. Arbeidsgruppen mener at kommunestyret bør behandle disse minst en gang i hver valgperiode. Jeg synes det er en fornuftig tilnærming til dette spørsmålet. Samtidig vil jeg understreke at jeg har tillit til at den enkelte kommune selv kan gjøre sine egne vurderinger av hvor ofte de vil behandle eierskapsmeldinger og eierskapsstrategier.

SPØRSMÅL NR. 1517

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn
Besvart 5. juli 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan en kommune kreve eiendomsskatt av beboere for det arealet som utgjør veigrunn hvor det går kommunal vei?»

BEGRUNNELSE:

En rekke beboere i en kommune har i sin tid kjøpt eiendom hvor det er avsatt veigrunn. I elektronisk grunnbok fremgår det at beboere på hver side av veien eier grunnen til halve veien hver (midtlinje). Til tross for det regnes veien som kommunal og drifts- og vedlikeholdsansvar besørges av kommunen. Det er imidlertid netto tomteareal dvs. fratrukket veigrunn som legges til grunn ved beregning av tomtens utnyttelsesgrad.

Andre steder i kommunen er det kommunen som eier veigrunnen og beboerne eier tomt inntil veigrunn. Ved beregning av eiendomsskatt legges det arealet den enkelte eiendomsbesitter eier til grunn. Det vil si at den første gruppen må betale eiendomsskatt for kommunal vei, mens den andre gruppen kun betaler for det arealet de disponerer.

Svar:

Utgangspunktet i lov 6. juni 1975 nr. 29 om eigedomsskatt til kommunane (eigedomsskattelova) er at eieren av en eiendom er debitor for eiendomsskatten som faller på eiendommen. Ved taksering skal imidlertid eiendommer takseres "til det beløp, som eiendommen etter sin beskaffenhet, anvendelighet og beliggenhet antas å kunne avhendes for under sedvanlige omsetningsforhold ved fritt salg", jf. byskatteloven § 5, jf. eigedomsskattelova § 33. Finansdepartementet har i fortolkningsuttalelser lagt til grunn at det beror på en konkret vurdering i det enkelte tilfellet om rettigheter/plikter og eventuelle rådighetsbegrensinger knyttet til en eiendom påvirker eiendomsskattegrunnlaget. I vurderingen har det betydning om en rådighetsbegrensning utgjør en tyngende offentligrettslig plikt, er generell eller om den er pålagt av den enkelte eier selv. Hvor inngripende rådighetsbegrensingen er, samt i hvilken grad markedsverdien påvirkes av denne, er andre forhold av betydning for eiendomsskattetakseringen.

SPØRSMÅL NR. 1518

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn
Besvart 1. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Kan en kommune nekte å godkjenne tiltak på eksisterende byggverk, som er i tråd med gjeldende reguleringsplan, under henvisning til at ny reguleringsplan er under utarbeidelse, og kan kommunen kreve at det søkes om dispensasjon fra en plan som enda ikke er politisk behandlet?»

BEGRUNNELSE:

Plan og bygningsloven § 34-2 fjerde ledd lyder:

"Gjeldende fylkesplan, kommuneplan, herunder arealdel av kommuneplan, reguleringsplan og bebyggelsesplan gjelder inntil de blir endret, opphevet, erstattet eller satt til side av ny plan etter denne lov."

- Til tross for det har undertegnede fått henvendelse om en tiltakshaver som ønsker å bygge tilbygg på sitt hus. Med tilbygget vil utnyttelsesgraden av tomta (BYA) i forhold til brutto tomtestørrelse være på 20,3 %. I forhold til netto tomtestørrelse (fratrukket veigrunn) vil utnyttelsesgraden være på 28 %.

Gjeldende reguleringsplan sier ikke noe om utnyttelsesgrad. Ingen av naboene har protestert på tiltaket. I forslag til ny reguleringsplan opererer administrasjonen med en begrensning på 25 %. Denne planen har enda ikke vært behandlet politisk.

Administrasjonen avviser så tiltaket fordi det er i strid med kommende reguleringsplan og viser til at det da må søkes dispensasjon og sendes ut nabovarsel på nytt. Tiltakshaver blir påført nye kostnader til re-

kommandert utsending av nabovarsel samt dispensasjonsgebyr på kr. 4000,- samtidig som han ikke vet hva han skal søke dispensasjon fra siden begrensningen ikke er vedtatt. I tillegg er det usikkert hva saksbehandlingstiden vil bli (gjennomsnitt for dispensasjonssaker er 12 mnd.) og utfallet av søknaden er helt uvisst.

Svar:

Søknader om konkrete byggetiltak skal vurderes etter gjeldende plan- og bygningslov og gjeldende arealplaner for området.

Vedtatte reguleringsplaner gjelder inntil de blir endret, opphevet, erstattet eller satt til side av en ny plan. Dersom en kommune finner at et område bør undergis ny planlegging, kan den vedta midlertidig forbud mot tiltak etter plan- og bygningsloven § 13-1. På denne måten kan kommunen bestemme at nye byggetiltak ikke kan settes i gang før planspørsmålet er endelig avgjort. Uten et slikt midlertidig forbud har kommunen ikke grunnlag for å avslå et byggetiltak som er i tråd med reguleringsplan.

Kommunen kan gi dispensasjon fra bestemmelser fastsatt i eller i medhold av plan- og bygningsloven. Dersom det er vedtatt midlertidig forbud mot tiltak etter plan- og bygningsloven § 13-1, kan det søkes om dispensasjon fra forbudet. En kommune kan imidlertid ikke kreve at det søkes om dispensasjon fra en plan som eventuelt vil bli vedtatt i fremtiden.

Jeg mener at plan- og bygningsloven gir den enkelte kommune gode muligheter til å styre arealbruken innen sitt geografiske område, samtidig som viktige hensyn som rettsikkerhet og forutberegnelighet blir ivaretatt. I første omgang er det kommunen som har ansvaret for arealforvaltningen og planleggingen. Planlegging er imidlertid en dynamisk prosess, og ved revisjon av planer kan det være behov for å fryse situasjonen i påvente av en ny plan. I slike tilfeller kan reglene om midlertidig forbud mot tiltak være nødvendig for å sikre at arealbruken skjer i tråd kommunens standpunkt.

SPØRSMÅL NR. 1519

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 29. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Fremskrittspartiet gikk imot Regjeringens forslag om utbytte fra Baneservice AS på 20,4 mill. kroner for regnskapsåret 2009 i revidert nasjonalbudsjett 2010, jf. Innst. 350 S (2009–2010). Styret i Baneservice hadde ifølge TV2 torsdag 17. juni 2010 advart mot regjeringens forslag, og nå må selskapet ta opp lån for å kunne utbetale det rekordhøye utbyttet.

Mener Regjeringen fortsatt at det er riktig å svekke Baneservice, og derved selskapets evne til å påta seg vedlikeholdsoppdrag på norske jernbanestrekninger?»

Svar:

Det er viktig at staten som eier, på linje med andre aksjonærer, stiller klare forventninger til utbytte på den kapital som skytes inn i selskapene, blant annet for å sikre en så effektiv drift som mulig. Statens utbytteforventninger skal reflektere hva staten som eier mener er en riktig balanse mellom utbytte og tilbakeholdt overskudd i selskapet. Forventningen som uttrykkes bør normalt ligge fast over en periode på flere år for å gi forutsigbarhet for ledelsen i selskapet. At det i perioder eller enkelte år kan være noe uenighet mellom eier og selskapets ledelse om størrelsen på utbyttet er ikke unaturlig, og hvor sistnevnte vil kunne ønske å beholde en større andel av overskuddet til bruk internt i selskapet. Dette ønsket må imidlertid avveies mot ovennevnte hensyn.

Utbyttepolitikken for aksjeselskaper hvor eierskapet forvaltes av Samferdselsdepartementet ble endret fra regnskapsåret 2009, jf Prop. 1 S (2009-2010). Utbytteforventningen de nærmeste tre-fem år er satt til 50 pst. av årsresultatet etter skatt på konsernnivå, en forventning som også gjelder Baneservice AS. Etter Samferdselsdepartementets vurdering er dette en rimelig fordeling ut fra de utfordringer selskapene står foran.

Baneservicekonsernet fikk i 2009 et årsresultat på 45,3 mill kr, hvorav 41,4 mill kr ble tilordnet Sam-

ferdselsdepartementet som majoritetsaksjonær. På grunn av aksjelovens begrensninger knyttet til fri egenkapital, ble utbyttet fastsatt til 20,4 mill kr.

Det er ikke slik at årets utbytte gjør at det blir utført mindre vedlikehold og fornyelse på jernbanen. Baneservice er en viktig aktør, men er ett av flere selskaper i et marked som nå preges av sterk konkurranse og relativt god kapasitet. Blant annet på grunn av den betydelige økningen i bevilgningene til jernbaneformål i Norge de siste årene, samt den krevende budsjettsituasjon som flere europeiske land befinner seg i, vurderer derfor en rekke selskaper det norske markedet som en interessant arena.

SPØRSMÅL NR. 1520

Innlevert 24. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 1. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I 2009 ble det vedtatt å utbedre Åbykrysset på E-18 i Bamble. Den gangen var kostnadene på prosjektet beregnet til ca 25-30 millioner kroner. Så vidt undertegnede er gjort kjent med er kostnadene nå kommet opp i ca 50 millioner noe som er omtrent dobbelt så dyrt som forutsatt.

Hvordan kan man få så store overskridelser på et så lite prosjekt; vil dette innebære at merkostnadene, vil gå ut over andre trafikksikkerhetstiltak på E-18, som bl.a. g-s-vei, og eventuelt hvilke tiltak vil ikke bli gjennomført pga. overskridelsene?»

BEGRUNNELSE:

Etter sterkt press ble det i 2009 vedtatt at man skulle utbedre av og påkjøringen (Åby krysset) på E-18 i Bamble. Både kommunen, aksjonsgruppa for E-18 var svært fornøyd med at dette krysset skulle utbedres. Aksjonsgruppa for ny E-18, med flere var skuffet over at man valgte et T- kryss i stedet for en planfri løsning. En del av begrunnelsen fra SVV var større kostnader ved å velge en planfri løsning kontra T-kryss. Når prosjektet nå er ferdig ser man at T-kryss løsningen ikke er god i forhold til trafikksikkerheten, og når det nå ser ut til at kostnadene ligger an til å bli dobbelt så høye som de opprinnelige beregningene fra SVV var, så kan det stilles det store spørsmål på om ikke en skikkelig planfri løsning hadde vært den beste løsningen både i forhold til kostnader og trafikksikkerhet.

Svar:

Statens vegvesen opplyser at kostnadsoverslaget for ombygging av Åbykrysset på E18 i Aust-Agder har økt fra 36,5 mill. kr til 50 mill. kr, dvs. en økning på 13,5 mill.kr. Kostnadsøkningen skyldes i hovedsak vanskeligere grunn- og fjellforhold enn forventet. Dette har blant annet ført til masseunderskudd, økt omfang av bergssikring og behov for omprosjektering av to bruer. I tillegg er arbeidet med omlegging av ledninger og kabler blitt mer kostnadskrevende enn forventet. Videre har stor vannføring i elva medført forsinkelser. Statens vegvesen mener imidlertid at grundigere undersøkelser og analyser av grunnforholdene før anleggsstart kunne ha avdekket flere av disse forholdene og bidratt til et bedre kostnadsoverslag før anleggsstart.

Mange av prosjektene i St.meld. nr. 16 (2008-2009) og Statens vegvesens handlings- program for perioden 2010-2013 manglet planavklaring da prioriteringene ble gjennomført. Det må derfor påregnes kostnadsendringer etter hvert som prosjektene blir nærmere detaljert. I tillegg må det dessverre også påregnes enkelte kostnadsendringer etter anleggsstart, slik som for Åbykrysset. Statens vegvesen arbeider imidlertid kontinuerlig for å bedre kvaliteten på etatens kostnadsoverslag. Som omtalt i Prop. 1 S (2009-2010), er blant annet verktøyet for utarbeidelse av kostnads- overslag (Anslag) revidert og modernisert. De største prinsipielle endringene er at det er lagt mer vekt på å kunne identifisere usikkerhet og at kravene til kvalitet på plangrunnlaget er skjerpet.

Behovet for endringer i prioriteringene blir vurdert løpende i forbindelse med de årlige budsjetter. Det er derfor ikke slik at kostnadsøkninger på ett trafikksikkerhetstiltak på en riksvegrute automatisk vil føre til nedprioritering av andre trafikksikkerhetstiltak eller andre tiltak på samme rute. Jeg må imidlertid komme nærmere tilbake til prioriteringene i forbindelse med statsbudsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1521

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I løpet av de 5 siste årene har antall samferdselsprosjekt finansiert ved hjelp av bompenger økt kraftig. Også andel bompenger øker og bruken av bom-penger er utvidet til å gjelde en rekke andre prosjekter enn veibygging. Bompengefinansiering fremstår som en av hovedpilarene i finansiering av samferdselsprosjekter.

Hvilket kontroll og tilsynsregime gjelder for bruk av bompenger, for sluttregnskap av slike prosjekter, og for rapportering til hhv. Stortinget og til bilistene om resultat av kontroll og tilsyn?»

Svar:

Som for enkeltprosjekt med 100 prosent statlig finansiering, blir bompengeprosjekt på riksvegnettet med kostnadsoverslag over 200 mill kr omtalt i de årlige budsjett- proposisjonene. Her blir det blant annet redegjort for gjeldende kostnadsoverslag, restbehov (statlige midler og bompenger samlet) og forslag til ramme for kommende år, både statlige midler og annen finansiering. Ved større kostnadsendringer som har inntuffet på et tidspunkt som gjør at de ikke blir omtalt i budsjettproposisjonen, blir Stortinget orientert om dette gjennom egne proposisjoner, sammen med ev. endringer i finansieringsplanen dersom dette skulle være aktuelt.

Når det gjelder bompengepakker har det vært vanlig å orientere om status for pakkene i de store byområdene Oslo, Bergen, Stavanger og Trondheim gjennom Nasjonal transportplan. I tillegg har proposisjoner om endringer eller utvidelse av bompengepakker, også omtalt status så langt, inkl oversikt over statlige bevilgninger og bruk av bompenger.

Statens vegvesen og Riksrevisjonen har innsynsrett i bompengeselskapene sine budsjetter og regnskap, og kan kreve å få opplysninger de finner påkrevd for å gjennomføre kontroll, jf. bompengeavtalen. Statens vegvesen foretar en årlig oppfølging av at selskapene ikke har en uhjemlet bruk av bompenger, samt at de følger prinsippene gitt i bompengeavtalen og andre rammer og retningslinjer som ligger til grunn for bompengeinnkrevingen. Resultatet av denne kontrollen blir sendt Samferdselsdepartementet. Det foretas i tillegg bilagskontroller av utvalgte enkeltselskaper med jevne mellomrom.

Fram til i dag har de fleste bompengeprosjektene vært på riksvegnettet. Som følge av forvaltningsreformen vil bompengefinansiering av fylkesvegprosjekt bli langt mer omfattende enn i dag. I tillegg er det pakker der både statlige, fylkeskommunale og kommunale veger inngår. I tråd med Prop. 1 S (2009-2010) vil Samferdselsdepartementet komme tilbake til opplegg for styring og oppfølging av bompengeprosjekt på fylkesvegnettet og kommunalt vegnett.

SPØRSMÅL NR. 1522

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Bergensprogrammet første del har to store enkeltprosjekter som nå er ferdig; hhv. Bybanen 1. etappe og Ringvei vest 1. etappe. En meget stor del av prosjektene er finansiert ved hjelp av bompenger.

Hvordan vil hhv. Stortinget og bilistene bli informert om det endelige regnskap for gjennomføring av de to hovedprosjektene i Bergensprogrammets første del; faktisk byggekostnader og faktisk finansiering av byggekostnader, finansieringskostnader og innkrevingskostnader?»

Svar:

For bompengepakker har det vært vanlig å orientere om status for pakkene i de store byområdene Oslo, Bergen, Stavanger og Trondheim gjennom Nasjonal transportplan. I tillegg har det i proposisjoner om endringer eller utvidelse av bompengepakker vært

gitt en omtale av status, inkludert oversikt over statlige bevilgninger og bruk av bompenger. Mer detaljert rapportering har vært gitt i rapporter fra Statens vegvesen til Samferdselsdepartementet.

Som følge av forvaltningsreformen er det ikke lenger statlige prosjekter i Bergensprogrammet. Som det framgår av svar på spørsmål nr. 1521 fra representanten Sortevik, vil departementet i tråd med Prop. 1 S (2009-2010) komme tilbake til opplegg for styring og oppfølging av bompengeprosjekt på fylkesvegnett og kommunalt vegnett.

SPØRSMÅL NR. 1523

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 2. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Det vises til statsrådens svar på mitt forrige spørsmål, derunder henvisningen til artikkel 17 i tobakkskonvensjonen:

Kan statsråden garantere at det retningsgivende totalforbudet mot smakstilsetninger i tobakk som Norge nå er med på å drive frem under WHO IKKE blir implementert globalt FØR de berørte fattige land har reelle alternative inntektsmuligheter innen landbruk eller annen industri som fullt ut kompenserer for det inntektsbortfallet som følger av slik implementering?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil henvise til Malawi og Ugandas brev til WTOs Committee on Technical Barriers to Trade av henholdsvis 24. mars og 23. juni 2010.

Svar:

Siden tobakkskonvensjonen trådte i kraft 27. februar 2005, har den blitt én av traktatene med høyest tilslutning i FNs historie (168 medlemmer). Konvensjonen er det første globale legale instrumentet for å redusere tobakksrelaterte sykdommer og dødsfall.

Det er opprettet flere arbeidsgrupper som jobber med retningslinjer til ulike artikler i konvensjonen. Retningslinjer som vedtas under konvensjonen er veiledende. Eventuell lovgivning må vedtas i det enkelte land. Neste partskonferanse til konvensjonen finner sted i Uruguay 15.-20. november 2010.

I arbeidet frem mot partsmøtet deltar Norge som én av tre hovedtilretteleggere i en arbeidsgruppe som jobber med retningslinjer på området tobakkskontroll og produktregulering. Et utkast til retningslinjer på dette området er på intern høring hos alle partene til konvensjonen. Utkastet inneholder anbefaling om å forby smakstilsettinger i tobakk. Endelig utkast vil foreligge i august 2010. Dette legges fram for forhandlinger på partskonferansen i november d.å.

At fattige tobakksproduserende land vil kunne få svekket sitt næringsgrunnlag ved redusert tobakksbruk stod sentralt da tobakkskonvensjonen ble forhandlet fram. Tobakkskonvensjonens artikkel 17 forplikter derfor partene til å finne fram til økonomisk holdbare alternativer til tobakksdyrking. En annen arbeidsgruppe er i gang med å utarbeide anbefalinger på dette området og vil legge frem en statusrapport for sitt arbeid for konvensjonens partskonferanse i november d.å. Blant aktuelle anbefalinger inngår omlegging til annen produksjon. På lengre sikt vil slik omlegging være en nødvendig konsekvens av redusert bruk av tobakk. Utfordringen er å hindre at omleggingen på kort sikt svekker næringsgrunnlaget i fattige land som Malawi. Det vil kreve betydelig innsats av Norge og andre givere.

I Malawi er én av hovedinnsatsområdene i norsk bistand klimatilpasset landbruk, matvaresikkerhet og bærekraftig naturressursforvaltning. De ti siste årene har Norge vært den viktigste og til tider eneste giveren ti National Smallholder Farmers' Association of Malawi, den største bondeorganisasjon i Malawi. Norsk støtte handler nettopp om bistand til å produsere, bearbeide og markedsføre andre jordbruksvarer enn tobakk, eksempelvis bomull, chili, paprika, grønnsaker, ris, peanøtter m.m. Tobakk utgjør nå en mindre andel av produksjonen til medlemmene enn tidligere. Tobakksfarmerne oppfordres til å forberede seg på en mulig vanskeligere markedssituasjon for deres produkter. Bondeorganisasjonen rapporterer at de har framgang med å få medlemmene til å dyrke andre produkter enn tobakk.

Om det ble en rask gjennomføring av internasjonale begrensninger i bruk av burleytobakk, vil det kunne få dramatiske konsekvenser for mange småbrukere i et land som Malawi. En gradvis innføring

av restriksjoner vil derimot kunne gi tid til omlegging av produksjonsmåter. Det er bøndene selv som velger hva de vil produsere, og tobakk har hittil gitt forholdsvis god fortjeneste. Om partskonferansen i november vedtar en eventuell anbefaling om totalforbud mot burleytobakk, vil det innebære et økt press på malawiske tobakkdyrkere til å legge om produksjonen. En slik omlegging vil kreve stor innsats i form av veiledning og introduksjon av alternative avlinger. Den norske støtten, sammen med annen landbruksstøtte til både myndigheter og frivillige organisasjoner, er avgjørende for å lykkes i dette. Fordi bistand til landbruk er en sentral del av norsk støtte til Malawi, kan vi ha en viktig rolle i ytterligere støtte til slik omlegging. Norge vil i samarbeid med andre givere i sektoren, følge opp disse spørsmålene i dialog med myndighetene og norskstøttede lokale organisasjoner.

Spørsmålet fra representanten Gitmark reiser en krevende problemstilling og et dilemma jeg er opptatt av å fremme praktiske løsninger på. Økonomisk utvikling og næringsutvikling er avgjørende for utviklingsland, samtidig som fremtidige utgifter til tobakksrelaterte sykdommer også bør søkes minimert. Gitt at retningslinjene er veiledende og at det under konvensjonen også fokuseres på økonomiske, holdbare alternativer til tobakksdyrking for fattige land, mener jeg at innføring av et eventuelt forbud mot smakstilsettinger vil kunne følges opp på en måte som sikrer en forsvarlig omlegging av produksjonen i fattige land som Malawi.

SPØRSMÅL NR. 1524

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 5. juli 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Aker Seafoods ASA blir nå splittet i 2 selskaper med landanleggene atskilt fra trålerrettighetene. Flere hundre ansatte langs kysten blir da avhengig av et annet rammeverk enn ved selskapsdannelsen og godkjennelsen av tralerrettighetene. Selskapet melder også at det nye datterselskapet Norway Seafoods AS vil kunne få andre eiere gjennom børsnotering og nye investorer.

Mener statsråden at forutsetningene i konsesjonsvilkår og hensynet til mange arbeidsplasser langs kysten er godt nok ivaretatt ved denne utviklingen?»

Svar:

Aker Seafoods ASA planlegger en restrukturering av virksomheten i konsernet. Som stortingsrepresentant Svein Flåtten skriver går denne restruktureringen blant annet ut på en oppdeling av konsernet og etablering av et nytt selskap som skal ta over driften av dagens foredlingsvirksomhet.

Deltagerloven regulerer eierskapet til fiskeflåten og det er med hjemmel i denne loven det er gitt ervervstillatelse til Aker Seafoods for selskapets trålere. Etter deltagerloven § 9 må også eierendringer i selskap eller sammenslutning som direkte eller indirekte eier merkeregistrert fartøy på forhånd godkjennes av Fiskeri- og kystdepartementet.

Stortingsrepresentant Svein Flåtten skriver at ”Aker Seafoods ASA blir nå splittet i 2 selskaper med landanleggene atskilt fra trålerrettighetene”. I henhold til den orienteringen jeg har fått fra Aker Seafoods innebærer omorganiseringen at det dannes et nytt selskap i tillegg til dagens selskaper. Planene er at landanleggene fortsatt skal eies av Aker Seafoods gjennom datterselskap slik som i dag. Landanleggene skal igjen eie trålrederiene, også dette organisert som i dag. Jeg forutsetter at Aker Seafoods ASA vil orientere departementet nærmere når man har bestemt den endelige organiseringen. Da vil departementet foreta en grundig gjennomgang av restruktureringen i forhold til vilkår og spørsmål om eventuell godkjennelse.

Opprettelse av selskap som skal drive foredlingsvirksomhet, krever ingen godkjennelse fra fiskerimyndighetene.

Det fremgår av orienteringen fra Aker Seafoods at restruktureringen ikke berører trålernes leveringsvilkår. Jeg vil derfor ikke kommentere disse betingelsene ut over å si at de står ved lag og at det enkelte fartøys individuelle leveringsplikt skal gjennomføres i overensstemmelse med kravene i leveringspliktforskriften.

Til konsesjonene for å drive de aktuelle trålerne er det nedfelt vilkår om at trålerne er knyttet til bestemt industrivirksomhet og at de ikke vil bli tillatt

skilt fra denne virksomheten, overført til søsterselskap el lign. Dertil er det satt vilkår om at ved en eventuell nedbygging, nedleggelse eller reduksjon av industrivirksomheten som Aker Seafoods ASA driver gjennom sine datterselskap ved diverse produksjonsanlegg i Finnmark og Nordland, vil tillatelsene kunne bli trukket tilbake.

Formålet med vilkårene er å knytte trålerne og tråldriften til industrivirksomheten for å sikre at eieren ikke bygger eller legger ned foredlingsvirksomheten og samtidig beholder trålerne, uten at departementet har gitt sin tilslutning til dette. Det er ønskelig å beholde disse to virksomhetene under én eier fordi det vil trygge en fortsatt fiskeindustrivirksomhet.

Industrivilkårene er knyttet til Aker Seafoods' tillatelser og det er Aker Seafoods som er ansvarlig for at vilkårene er oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 1525

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge forskning.no, 22. juni, skal Polarinstituttets leder og ekspedisjonskoordinator ut på ekspedisjon med kajakk til Nordpolen. Turen er i all hovedsak finansiert av det offentlige gjennom midler fra MD og Polarinstituttet. En rekke klimaforskere stiller seg skeptiske til ekspedisjonens vinning ifht. bevis eller valide forskningsresultater knyttet til klimaendringer som følge av ekspedisjonen.

Mener statsråden dette er akseptabel bruk av offentlige midler?»

BEGRUNNELSE:

http://www.forskning.no/artikler/2010/juni/253425

Svar:

Over de siste årene er isdekket i Arktis redusert betydelig og er blitt vesentlig tynnere. Klimamodellene tyder på at vi må være forberedt på at denne utviklingen sannsynligvis vil akselerere og at det kan bli nærmest isfritt sommerstid om 10-20 år.

Arktis spiller en nøkkelrolle i det globale klimasystemet, og det er derfor av fundamental betydning å få bedre kunnskap om - og forståelse av klimaprosessene i polarområdene. Bedre kunnskap om klima og miljø er også av stor betydning for vår forvaltning, klimatilpasning og samfunnsplanlegging i nord.

Det er samtidig viktig å formidle kunnskapen og forskningsresultatene som bl.a. Polarinstituttet og en rekke andre norske og internasjonale forskningsmiljøer produserer på en måte som kan treffe et bredt nasjonalt og internasjonalt publikum, herunder beslutningstakere, undervisningsinstitusjoner, næringsliv, media, andre med interesser i polarområdene og publikum i sin alminnelighet.

Norsk Polarinstitutt er den sentrale statsinstitusjonen for miljøovervåking og forvaltningsrettet forskning i Arktis og Antarktis, og har omfattende kunnskap om operasjoner i polare områder. I tillegg er kunnskapsformidling en helt sentral oppgave for instituttet. I den sammenheng har instituttet funnet at den planlagte kajakk-ekspedisjonen til Nordpolen vil gi en god plattform for å nå ut med kunnskap og informasjon om klimaendringene i Arktis utover det som tradisjonell formidling oppnår.

NRK har inngått et samarbeid med Norsk Polarinstitutt om formidling av ekspedisjonen gjennom nettsatsing, TV-dokumentar og nyhetsstoff. Det legges opp til at ekspedisjonen skal ha skoleelever som en viktig målgruppe for sin nettsatsing. Ekspedisjonens hjemmeside skal inneholde både nyhetsstoff og dybdestoff, sistnevnte planlegges brukt i undervisningen. Skoleelever skal kunne følge ekspedisjon fra dag til dag samtidig som de setter seg inn i viktige tema knyttet til nordområdene slik som miljø, klimaendringer, dyreliv, norsk polarhistorie og framtidige utfordringer i nord.

Ekspedisjonen skal formidle forholdene i Arktis basert på eksisterende kunnskap, og er ikke en forskningsekspedisjon.

Jeg er kjent med at det er begrensede midler Norsk Polarinstitutt har stilt til disposisjon for dette opplegget, og vil på denne bakgrunn konkluderer med at bruk av offentlige midler til ekspedisjonen er fullt ut akseptabelt.

SPØRSMÅL NR. 1526

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen
Besvart 5. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Norge har inngått avtale med Indonesia om støtte til regnskogbevaring for 6 milliarder kroner. Regnskogfondet har nå fastslått at avtalen har alvorlige mangler. Undertegnede er bekymret for langsiktigheten av regjeringens regnskogsatsing.

På hvilken måte sikrer statsråden at dette blir et langsiktig tiltak, som ikke bare bidrar til at regnskogen blir bevart akkurat de årene det kommer midler fra Norge, men også i et lengre perspektiv?»

Svar:

Jeg hilser debatt rundt klima- og skoginitiativet velkommen, og er tilfreds med interessen som intensjonserklæringen med Indonesia har vakt.

Klimagassutslipp fra avskoging og skogforringelse og ødeleggelse av torvmyrer står for minst 15 % av de globale utslippene som forårsaker global oppvarming. Vi har ingen mulighet til å begrense den globale oppvarmingen til to grader over førindustrielt nivå – som er nødvendig for å unngå de verste skadevirkningene og klimaendringer som ikke lar seg stoppe - hvis vi ikke klarer å redusere disse utslippene. Reduserte utslipp fra skog er dessuten de mest omfattende og kostnadseffektive vi kan få til på kort sikt.

Avtaler med de viktigste skoglandene om reduserte utslipp kan legge grunnlaget for en ny og mer omfattende klimaavtale som inkluderer også disse utslippene. Det er nettopp målsetningen til det norske klima- og skoginitiativet, i tillegg til å støtte tiltak som verner om naturskog som også er viktig for fattigdomsbekjempelse, ivaretakelse av naturmangfold og livsopphold for mer enn en milliard mennesker.

Intensjonserklæringen vi nylig har inngått med Indonesia skal bistå Indonesia med å iverksette forpliktelsene de har påtatt seg om å redusere klimagassutslipp med 26 % for egen hjelp, og 41 % med internasjonal støtte. Det ligger stort politisk mot bak denne selvpålagte forpliktelsen, i et land der tømmer, papir og palmeolje er hjørnesteinsindustrier som sørger for arbeidsplasser og eksportinntekter. Den indonesiske forpliktelsen utgjør et vesentlig bidrag i kampen mot global oppvarming, spesielt med tanke på at Indonesia har de tredje største utslippene av klimagasser i verden, når utslipp fra skog tas med i bildet. 80 % av de indonesiske utslippene stammer nettopp fra avskoging, skogforringelse gjennom hogst, og drenering, brenning og oppdyrking av karbonrike torvmyrer.

Et av de viktigste tiltakene i intensjonserklæringen er et moratorium eller toårig opphold i utstedelse av nye konsesjoner for omgjøring av naturskog og torvmyrer til plantasjer. Som ledd i en bredt anlagt strategi for å redusere utslipp fra skog skal dette representere begynnelsen på en ny måte å utnytte skogen på, og en mindre karbonintensiv utviklingsmodell som reduserer klimagassutslipp fra avskoging på varig basis.

En ny klimaavtale med gjensidige forpliktelser mellom industriland og utviklingsland vil på sin side sikre at Indonesia har langsiktig interesse i å sørge for at utslippsreduksjonene blir varige, ettersom disse vil ligge til grunn for utbetalinger fra en framtidig skogmekanisme. Intensjonserklæringen med Indonesia vil gjennom kapasitetsbygging for måling og overvåkning av klimagassutslipp, reformer innenfor arealbruk og skogforvaltning, tiltak mot korrupsjon og styrket håndheving av lovverk legge forholdene til rette for at Indonesia kan trekke nytte av en skogmekanisme på et tidligere tidspunkt enn de ellers ville vært i stand til.

Intensjonserklæringen omfatter flere store gjennombrudd utenom moratoriet. Norge skal bare betale når Indonesia oppnår de avtalte resultater, i form av politiske reformer og konkrete utslippsreduksjoner. Pengene skal forvaltes av en internasjonalt anerkjent finansinstitusjon i henhold til strenge kriterier for miljø og sosiale forhold. Vi er enige om en timeplan for hva som skal føre til utbetaling fra Norge. Overvåking og rapportering av utslipp vil finne sted på nasjonalt nivå. Slik hindrer vi at vern i et område erstattes av hogst og utslipp i et annet.

Som i samarbeidene som allerede er inngått med Brasil og Guyana gir dette Indonesia sterk motivasjon for å legge om skogbruket i mer bærekraftig retning, redusere klimagassutslipp fra avskoging på varig basis og planlegge for en mindre karbonintensiv utviklingsmodell. Det resultatbaserte fokuset i intensjonserklæringen og klima- og skogsatsingen for øvrig kan sies å representere en ny tilnærming til et mer likeverdig utviklingssamarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1527

Innlevert 25. juni 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 5. juli 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for status for konsekvensutredning for Jan Mayen, ref. svar på Dokument nr. 15:546 (2009-2010)?»

Svar:

For å motvirke produksjonsfallet på norsk sokkel og stimulere til økt ressurstilvekst er tilgang til nytt leteareal viktig. Videre er arealtilgang av sentral betydning for opprettholdelsen av jevn aktivitet som stimulerer til kompetansebygging, sysselsetting, teknologiutvikling og ikke minst opprettholdelsen av en internasjonalt konkurransedyktig leverandørindustri. Jeg nevnte i forbindelse med svar på spørsmål 546 at et tidsanslag for en prosess som strekker seg fra oppstart av en åpningsprosess og frem til produksjonsstart, ligger i området 15 år eller mer. Dette betyr at vurderinger som tas i 2010 vil kunne få en eventuell oppstart av produksjon først i 2025 eller senere.

For ordens skyld vil jeg minne om hva Regjeringen skriver i St.meld. nr. 37 (2008-2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet følgende:

”Regjeringen går inn for å starte en åpningsprosess i havområdet på norsk side ved Jan Mayen med sikte på tildeling av konsesjoner. Første steg i denne prosessen er å kartlegge ressursgrunnlaget for petroleum og miljøverdiene i dette området nærmere, og å gjennomføre en konsekvensutredning for petroleumsvirksomhet. Basert på resultatene fra konsekvensutredningen vil regjeringen ta stilling til aktivitetsrammene”.

Videre står det i Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet (forvaltningsplan) følgende:

”Komiteen slutter seg til de forvaltningsprinsipper som fremkommer i St.meld. nr. 37 (2008–2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet, hvor formålet er å legge til rette for verdiskaping og sameksistens mellom de enkelte næringer gjennom bærekraftig bruk av ressurser og økosystemtjenester i Norskehavet. Samtidig skal økosystemenes struktur, virkemåte, produktivitet og naturmangfold bevares. Komiteen støtter tilnærmingen med at forvaltningen skal være kunnskaps- og økosystembasert.”

En konsekvensutredning er et viktig verktøy i norsk forvaltning og benyttes for å klargjøre og presentere fakta og synspunkt som en del av planprosessen for større tiltak og prosjekter. Konsekvensutredning inngår også som et viktig ledd i åpningsprosesser for petroleumsvirksomhet i nye områder, jf. petroleumslovens bestemmelser.

En konsekvensutredningsprosess starter normalt med at tiltaket/planene som skal utredes presenteres i form av et forslag til utredningsprogram.

Formålet med et utredningsprogram for konsekvensutredning er å:

- redegjøre for dagens planer for åpningsprosessen
- presentere kunnskapsstatus om relevante tema, samt behov og planer for styrking av kunnskapsgrunnlaget
- presentere faglige tema og problemstillinger for konsekvensutredning
- invitere til engasjement og involvering i prosessen

Innspill til forslag til program for konsekvensutredning sikrer at alternative synspunkter fremkommer i prosessen, og at relevante tema og problemstillinger blir vurdert og belyst. Innspillene danner grunnlaget for konsekvensutredningen og er således en viktig for hva som vil bli utredet. Konsekvensutredningen danner grunnlaget for en endelig beslutning. Ved å gjennomføre konsekvensutredningsprosessen på en slik måte sikrer man et bredest mulig beslutningsgrunnlag for Stortingets behandling av spørsmålet om åpning for petroleumsvirksomhet i havområdene ved Jan Mayen.

Siden fremleggelsen av forvaltningsplanen for Norskehavet har jeg som Olje- og energiminister markert oppstarten på åpningsprosessen for Jan Mayen ved å arrangere seminar og befaring av øya. I denne forbindelse fikk jeg samlet de sentrale ressurspersonene, fagmiljøene, miljøorganisasjoner og myndigheter til å se på ulike problemstillinger knyttet til dette spørsmålet.

Det legges som tidligere nevnt opp til en prosess som vil bestå av to hovedelementer, geologisk kartlegging og konsekvensutredningen. Dette er et omfattende arbeid, og departementet inngikk kontrakt med en faglig koordinator fra DNV/Veritas med særskilt kompetanse på konsekvensutredninger ved årsskifte.

I fortsettelsen har Olje- og energidepartementet avholdt innledende møter med faglig koordinator. Det er avholdt informasjonsmøter med sentrale departement og underliggende etater: Direktoratet for Naturforvaltning, Havforskningsinstituttet, Norsk Polarinstitutt, Klima- og forurensningsdirektoratet,

samt Samarbeidsutvalget for Jan Mayen ved Fylkesmannen i Nordland.

Det arbeides nå med et konsekvensutredningsprogram som departementet planlegger å sende ut på høring høsten 2010. Utredningsprogrammet vil avklare behovet for miljøfeltstudier, innhold, omfang og timeplan for konsekvensutredningsarbeidet. Når det gjelder geologisk kartlegging finnes det lite data fra området og kunnskapen om ressurspotensialet er mangelfull. Kartleggingen av ressurspotensialet for petroleum vil skje i regi av Oljedirektoratet og vil inneholde innsamling av seismikk i området.

SPØRSMÅL NR. 1528

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 2. juli 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Nordlands trompet for noen uker siden, skrev mor til en ME-pasient om en total mangel på hjelp til ME-syke. Hun sier: "Etter flere år kjemper vi som pårørende fortsatt for å skaffe nødvendig medisinsk hjelp og sikre henne rettigheter i forhold til NAV og hjelpeapparat." Tidligere helseminister Bjarne Håkon Hanssen sa allerede i 2009 at tilbud til ME-syke var under utbygging i regionen.

Kan statsråden bekrefte at tiltakene er iverksatt og brukes?»

BEGRUNNELSE:

I spørretimen 21. januar 2009 reiste jeg spørsmål til Statsråd Bjarne Håkon Hanssen om behandlingstilbud til ME pasienter ved Nordlandssykehuset HF. Statsråden svarte bl.a. følgende:

"I oppdragsdokumentet for 2009 til Helse Nord, som jeg sendte ut 5. januar, ber jeg det regionale helseforetaket om å sikre et godt spesialisthelsetjenestetilbud til alle som er rammet av CFS/ME. Jeg har videre lagt til grunn at Helse Nord benytter det nasjonale behandlingstilbudet for de aller sykeste pasientene, som er under oppbygging i Helse Sør-Øst RHF. Dette er en gjentakelse av kravene fra tidligere år. Det tar tid å bygge opp gode faglige tilbud. Høsten 2008 ble det etablert et tilbud til pasienter med CFS/ME ved Universitetssykehuset i Nord-Norge i Tromsø. Helse Nord RHF planlegger i 2010 i et samarbeid mellom UNN og Nordlandssykehuset å bygge opp et tilbud i Bodø. Gjennom et slikt samarbeid vil pasientene i regionen få et koordinert og godt spesialisthelsetjenestetilbud. Oslo universitetssykehus HF har etablert en poliklinikk og et ambulant team for pasienter som er rammet av CFS/ME.

Jeg vil også forsikre meg om at Helse Nord RHF drar nytte av erfaringene som gjøres i Oslo ved videre oppbygging av tilbud til denne pasientgruppen i regionen."

Jeg vil svært gjerne vite hvor langt man er kommet i regionen og i særdeleshet i oppbyggingen av nytt tilbud i Bodø. Det er viktig at denne gruppen blir ivaretatt, og at ikke pårørende må kjempe daglig for rettigheter disse pasientene faktisk har.

Svar:

Jeg vil først utrykke stor sympati for den vanskelige situasjonen den unge ME-pasienten og familien befinner seg i. Regjeringen er opptatt av at alle pasienter skal få et best mulig helsetilbud, og at pasienter og deres pårørende skal bli tatt på alvor uavhengig av tjenestens og det enkelte helsepersonells forståelse av sykdommen. Som jeg har understreket tidligere er det ikke diagnosen, men pasientens behov for bistand og omsorg som avgjør hvilke tjenester som skal ytes.

Helse Nord RHF skal sørge for spesialisthelsetjenester til befolkningen i sin region, herunder spesialisthelsetjenester i hjemmet. Det regionale helseforetaket fikk i oppdragsdokumentet for 2010 i oppdrag å sikre adekvat tilbud om diagnostikk, behandling og rehabilitering, herunder tilbud om lærings- og mestringskurs til pasienter med CFS/ME. Tilbudet skal utvikles i samarbeid med kommunene og nasjonalt kompetansesenter for CFS/ME. I oppdragsdokumentet bes de regionale helseforetakene om å utarbeide rapporter med status over adekvate tilbud om diagnostisering, behandling og rehabilitering til pasienter med CFS/ME. Rapporten skal vise hvilke helseforetak som har tilbud til pasientgruppen, hvilke type tilbud, antall pasienter som er henvist og antall pasienter som er gitt et tilbud i helseregionen i 2009. Frist for tilbakemelding til departementet er innen utgangen av 2. tertial 2010.

Jeg vil komme tilbake med en nærmere redegjørelse for tilbudet til pasienter med CFS/ME når rapportene fra de regionale helseforetakene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1529

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter
Besvart 1. juli 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Størrelsen på ulike gebyr varierar sterkt i dei 430 kommunane vi har i Noreg. Ifølge Akershus Amtstidende den 16/3-10 er gjennomsnittleg saksh andsamingsgebyr for oppføring av einebustad kr 6 619,- medan denne tenesta i Nesodden kommune kostar kr 26 000,-. Ifølge same avis antyder plan- og bygningssjefen i Nesodden kommune at kommunen regnar inn ein timekostnad på kr 1200,- for å kome fram til størrelsen på gebyret.

Kva timesatsar meiner statsråden at kommunane kan nytte for fastsetjing av gebyr?»

GRUNNGJEVING:

Dersom kommunane fritt kan setje den timekostnaden dei ønskjer seg, når sjølvkost og gebyr skal fastsetjast, vil ikkje reglane om at gebyr ikkje skal overstige sjølvkost ha nokon stor verdi. Underteikna meiner derfor at det bør fastsetjast reglar for kva timesatsar som kan nyttast og helst også kor mange timar som er akseptabelt å nytte for ulike tenester. Ber derfor om at det vert svara på om det føreligg slike retningslinjer, eventuelt om det er planer for å utarbeide slike retningslinjer.

Svar:

Eg knyter svaret til den nye plan- og bygningslova, som trer i kraft 1. juli. Det er ikkje endringar når det gjeld dei tidligare reglane om gebyr i byggjesaker.

Kommunane står fritt til å ta gebyr, og kostnadene vil variere frå kommune til kommune. Storleiken på gebyra blir fastsett i gebyrregulativ som kommunane sjølv vedtek. Heimelen for slike regulativ er plan- og bygningslova § 33-1. Det følgjer av heimelen at gebyr skal ligge innafor sjølvkost. Sjølvkost inneber som utgangspunkt at sektoren ikkje skal gå med overskot og at gebyret i den einskilde saka ikkje skal gå utover kommunen sin kostnad ved å handsame den. Det er likevel fullt ut akseptabelt at kommunen nyttar gjennomsnittsutrekning når dei fastset gebyr, til dømes ved å ha faste gebyr for ein type tiltak (einebustader, garasjar el.). Dette har òg Høgsterett slått fast i ein dom frå 2004 (Rt. 2004 side 1603).

Storleiken på gebyra vil variere mellom kommunane. Dette er det ikkje noko i vegen for. Variasjonane kan ha fleire årsaker. For det fyrste kan kommunen subsidiere tiltak til dømes for å stimulere til auka byggjeverksemd. For det andre vil òg kostnadsnivået variere mellom kommunane. I nokre kommunar kor gebyra er høge, er det ofte større press på byggesakhandsaminga enn i ein del mindre kommunar utanfor pressområda. Desse kostnadene skal kommunane sjølvsagt kunne gjere godt greie for. Eg har ikkje grunnlag for å hevde at kommunar går ut over sjølvkost i sine gebyr, og eg har ikkje grunnlag for å anta at kommunane sine timeprisar er for høge.

I rundskriv H-2140 har departementet gitt ut ei rettleiing som kan nyttast ved fastsetjing av sjølvkost. Rettleiinga i rundskrivet har særleg fokus på to tema:

1) Den seier noko om kva for kostnader som er relevante å ta med i fastsetjinga av sjølvkost og 2) Korleis ein fastset kapitalkostnadar. Ved å følgje rettleiinga vil altså kommunane kunne fastsette totalkostnadane på eit einskild område som er underlagt sjølvkost.

I samband med revisjonen av plan- og bygningslova vart det vurdert om det kunne utarbeidast standardiserte satsar for gebyr. Dette ville i så fall føre til like gebyr over heile landet. Bygningslovutvalget ga uttrykk for følgjande på s. 452 i NOU 2005:12 Mer effektiv bygningslovgivning II:

"For utvalget fremstår en flytting av beslutninger om finansieringen av byggesaksbehandlingen fra kommunalt nivå (gebyrregulativ) til statlig nivå (forskrift) som en uhensiktsmessig endring, all den tid det er kommunen som skal utføre oppgavene. Metoden vil således være dårlig egnet til å sikre at selvkost inndekkes, samt nødvendiggjøre indeksregulering eller stadig forskriftsendring."

Utvalet konkluderte med å ikkje tilrå ein standardisering då dette vil gripe inn i dei vurderingane kommunane sjølv skal stå føre ved fastsetting av gebyrnivå. Eg er samd i denne vurderinga.

SPØRSMÅL NR. 1530

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen
Besvart 5. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringen medregner 3 millioner tonn CO_2-binding i norsk skog i sitt klimaregnskap. Anslaget for binding av CO_2 i norsk skog er over 20 millioner tonn CO_2 årlig. Stoltenberg har uttalt at binding av CO_2 i skog er viktigere enn Mongstad for klimaet.

Hva ligger til grunn for regjeringens valg om å regne med akkurat 3 millioner tonn CO_2-binding fra skog?»

BEGRUNNELSE:

Mens avskoging i tropiske strøk står for nesten 20 % av de globale utslippene av klimagasser, gir skogen i Norge et betydelig positivt klimabidrag. I 2008 ble det bundet 28 millioner tonn CO_2 i den norske skogen. Dette tilsvarer over halvparten av de norske klimagassutslippene.

I Nationen 24.06 sier Jens Stoltenberg at binding av CO_2 i skog er viktigere enn Mongstad for klimaet.

Svar:

I klimaforliket ble man enige om at det er realistisk å ha et mål om å redusere norske klimagassutslipp med 15–17 millioner tonn CO_2-ekvivalenter innen 2020, i forhold til referansebanen slik den er presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert. Det er Kyotoprotokollens regelverk for skog, jfr. artikkel 3.3 og 3.4 i Protokollen, som gir grunnlaget for hva hvert land kan ta med i utslippsregnskapet knyttet til selve utslippsforpliktelsene. Der er det satt et øvre tak på hvor mye de enkelte landene kan kreditere fra skogskjøtsel for første forpliktelsesperiode (2008-2012). Med en eventuell videreføring av Kyotoprotokollens regelverk for skog vil det anslagsvis være mulig å få godskrevet et nettoopptak opp mot tre millioner tonn CO_2 i et norsk utslippsregnskap for 2020. Det er dette som er lagt til grunn i St.meld. nr 34 (2006-2007) om Norsk klimapolitikk og klimaforliket.

SPØRSMÅL NR. 1531

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen
Besvart 5. juli 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Dagsavisen 6. mai krever SV ved, Snorre Valen, hyppigere oppdateringer på fremdrift på bygging av CO_2-renseanlegget på Mongstad, helst hver 14 dag.

Vil statsråden etterkomme representanten Valens ønske og oppdatere Stortinget jevnlig/oftere på fremdrift på Mongstad?»

Svar:

Det er et betydelig arbeid som gjenstår før investeringsgrunnlaget for fullskala CO_2-fangst på Mongstad kan ferdigstilles og legges fram for Stortinget. Som jeg redegjorde for under behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett 18. juni i år, vil jeg komme tilbake til Stortinget etter hvert som planleggingsarbeidet skrider fram. I første omgang betyr dette at jeg i forbindelse med statsbudsjettet for neste år, som framlegges tidlig i oktober, på ordinær måte vil orientere Stortinget om planleggings- og forberedelsesarbeidet som er gjennomført, og om arbeidet som planlegges gjennomført i 2011. Jeg vil på den måten bidra til Stortingets kunnskap og forståelse av både mulighetene og utfordringene som ligger i det videre arbeidet med fullskala CO_2-fangst på Mongstad.

SPØRSMÅL NR. 1532

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Viser til tidligere brev, medieoppslag og dialog om forsinkelser og ansvarsfraskrivelser om bygging av parkeringshus på Drammen jernbanestasjon. Det er nå ca. 4 år siden første gang undertegnede tok opp problematikken rundt dette. Nylig uttalte regional plan - og utviklingsdirektør i Jernbaneverket, Øyvind Rørslett, at det fortsatt ikke er noen avklaring. Dette til tross for at ministeren gang på gang har lovet å rydde opp i dette.

Hvorfor er dette p-huset forsinket og hva er status/fremdrift i saken?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriftlig spørsmål fra undertegnede:

Dokument nr 15:1120 (2005-2006), innlevert 01.09.2006 (besvart 12.09.06).

Dokument nr 15:539 (2007-2008), innlevert 25.01.2008 (besvart 04.02.08).

Dokument nr 15:1102 (2007-2008), innlevert 15.05.2008 (besvart 28.05.08).

I tillegg var dette tema på Buskerudtinget (møteplassen for fylkets kommune-, fylkes - og stortingspolitikere), 20. oktober 2008, der det var et unisont krav om at staten ved eier nå går inn og rydder opp i situasjonen. Da fikk stortingsrepresentant Lise Christoffersen (AP), i oppgave å formidle dette synet. Hun sendte inn skriftlig spørsmål:

Dokument nr 15:197 (2008-2009), innlevert 31.10.2008 (besvart 11.11.08).

Samferdselsminister Liv Signe Navarsete lovet i svarbrev fra undertegnede (28.05.2008) dette:

"Dersom denne dialogen ikke fører til konkrete løsninger før sommeren, ser jeg det som naturlig å invitere ordføreren til et møte".

Videre skrev hun:

"Jeg har imidlertid tro på at denne konkrete saken kan finne sin løsning uten formell inngripen fra Samferdselsdepartementet".

Vi skriver nå 25. juni 2010, altså omtrent 2 år siden sist regjeringen lovet fremdrift i saken. Allikevel er det fortsatt ingen avklaring. Flytoget har imidlertid trodd på regjeringens lovnader og påbegynt regelmessige avganger fra Drammen, men er dypt skuffet over at parkeringshuset fortsatt er forsinket. De stilte bedre parkering som krav for at Flytoget skulle komme til Drammen.

Svar:

I etterkant av prinsippbeslutningen om eierskapet til stasjoner og godsterminaler som ble fattet i juni 2008, utformet departementet en strategi for parkering ved jernbane- stasjoner. Jernbaneverket som er tillagt koordineringsansvaret for slike saker, fikk oversendt den overordnede strategien i november 2008. Jernbaneverket ble bedt om å legge prinsippene i strategien til grunn for den videre håndtering av planene om bygging av parkeringshus på Drammen stasjon. Tidligere samferdselsminister Liv Signe Navarsete redegjorde for føringene i denne strategien i sitt brev til Stortingets presidentskap av 11. november 2008, som svar på spørsmål fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen.

Jernbaneverket ble bedt om å ta kontakt med de ulike interessentene for å få på plass samlet finansiering av parkeringshuset. I følge Jernbaneverket er kostnaden for et slikt bygg på om lag 100 mill. kr, og det pågår fremdeles forhandlinger mellom de involverte partene om få på plass en finansieringsløsning for prosjektet.

Samferdselsdepartementet har vært i dialog med NSB v/ ROM Eiendom AS som er en av partene, i forbindelse med at selskapet har lagt fram et alternativt forslag til gjennom- føring og ansvarsfordeling knyttet til utbyggingen av parkeringen ved Drammen stasjon. Samferdselsdepartementet har tatt opp forslaget og tar sikte på å avholde et møte om dette med Jernbaneverket etter sommerferien. I den forbindelse vil også framdriften i prosjektet bli diskutert.

Spørsmålet om parkeringshus i Drammen har vist seg å bli en vanskelig sak i og med at det er mange interessenter med til dels ulike interesser som er involvert i saken. Stortinget vil bli informert om saken på egnet måte når den er nærmere avklart.

SPØRSMÅL NR. 1533

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen

Besvart 2. juli 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Foruten klagen fremsatt til WTO.

Er det andre grep ministeren kan ta for å avhjelpe eksportørene av selprodukter slik at deres handel med EU ikke opphører, og bedriftene må legge ned sin eksport?»

BEGRUNNELSE:

EUs forbud mot handel med selprodukter bør være kjent. Kjenner også til at man fra norsk side har forberedt og forhåpentligvis avlevert en klage til WTOs organ for slik handel. Har registrert at forventet behandlingstid er vel 2 år.

Registrerer nå at norske eksportører av Omega 3 kapsler basert på selolje allerede merker problematikken med dette forbudet i forhold til sin eksport til Sverige.

I forhold til fortsatt drift av selfangst og hvalfangst, og industri for videreforedling av disse produktene, er det viktig at Norge opprettholder så mange markeder som mulig i den tiden det tar å få behandlet klagen.

Svar:

EU vedtok 16. september 2009 en forordning om forbud mot handel med selprodukter. Forordninga trådte i kraft 20. november 2009, men selve forbudet trer i kraft 20. august 2010. Etter Norges mening strider forbudet mot EUs internasjonale handelsforpliktelser. Det samme mener Canada. Norge og Canada avholdt derfor felles tvisteløsningskonsultasjoner med EU i WTO 15. desember i fjor. Regjeringen vil nå vurdere om man skal be om en panelsak i WTO for å ta saken videre. Det gjøres oppmerksom på at en ev. WTO-prosess kan ta flere år, slik som i den såkalte laksesaken med EU.

Vi må legge til grunn at det regelverket som kommer på plass 20. august vil medføre at all norsk handel med selprodukter til EU blir forbudt, utenom for selprodukter som er i transitt gjennom EU. Jeg vil oppmuntre næringa til å se nærmere på mulighetene for markedsutvikling i andre markeder. Her kan det også tenkes at det kan søkes om midler gjennom offentlige støtteordninger. Tildeling av midler, for eksempel gjennom Innovasjon Norge, forutsetter imidlertid at private aktører tar initiativ og kommer med konkrete søknader.

Jeg er kjent med at enkelte norske og canadiske produsenter på skinnsiden har igangsatt et samarbeidsprosjekt som har som formål or å utvikle det kinesiske markedet for selskinn, samt å videreutvikle det russiske markedet. Innovasjon Norge og Fiskeri- og havbruksnæringens forskningsfond har bevilget 500 000 kr i støtte til prosjektet i 2010. Støtten fra Innovasjon Norge er bevilget over Marint verdiskapingsprogram. Jeg ønsker flere slike prosjekter velkommen.

SPØRSMÅL NR. 1534

Innlevert 28. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Betyr samferdselsministerens svar på spørsmål stilt i Dok. nr. 15:1386 (2009-2010) at andelen riksvegnett med dårlig dekketilstand på 23 pst. vil øke gjennom perioden 2010-2013, og hvilke grep vil samferdselsministeren ta for å sikre utarbeidelsen av sikre og gode prognoser for utviklingen av dekketilstanden på hele vegnettet ved ulike budsjettscenarier?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig med gode prognoser for dekkeutviklingen. I dag samsvarer tiltakskravene i Håndbok 111 dårlig med inndelingen i tilstandsklassene (svært dårlig, dårlig etc.), noe som gjør det vanskelig å utarbeide prognoser for dekkeutviklingen. Dette kan for eksempel gjøres ved at innedlingen i tilstandsklasser bringes i samsvar med tiltakskravene i Håndbok 111, som nå uansett er under revidering.

Statistisk sentralbyrå rapporterer om en dekketilstand som har gått fra 37 pst. dårlig eller svært dårlig dekketilstand i 2006, til 42 pst. i 2008. Samtidig vet vi at tallene Statens Vegvesen oppgir i sin Handlingsplan at ved inngangen til 2010 er andelen riksveger med dårlig dekketilstand på 23 pst. og 8 pst. svært dårlig.

Svar:

Som omtalt i svaret på spørsmål nr. 1386 foreligger det kun en kvantifisert prognose for utviklingen av andel vegdekker i kategorien svært dårlig i løpet av handlingsprogram-perioden. Med dagens modeller er det ikke mulig å lage et tilsvarende estimat for utvikling av kategorien dårlig.

Å utarbeide gode prognoser for framtidig tilstandsutvikling ved ulike budsjettscenarier er en utfordrende oppgave som blant annet innebærer å kunne estimere hvilken effekt ulike typer tiltak har på tilstanden. Utfordringen er like stor uavhengig av hvordan tilstandsklassene defineres. Statens vegvesen har utviklet et dekkevedlikeholdssystem som inneholder prognoser for framtidig tilstandsutvikling for enkeltstrekninger uten tiltak. Disse brukes som grunnlag for planlegging av det årlige dekkevedlikeholdet. Jeg ser det som naturlig at videreutviklingen av dekkevedlikeholdssystemet også vil omfatte prognoser for tilstandsutviklingen for vegnettet samlet.

Statistisk sentralbyrå sine tall for dekketilstand i perioden 2006-2008, som det vises til i begrunnelsen for spørsmålet, gjelder for riksvegnettet før 1.1.2010 (om lag 27 000 km). Tilsvarende tall i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 gjelder for riksvegnettet etter forvaltningsreformen (om lag 10 500 km). Tallene er derfor ikke sammenlignbare.

SPØRSMÅL NR. 1535

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 2. juli 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I 2007 ble en som nå er 62 år kreftoperert og har etter det mottatt sykepenger og ledighetstrygd. Hun håper å bli frisk nok til å jobbe fra 2012, og har søkt nå søkt om etterlattepensjon uten avkorting, men NAV svarer ikke på henvendelser.

Hvorfor må en person i en slik fortvilet situasjon vente i flere måneder på svar?»

BEGRUNNELSE:

Lange ventetider og et NAV som ikke svarer på henvendelser er et tilbakevendende tema. Det hjelper lite for alle de som venter at man politisk unnskylder ventetid og utilgjengelighet med omorganisering. Damen som har henvendt seg til meg har vært sykemeldt etter en kreftoperasjon i 2007og senere gått på arbeidsledighetstrygd fram til desember 2009. Etter operasjonen skal hun bruke medisiner med bivirkninger som gjør det vanskelig å være i arbeid. Medisinen skal brukes frem til 2012 og hun håper da å komme tilbake til jobb igjen. Som enke har hun hatt avkortet enkepensjon med en utbetaling på kr 7513 pr måned og fra desember 2009 har hun ikke hatt annen lønnsinntekt. Dette er lite å leve av, så hun har søkte NAV Fredrikstad første gang 13. desember 2009 om å få etterlattepensjon uten avkorting, men NAV svarer ikke på henvendelser. Saken har vært purret skriftlig 2 ganger, 3. mai og 28. mai, uten at NAV svarer. Hun har også purret telefonisk 4 ganger, men det er helt håpløst. Hver gang blir hun satt over fra saksbehandler til saksbehandler, gjerne over hele landet, som ikke kjenner saken. De lover å gjøre noe, men ingenting skjer. Hun vet ikke en gang om saken er mottatt, under behandling eller når et vedtak forventes å foreligge og føler seg hjelpesløs ovenfor et stort byråkratisk NAV hvor det ikke er svar, eller hjelp å få.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at det er vanskelig for meg å kommentere den aktuelle saken da foreliggende informasjon ikke gjør det mulig å identifisere saken.

Bestemmelsene om pensjon til gjenlevende ektefelle følger av folketrygdloven hvor formålet er å sikre inntekt for gjenlevende ektefelle. Pensjonen reduseres på grunnlag av arbeidsinntekt som den gjenlevende har eller kan forventes å få. Dersom man ønsker å fremme krav eller endring av gjenlevendepensjon, kan dette gjøres med bistand fra det lokale

NAV-kontoret. Kravblanketten som fylles ut, sendes da innen to dager videre til NAV Pensjon som er enheten som behandler alle pensjonssaker. Dersom man ønsker å søke uten bistand fra NAV-kontoret, kan blanketten sendes direkte til NAV Pensjon.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at ordinær saksbehandlingstid på ytelser som gjenlevendepensjon ligger på én måned. En del saker knyttet til utland eller saker som skal samordnes, kan ta noe lengre tid. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at de har vært i kontakt med NAV Pensjon Oslo som meddeler at alle saker behandles fortløpende i enheten.

Arbeids- og velferdsetaten har siden den ble opprettet i 2006 vært gjennom en krevende periode med blant annet gjennomføring av NAV-reformen og pensjonsreformen samt utskillelse av helserefusjoner. Departementet har stilt krav om at arbeids- og velferdsforvaltningen i reformperioden skulle opprettholde en forsvarlig kvalitet både på ytelsesforvaltningen og på oppfølging av brukerne i reformperioden. Gjennomføringen av reformene har i all hovedsak gått etter planen, men valg av organisering, store omstillinger for de mange ansatte og nye oppgaver har hatt innvirkning på etatens driftssituasjon ved bl.a. lange saksbehandlingstider for flere ytelser. Ressursstyrking og effektivisering har bidratt til at saksbehandlingstiden nå samlet sett er på nivået som var før NAV-reformen ble iverksatt.

Jeg har mottatt flere henvendelser fra personer som ikke får kontakt med NAV. Dette er selvsagt ikke tilfredsstillende. I departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsdirektoratet er det fremhevet at Arbeids- og velferdsetaten skal møte brukerne med service, respekt, kompetanse, informasjon, tilgjengelighet og et godt tilpasset tjenestetilbud. I følge informasjon jeg har mottatt fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, er tilgjengeligheten gradvis blitt bedre, og det legges vekt på økt servicegrad og kompetanseutvikling i etaten.

Avslutningsvis vil jeg opplyse at jeg følger utviklingen i NAV nøye, både når det gjelder service generelt og saksbehandlingstid spesielt. Alle som tar kontakt med NAV skal bli møtte med respekt, kompetanse og forutsigbarhet.

SPØRSMÅL NR. 1536

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 2. juli 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Er fiskeri- og kystministeren kjent med og har vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få med f.eks. å tvinge transport av farlig last av skip over til biltransport, og hvilke eventuelle grep vil statsråden ta for å motvirke en slik utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede sendte skriftlig spørsmål til fiskeri- og kystministeren (Dokument nr. 15:1435 (2009-2010)) der jeg spurte om hun hadde vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kunne få med eksempelvis å tvinge transport av farlig last fra skip over til biltransport, og hvilke eventuelle grep hun ville ta for å motvirke en slik utvikling.

I sitt svar datert 23. juni lister hun igjen opp de foreslåtte endringene, de antatte økonomiske konsekvenser de vil medføre, bakgrunnen for endringene, samt saksgangen med høring hos berørte parter.

Hun svarer imidlertid ikke på det jeg spør om; om hun har vurdert de utilsiktede virkninger og konsekvenser for sikkerheten dette kan medføre og hva hun eventuelt vil gjøre for å motvirke disse.

Svar:

Som jeg viste til i brev av 23. juni 2010 som svar på spørsmål nr. 1435 fra stortingsrepresentant Vaksdal, er det i høringsforslaget innarbeidet endringer som implementerer endringer i MARPOL (International Convention for the Prevention of Polution From Ships)som trådte i kraft 1. juli 2007. MARPOL er en internasjonal konvensjon som Norge har forpliktet seg til å følge. Behandlingen av farlig eller forurensende last er i lospliktbestemmelsene basert på MARPOLs kategorisering av forurensningsstoffer. Når det foretas endringer i MARPOL medfører dette tilsvarende endringer i lospliktbestemmelsene.

Jeg presiserer at høringsforslaget ut i fra miljøhensyn viderefører dagens strenge regler for fartøy med farlig eller forurensende last, med noen justerin-

ger og innskjerpelser som følge av endringer i de forurensningskategorier som benyttes i MARPOL.

Som vist til i tidligere korrespondanse bidrar høringsforslaget til oppfølging av målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten, da høringsforslaget er vurdert å medføre en netto reduksjon i den lospliktige trafikken med i overkant av 10 pst., og en anslagsvis reduksjon i de årlige kostnadene for lostjenesten og skipsfarten med ca. 29 mill. kroner. Selv om enkelte fartøysgrupper får innskjerpelser i losplikten, bidrar høringsforslaget således til bedre rammebetingelser for skipsfarten samlet sett.

SPØRSMÅL NR. 1537

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 5. juli 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan utenriksministeren redegjøre for hvordan Rogaland Kurs- og kompetansesenters arbeid passer inn i Norges strategier overfor Turkmenistan, for eksempel innenfor menneskerettighetsområdet eller mulig framtidig energisamarbeid, og i hvilken grad Utenriksdepartementet mener at en selvstendig stiftelse kan henvise til "klarering" fra UD i et spørsmål om etiske og menneskerettslige sider ved sitt internasjonale engasjement?»

BEGRUNNELSE:

Rogaland Kurs- og kompetansesenter (RKK) er involvert i utveksling med utdanningssektoren i Turkmenistan innenfor blant annet energiområdet. Turkmenistan er et av verdens mest undertrykkende regimer, som blant annet er kjent for å nedprioritere utdanning. Det blir hevdet at utvekslingen brukes av regimet i propagandaøyemed.

RKK svarer på kritikk i media ved å vise til at utvekslingen er "gjort på oppdrag fra Staten" og "godkjent" av Utenriksdepartementet, og undertegnede ønsker en avklaring fra statsråden om dette er i tråd med norsk politikk overfor Turkmenistan.

Svar:

Turkmenistan er et av verdens mest lukkede land. Menneskerettighetene står svakt og landet har lang vei å gå før det oppfyller internasjonale forpliktelser og standarder. Utviklingen hindres av mangel på frihet, korrupsjon og forfall på sentrale områder som utdanning, helse og jordbruk. Siden regimeskiftet tidlig i 2007 har vi sett enkelte forsiktige reformer innenfor disse områdene, men fremgangen er spredt og sporadisk.

Fra norsk side har vi en generell målsetting om å støtte politisk og økonomisk utvikling i regionen, og å bidra til demokratisering og styrking av det sivile samfunn. Gitt forholdene i Turkmenistan og myndighetenes holdning til internasjonalt samarbeid, er dette arbeidet svært vanskelig. Vi benytter oss av de kanaler som finnes for dialog om slike spørsmål, i første rekke bilaterale kontakter samt diskusjoner i OSSE og gjennomganger i FNs menneskerettighetsråd.

I lys av myndighetenes mangel på vilje til grunnleggende reformer, har vi valgt å holde den økonomiske støtten til tiltak i Turkmenistan på et svært beskjedent nivå. I støtten til Turkmenistan har vi valgt å konsentrere oss om enkelte tiltak der vi kan bidra til å fremme menneskerettighetene og sivilt samfunn i samarbeid med FNs utviklingsprogram (UNDP), Den internasjonale organisasjonen for migrasjon (IOM) og Den norske Helsingforskomiteen.

Samtidig er det ønskelig å komme i dialog med myndighetene og å bidra til sosial og økonomisk utvikling på områder der Norge har særskilt kompetanse. Et slikt område er ressursforvaltning, energi og miljø, der turkmenske myndigheter har vist interesse for norske erfaringer. Således har flere turkmenske delegasjoner besøkt Norge for å opparbeide seg innsikt i våre erfaringer. Disse besøkene gir oss samtidig en anledning til å vise hvordan de norske erfaringene fra natur- og ressursforvaltning bygger på våre verdier og vår samfunnsmodell.

Vi har videre sett at Turkmenistan, slik tilfellet også er for andre land i regionen, har behov for bistand til å bygge opp et moderne utdanningssystem. Norge har god og høyt etterspurt kompetanse på yrkesfaglig utdanning. Rogaland Kurs- og kompetansesenter (RKK), som har erfaring fra slikt arbeid i en rekke utviklingsland, er på dette feltet en sentral aktør. Etter søknad fra RKK har Utenriksdepartementet gitt støtte til et prosjekt i regi av RKK som tar sikte

på å utvikle en modell for yrkesfaglig utdanning i Turkmenistan i dialog med myndighetene i landet. Dette er i tråd med prioriteringene nedfelt i proposisjonen til Stortinget (Prop. 1S). Vi mener at et slikt engasjement kan fremme tillit og vilje til dialog hos turkmenske myndigheter, og slik sett legge et grunnlag for styrket engasjement i fremtiden.

Til siste del av spørsmålet fra representanten Skei Grande vil jeg understreke at Utenriksdepartementet selvsagt ikke kan 'klarere' de vurderingene selvstendige aktører gjør av forholdene i de landene der de søker å engasjere seg. Imidlertid kan jeg forstå at RKK gjør en slik referanse i og med at prosjektet er vurdert og gitt økonomisk støtte av departementet. Vår vurdering er da også at bistand til oppbygging av en moderne yrkesfaglig utdanning i Turkmenistan, som Norge har særskilt kompetanse på, er i tråd med regjerningens politiske målsettinger for engasjement i regionen og i tråd med de retningslinjene som Stortinget har lagt for bruk av denne bevilgningen.

SPØRSMÅL NR. 1538

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Omfanget av bompengefinansiering har økt de siste årene. Regnskap for 2009 i landets bomselskap bør nå foreligge slik at oppdatert informasjon kan fremlegges.

Kan statsråden legge frem oversikt over årene f.o.m. 2005 t.o.m. 2009 over innbetalte bompenger fra landets veibrukere gjennom alle landets bomstasjoner samt hvordan pengene er brukt til ulike investeringsformål, innkrevingskostnader og rentekostnader?»

Svar:

Tallene som etterspørres er oppsummert i tabellen under.

Kolonne 1 i tabellen viser Statens vegvesens oversikt over årlig innbetalte bompenger fra bilistene i perioden 2005-2009. Kolonne 2 viser andelen som er benyttet til å dekke innkrevingskostnader og kostnader til drift av bompengeselskapet, mens kolonne 3 viser hvor mye som er benyttet til å dekke netto finanskostnader. Tallene for 2009 er foreløpige. Netto finanskostnader for 2009 vil først foreligge når regnskapene for 2009 er klare og innrapportert til Statens vegvesen.

Resten av bompengeinntektene (kolonne 4) er benyttet til nedbetaling av lån samt løpende investeringer og i Oslo og Akershus drift av kollektivtrafikk. Siden etterskudds- innkreving er den mest vanlige innkrevingsformen, har en relativt stor andel gått til nedbetaling av lån.

År	(1) Brutto bompenge-inntekter	(2) Drifts-kostnader	(3) Netto finans-kostnader	(4) Bompenge-inntekter til investering/drift
2005	4 202,7	459,8	324,9	3 418,0
2006	4 043,8	468,1	481,2	3 094,5
2007	4 044,9	481,7	511,3	3 051,9
2008	4 749,9	534,9	585,8	3 629,2
2009	5 484,6	627,9	-	-

Mill. kr

SPØRSMÅL NR. 1539

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Omfanget av bompengefinansiering har økt de siste årene og vil ifølge regjeringens Nasjonale Transportplan for perioden 2010 - 2019 fortsatt øke. Økende bruk av bompenger gir også økende transportkostnader.

Kan statsråden legge frem oversikt som viser faktisk bompengekostnader for hhv. vogntog av normal lengde/vekt, buss og personbil på veistrekningene Oslo - Kristiansand (E18), Kristiansand - Stavanger (E39), Stavanger - Bergen (E39), Bergen - Ålesund (E39) og Ålesund - Trondheim (E39) i hhv. 2005, 2009 og 2014?»

Svar:

Tabellen under viser bompengekostnader på de aktuelle strekningene i 2005 og 2009, samt forventede kostnader i 2014 knyttet til prosjekter som er vedtatt av Stortinget i dag. Kostnadene er eksklusiv eventuelle rabatter ved bruk av brikke eller rabattkort.

Strekning	Kjøretøy	2005 (2005-kr)	2009 (2009-kr)	2014 (2010-kr)
E18 Oslo – Kristiansand	Vogntog	120	240	262
	Buss (12 m)	120	240	262
	Personbil	60	120	131
E39 Kristansand – Stavanger	Vogntog	66	76	50
	Buss (12 m)	66	76	50
	Personbil	33	38	25
E39 Stavanger – Bergen	Vogntog	1 313	676	386
	Buss (12 m)	825	600	386
	Personbil	259	219	134
E39 Bergen – Ålesund	Vogntog	379	116	0
	Buss (12 m)	222	95	0
	Personbil	66	59	0
E39 Ålesund – Trondheim	Vogntog	430	434	80
	Buss (12 m)	280	274	80
	Personbil	95	87	40

SPØRSMÅL NR. 1540

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 5. juli 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Synes statsråden at det er god saksbehandling at Høyre må purre 4 ganger for å få skriftlige svar på sine spørsmål om politidekning mv, mens den samme politiske ledelse i media oppfordrer til å stille spørsmål fordi departementet "satt på tall" man altså i virkelighetens verden måtte mase seg til å få?»

BEGRUNNELSE:

I etterkant av at Høyres leder Erna Solberg stilte spørsmål vedrørende situasjonen i politiet den 3. mars 2010 og undertegnede fikk behandlet interpellasjon om samme tema 25. mars, sendte Erna Solberg på vegne av Høyre en rekke spørsmål som først ble besvart etter 4 purringer til departementet. I hele denne perioden ble det av politisk ledelse henvist til at man satt på tall som det bare var å "etterspørre", dvs. svar på de spørsmålene man allerede hadde stilt.

Svar:

Jeg antar det i spørsmålet vises til representanten Solbergs spørsmål datert 8. april 2010 om situasjonen i politiet. Spørsmålet ble besvart i brev datert 2. juni 2010.

Det er beklagelig at det av ulike årsaker tok urimelig lang tid å besvare spørsmålet. Justisdepartementet fikk videresendt spørsmålet fra Statsministerens kontor som var opprinnelig mottaker. Ved en feil ble saken da registrert som et ordinært innkommet brev og dermed ikke underlagt samme stramme oppfølgingsregime som normalt gjelder henvendelser fra Stortinget.

Normalt er saksbehandlingstiden på slike henvendelser i Justisdepartementet vesentlig kortere, og det arbeides hardt for å overholde de svarfristene som gis. Eksempelvis ble spørsmål fra representanten Solberg om bemanning i politiet datert 10. juni, besvart 21. juni. I nevnte svarbrev av 21. juni informeres det bl.a. om nye FAD-tall som viser en økning på 754 årsverk i politi- og lensmannsetaten fra 01.03.09 til 01.03.10.

Jeg vil for øvrig minne om at det ligger en del informasjon om utviklingen i bemanning og stillinger på Justisdepartementets nettsider og på politiets nettsider (www.politi.no).

SPØRSMÅL NR. 1541

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Har statsråden tenkt å gjøre noe med at tidligere ansatte ved trafikkstasjonen på Lillestrøm gjennom lengre tid har latt taushetsbelagte dokumenter ligge og slenge rundt i en usikret garasje, slik statsråden lovet i brev datert 13. april dette år og ikke minst sørge for at vedkommende som har gjort dette får en passende reaksjon?»

BEGRUNNELSE:

Viser til undertegnede brev datert 26. februar vedrørende spørsmål om Statens vegvesens tilsyn med trafikkskoler. Dette brevet ble besvart først 13.04.2010. Et av spørsmålene dreide seg om at tidligere ansatte ved trafikkstasjonen på Lillestrøm har latt taushetsbelagte dokumenter ligge og slenge i en usikret garasje i lengre tid. I brev til departementet og undertegnede opplyses det om at ingenting er gjort fra Veidirektoratet i samarbeid med Statens vegvesen øst, slik statsråden i brevet av den 13.04.2010 lovte. Allerede i september/oktober 2009 ble dette varslet Tilsynsgruppen i region øst. Det ville ikke vært unaturlig om dette nå ble gjort og at vedkommende som har et slikt lemfeldig forhold til andre menneskers personvern ble møtt med en passende reaksjon.

Svar:

Jeg vil vise til at spørsmålet har sitt utspring i en konkret tilsynssak avgjort av Vegdirektoratet. Samferdselsdepartementet har 2. juli 2010 mottatt prosessvarsel i saken. Jeg finner det av hensyn til den videre rettslige behandlingen av saken derfor ikke riktig å kommentere saksfremstillingen nærmere slik den presenteres av stortingsrepresentanten.

SPØRSMÅL NR. 1542

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren bidra til at begge trasevalgene for Tindtunellen mellom Ramfjorden og Tromsdalen, med tilførselsveier, blir konseptvalgutredet slik at kostnadsbildet for de ulike E8-alternativene blir mest mulig reelt og sammenlignbart?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen er i gang med planleggingen av siste del av innfartsveien til Tromsø, E8, og i den forbindelse er det lokalt fremmet forslag om å legge veien i tunell fra Ramfjorden til Tromsdalen med to mulige trasevalg.

Tunellforslaget er behandlet både i Tromsø kommunestyre og Troms fylkesting denne våren og begge organer konkluderer med at tunellalternativene bør konsekvensutredes på en sammenlignbar måte. Statens vegvesen har så langt vist tilbakeholdenhet og lokalt sitter mange igjen med det inntrykk at vegvesenet ikke vil påta seg merutgifter til en bredere konsekvensutredning.

De trafikale utfordringene er betydelig inn mot Tromsø og forholdene i Tromsdalen gjør det krevende å innpasse en firefeltsvei som synes å være alternativet uten en tunelløsning.

Svar:

Arbeidet med konseptvalgutredning (KVU) for Tromsø har pågått i drøyt 1 ½ år og forventes ferdigstilt høsten 2010, med etterfølgende ekstern kvalitetssikring (KS1). KVU, høringsuttalelsene til KVU og KS1 vil inngå i Regjeringens grunnlag for beslutning om videre planlegging.

KVUen vil inneholde en drøfting av transportbehovet i Tromsø i et 20 års perspektiv, og en vurdering av prinsipielt forskjellige måter å løse transportbehovet på. Ulike tiltak vil bli vurdert, som utvikling av vegnettet, utvikling av kollektivsystemet og gang- og sykkelvegnettet, sammen med restriktive tiltak for vegtrafikken. Tindtunnelen er ett av flere vegtiltak som vil bli vurdert.

I en overordnet utredning som en KVU er, vil det være effektene av ulike tiltak og konseptuelle valg som er i fokus. Det er derfor ulike tiltaks betydning for transportsystemet og for byens utvikling som vurderes i denne sammenhengen. Dette vil gjelde for Tindtunnelen på lik linje med andre vegtiltak som inngår i de ulike konseptene.

Alternative traséløsninger for Tindtunnelen vil derfor ikke være gjenstand for vurdering i KVUen. Dette vil eventuelt bli vurdert i senere planlegging etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1543

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker
Besvart 6. juli 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil kunnskapsministeren be Utdanningsdirektoratet om å la de 60 berørte elevene ved Tomb videregående skole i Råde, som nå står uten skoleplass, få gjennomføre sitt fjerde og siste skoleår ved skolen?»

BEGRUNNELSE:

Tomb videregående skole, som er en landbruksskole, har i flere år kjørt et utdanningsløp over fire år. Dette gir elevene status som agronom (tilsvarende) og kvalifiserer de til opptak ved universitet og høgskoler. Skolen har ordinær søknadsfrist 1. mai hvert år. Utdanningsdirektoratet publiserte i begynnelsen av mai et rundskriv der de presiserer at elevene kun har rett til tre års utdanning ved friskoler. Dette rundskrivet kom etter at søknadsfristen til annen utdanning av ute og har skapt store problemer for de elevene som hadde planlagt å fortsette ved samme skole.

Konkret innebærer dette at 60 elever som har søkt om skoleplass 4.året ved Tomb videregående skole i Råde nå står uten studietilbud til høsten. Dersom Utdanningsdirektoratet mener det er viktig å endre praktisering av disse reglene bør dette kunngjøres før skolenes søknadsfrist går ut og ikke i ettertid.

Mange av de berørte elevene ved Tomb videregående skole har ulike lærevansker og søker opptak på særskilt inntak med søknadsfrist 1. februar.

For disse elevene er situasjonen de nå står i svært vanskelig.

Svar:

Tomb videregående skole er godkjent og driver etter privatskoleloven. Private videregående skoler som er godkjent etter privatskoleloven har adgang til å ta inn elever med rett til videregående opplæring etter opplæringsloven. På samme måte som i offentlige videregående skoler er hovedregelen i private videregående skoler tre års heltids skolegang.

Det følger av opplæringsloven § 3-1 femte ledd at elever med rett til spesialundervisning, har rett til vidaregåande opplæring i inntil to år ekstra når eleven treng det i forhold til den enkeltes opplæringsmål. Før det treffes vedtak om utvidet opplæringstid, skal det foreligge en sakkyndig vurdering av de særlige behovene eleven har. Retten til utvidet tid i videregående opplæring gjelder kun i offentlige videregående skoler. I private videregående skoler er det ikke noen tilsvarende rett. Departementet har likevel avdekket tilfeller hvor også elever i private videregående skoler har fått utvidet opplæringstid. Jeg vil vise til Prop. 125 S (2009-2010) hvor regjeringen varsler at den vil vurdere å fremme forslag om å endre regelverket, slik at elever i private skoler får samme mulighet til ekstra opplæringstid som elever i offentlige skoler. En eventuell regelendring vil først kunne tre i kraft fra skoleåret 2011-2012. I Prop. 125 S (2009-2010) foreslo derfor regjeringen at bevilgningen på kap. 228, postene 71, 74 og 75 for skoleåret 2010-2011 kan anvendes til inntil to års ekstra videregående opplæring i private videregående skoler for elever med rett til inntil to års ekstra opplæringstid etter opplæringsloven § 3-1 femte ledd.

Representanten Elisabeth Aspaker viser til et rundskriv fra Utdanningsdirektoratet av mai 2010, hvor det blant annet ble presisert at elever ved private videregående skoler som hovedregel har rett til tre års heltids opplæring. Representanten viser til at dette rundskrivet kom etter søknadsfristens utløp, og har skapt problemer for elever som hadde planlagt å ta et fjerde år ved Tomb videregående skole.

Jeg vil understreke at Utdanningsdirektoratets rundskriv Udir-5-2010 Om inntak av elever til private skoler med rett til statstilskudd av 3. mai 2010 ikke innebærer noen regel- eller praksisendring med hensyn til varigheten av videregående opplæring etter privatskoleloven. Det er beklagelig dersom elever ved Tomb videregående skole hadde planlagt et fjerde skoleår ved skolen uten å ha rett til dette. Likevel ønsker jeg ikke å ta initiativ til at elever ved private videregående skoler skal gis rett til opplæring av lengre varighet enn hva som er tilfelle for offentlige videregående skoler. Jeg vil imidlertid understreke at elever ved Tomb videregående skole med rett til spesialundervisning vil kunne gis inntil to års ekstra opplæringstid.

SPØRSMÅL NR. 1544

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 7. juli 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Debatten om utbygging og påstått nedbygging av strandsonen har blusset kraftig opp etter et oppslag i NRK om at det er gitt 10 prosent flere dispensasjoner for bygging i strandsonen. Ordførere i berørte kommuner raser mot villedende statistikk. Denne statistikken danner grunnlag for en helt sentral debatt.

Vil statsråden ta initiativ til forbedringer av statistikken slik at man skiller bl.a. utbedringer fra nye utbygginger og får et statistikkgrunnlag som de berørte kommunene kjenner seg igjen i?»

BEGRUNNELSE:

Strandsonen og bruken av den er i kjernen på flere konflikter i Norge. Det går i forholdet mellom lokal råderett og nasjonal styring og grunneiers rettigheter opp mot nasjonale målsetninger. Det skapes ofte et inntrykk av at lokale myndigheter er uansvarlige og at landet er i ferd med å bli helt nedbygget. Det til tross for at utbyggingspresset varierer sterkt fra landsdel til landsdel og kommune til kommune. Det er problemstillinger knyttet til de mest pressede arealene i landet som blir malen for behandlingen av alle.

Dersom statistikken er misvisende og dette igjen brukes til å stramme inn overfor lokaldemokratiet er det meget alvorlig. Det vil undergrave det ansvar et lokaldemokrati skal ha og bidra til at konfliktnivået øker. Det som kanskje er mest interessante å vite er jo hvordan publikums adgang til friarealer utvikler seg. Det er mye som peker i retning av at den har bedret seg de siste årene. Det bør være et mål med en gjennomgang av statistikkgrunnlaget at utviklingen på dette området også bør komme klart fram.

Svar:

Antall dispensasjoner for bygging i 100-metersbeltet langs sjøen rapporteres av kommunene via kommune-stat-rapporteringen KOSTRA, og offentliggjøres av Statistisk Sentralbyrå i juni hvert år. Tallene for 2009 ble nylig offentliggjort, og viste at det ble gitt ca 900 dispensasjoner for nye bygg i 100-metersbeltet langs sjøen i 2009, mot ca 812 året før. I tillegg ble det gitt ca 1500 tillatelser til nye bygg i samsvar med plan, mot ca 1730 året før. Ca 88 prosent av kommunene har rapportert, og Statistisk Sentralbyrå har beregnet tallene på dette grunnlaget.

Tallene omfatter bare nye bygninger, medregnet erstatningsbygg. Rapporteringen omfatter ikke andre tiltak som tilbygg, brygger m.v. Etter min oppfatning gir statistikken nyttige opplysninger, som gir en god mulighet til å følge med på utviklingen. Jeg er selvsagt klar over at statistikken kan inneholde feil og mangler, og at det også er nødvendig å vurdere situasjonen ut fra et bredere grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1545

Innlevert 29. juni 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 5. juli 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Ser justisministeren på denne problematikken, og hva vil justisministeren gjøre for å forebygge og bekjempe kriminell aktivitet blant ungdom under den kriminelle lavalderen?»

BEGRUNNELSE:

Den kriminelle lavalderen er i dag 15 år, men man vet at det blir begått kriminalitet av ungdom under denne alderen. Det er i dag ingen eller få muligheter til å utøve makt ovenfor ungdom under den kriminelle lavalderen, selv om at dette i mange tilfeller kan være nødvendig for rehabilitering og for å forhindre tilbakefall. I Innst. S nr. 169 (2008-2009) skriver komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti at de er glad for at Regjeringen arbeider med å gi unge lovbrytere særskilte tilbud som alternativ til fengsel.

Svar:

Utgangspunktet er at barn under 15 år ikke er strafferettslig ansvarlige og at de ikke kan pågripes, varetektsfengsles eller straffes, selv når de begår alvorlige og/eller omfattende kriminelle handlinger. Sakene kan imidlertid henvises til konfliktrådet for frivillig megling, dersom både den unge lovbryteren, foresatte og offer samtykker til slik behandling.

Det fremgår av straffeprosessloven at selv om lovbryteren er mellom 12 og 15 år og det således ikke kan opprettes straffesak, skal sakene etterforskes på vanlig måte, mens det kan foretas etterforskning dersom barnet er under 12 år. Formålet med etterforskningen kan blant annet være å skaffe opplysninger som kan inngå som ledd i barnevernets behandling av saken etter sitt lovverk. Straffeprosessloven krever videre at barnevernet skal underrettes dersom ikke saken er helt bagatellmessig. Også politiloven krever at politiet underretter barnevernet.

Barnevernloven pålegger alle offentlige instanser å melde fra til kommunens barnevernstjeneste, blant annet dersom et barn har vist alvorlige atferdsvansker. Kriminalitet vil inngå i barnevernets vurdering av barnets behov for hjelpetiltak.

De ulike reglene tar sikte på å sikre at barnevernet får den informasjon som er nødvendig for å vurdere om det skal settes inn tiltak for å forebygge en mulig negativ utvikling og hjelpe barnet til et liv uten kriminalitet.

Det er helt nødvendig med innsats fra ulike samfunnsaktører når barn under 15 år begår gjentatt og/eller alvorlig kriminalitet. En målrettet tilnærming krever samarbeid både mellom offentlige instanser og med barnet og omsorgspersonene. Dette kommer blant annet til uttrykk i den kriminalforebyggende handlingsplanen Gode krefter som ble lansert i august 2009:

”Soria Moria erklæringen understreker at gode velferdstilbud for alle kan bidra til at kriminalitet forebygges og mange av startblokkene for en kriminell løpebane fjernes.”

Tiltakspakke II i handlingsplanen har overskriften Tidlig innsats – tiltak rettet mot barn og unge. Her omtales politiets bekymringssamtale (tiltak 18), spredning av erfaringene fra ”Oppfølgingsteam” (tiltak 22) og økt bruk av konfliktråd mellom 15 og 18 år.

Jeg er opptatt av at ungdom ikke skal være i fengsel, det er derfor avgjørende at de ulike samfunnsinstanser griper fatt i barns problemer på et tidlig tidspunkt, og at de etablerer et forpliktende samarbeid for å finne gode og individuelt tilpassede løsninger.

Når det gjelder ungdom mellom 15 og 18 år arbeides det derfor intensivt med å finne alternative straffereaksjoner som først og fremst skal bidra til å forebygge en negativ utvikling hos den enkelte unge lovbryter. Vi har i de senere årene gjennomført et prosjekt med ”Oppfølgingsteam for unge lovbrytere” som har gitt lovende resultater. Antallet team er utvidet, og dette utviklingsarbeidet videreføres.

NOU 2008:15 Barn og straff – utviklingsstøtte og kontroll - inneholder en rekke interessante forslag som har vært på bred høring. Et sentralt forslag er at det kan gis dom på ”Ungdomsstormøte” som alternativ til fengsel. En individuelt utformet ungdomsplan med sterke forpliktelser både for domfelte og for hjelpeinstansene skal bli resultatet av møtet. Gjennom denne nye straffereaksjonen vil den unge bli stilt til ansvar for sine lovbrudd. Gjennomføringen er forslått lagt til konfliktrådet.

Oppfølgingsarbeidet pågår, og en lovproposisjon med en meldingsdel er planlagt ferdigstilt våren 2011. Målet er å gi unge lovbrytere, som fortsatt er barn i henhold til FNs Barnekonvensjon, straffereaksjoner som er individuelt tilpasset og som gjennomføres utenfor fengsel.

Jeg har tro på at dette arbeidet gir resultater og erfaringer som også vil kunne bli viktige for samarbeidet om gode tiltak for lovbrytere under den kriminelle lavalder.

SPØRSMÅL NR. 1546

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten
Besvart 7. juli 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Både såkornfondene som skal investere i distriktene og Investinor har problemer med å finne investeringer slik at fondenes kapital kan kanaliseres til små- og mellomstore bedrifter i oppstart eller ekspansjon slik meningen var. I mellomtiden tærer administrasjon og leting etter prosjekter på kapitalbasen.

Er statsråden tilfreds med utviklingen slik den fremkommer bl.a. i DN 29/6-10, eller vil han vurdere endringer i rammebetingelser, vilkår og arbeidsformer for fondene?»

Svar:

De distriktsrettede såkornfondene forvaltes av Innovasjon Norge på oppdrag fra Nærings- og handelsdepartementet, er eid av private og drives kommersielt. Staten bidrar med ansvarlige lån og tapsfond, men har ingen rolle i fondenes beslutningssystem. Dette innebærer at det er fondene selv avgjør hvilke bedrifter de investerer i og i hvilket tempo.

Fondene skal investere i selskaper som skal vokse og lykkes internasjonalt. Dessverre er det ikke veldig mange potensielt slike bedrifter i distriktene. Det er viktig å huske at det kun investeres i noen få av prosjektene som søker. Studier fra USA, hvor venturemarkedet er langt mer utviklet enn i Norge, viser at en svært liten andel av bedriftene som søker om investeringer fra venturefond mottar det.

Når det gjelder Midvest-fondene, som ble omtalt i Dagens Næringsliv 29. juni, kom disse fondene først i gang i 2008, senere enn de andre distriktsrettede fondene. Det fantes heller ikke noe investeringsmiljø i Namsos før disse fondene kom på plass, og oppbyggingen av et kompetent forvaltningsmiljø har tatt noe tid. Fondet gjennomfører nå investeringer, og investerer ikke i et tempo som skiller seg betydelig fra de andre fondene.

MENON Business Economics evaluerte såkornfondordningene i 2009. Et av de klare resultatene var at såkornfondene som ble opprettet i 1998-2000 hadde investert en for stor andel av midlene tidlig, slik at fondene i dag har begrenset kapital til oppfølgingsinvesteringer. Konkursen i såkorn-fondet for Innlandet er et eksempel på hvor ille det kan gå dersom det ikke holdes igjen tilstrekkelig kapital. At de distriktsrettede såkornfondene investerer i et roligere tempo enn fondene fra første runde mener jeg er positivt, selv om det absolutt ville ha vært positivt med en større søknadsmasse. Dersom Innovasjon Norge eller fondene selv tar kontakt med Nærings- og handelsdepartementet fordi de opplever at de ikke har handlingsrom nok til å benytte den kommitterte kapitalen, vil jeg selvsagt vurdere å gjøre endringer i rammebetingelsene. Samtidig må man huske på at ordningen er notifisert til EFTAs overvåkningsorgan ESA, og at mulighetsrommet endringer i vilkårene for fondene derfor er begrenset.

For å kunne oppnå suksess er fondene nødt til å holde igjen en betydelig del av kapitalen til oppfølgingsinvesteringer. Det tar tid å bygge opp porteføljeselskapene, og tilførsel av kompetanse og nettverk fra fondene er vel så viktig som kapitaltilførsel.

Når det gjelder Investinor deler jeg ikke din vurdering om selskapets tilgang på potensielle porteføljebedrifter. Som såkornfondene gjør Investinor sine investeringer på kommeriselle vilkår. Selskapet melder om god søknadsinngang, og vurderte i 2009 398 selskaper. Siden selskapet ble operativt har det vært blant de mest aktive venturefondene i Norden, og kun svenske Chalmers Innovation er registrert med flere investeringer i 2009 og så langt i 2010.

SPØRSMÅL NR. 1547

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal
Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Undertegnede stilte spørsmål 26. mars d.å. om en avtale mellom Jernbaneverket og Samferdselsdepartementet som trengs for at Moss kommune og Østfold fylkeskommune kan forskuttere 25. mill kr til detaljplanlegging av jernbanen gjennom Moss. Statsråden viser i sitt svar til en gjennomgang som skal skje våren 2010 på bakgrunn av vinterens driftserfaringer. Våren er over, sommeren står for tur.

Når vil en avtale mellom Samferdselsdepartementet og Jernbaneverket kunne forligge?»

BEGRUNNELSE:

På grunn av manglende statlige planleggingsmidler til prosjektering av jernbane gjennom Moss, har Østfold fylkeskommune og Moss kommune fattet vedtak om å forskuttere 25 mill. kroner til planlegging av jernbanen. I gangsetting av videre jernbaneplanlegging har stanset opp på grunn av manglende avtale mellom Jernbaneverket og Samferdselsdepartementet. I sitt svar til undertegnede svarte statsråden:

"I lys av de siste ukers hendelser hadde jeg tirsdag 6. april et møte med jernbanedirektør Elisabeth Enger. Det kom i møtet frem at Jernbaneverket på bakgrunn av denne vinterens driftserfaringer ser at behovet for å satse tungt på vedlikehold og fornyelse av jernbanenettet er enda større enn forutsatt ved behandlingen av gjeldende NTP. Det er en erkjennelse departementet må ta på alvor. Samferdselsdepartementet har derfor i samråd med Jernbaneverket besluttet å ta en ny gjennomgang av jernbaneprioriteringene, herunder fremdrift og oppstartstidspunkt for prioriterte jernbaneprosjekter i Nasjonal transportplan 2010-2019 i løpet av våren 2010. Det anses ikke rasjonelt å starte detaljplanleggingen av bl.a. Mosse-tunnelen før dette er nærmere avklart. Eventuelle endringer vil bli forelagt Stortinget."

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 24. juni 2010 til Stortingets presidentskap på skriftlig spørsmål nr. 1443 fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou om samme investeringsprosjekt. Den varslede gjennomgangen av jernbaneprioriteringene, herunder fremdrift og oppstarts- tidspunkt for prioriterte jernbaneprosjekter i Nasjonal transportplan 2010-2019, er ennå ikke avsluttet. Det anses derfor ikke rasjonelt å starte detaljplanleggingen av bl.a. Sandbukta – Moss – Kleberget (Mossetunnelen) før disse forholdene er nærmere avklart. Samferdselsdepartementet legger opp til å orientere Stortinget om behov for eventuelle endringer i investeringsplanene i forhold til Nasjonal transportplan 2010-2019 senest i forbindelse med framleggelsen av forslag til statsbudsjett for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1548

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman
Besvart 6. juli 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen er i ferd med å innføre regler om godtgjørelse som skal gjelde for finansieringsvirksomheter, blant annet alle norske banker, finansieringsforetak, verdipapirforetak og forvaltningsselskaper for verdipapirfond. Spørsmålet er da om dette også vil gjelde for forvaltning i regi av Norges bank og Statens pensjonsfond utland.

Er utkastet til forskrift utformet slik at Norges Bank og forvaltningen av statens pensjonsfond utland også blir omfattet av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok mot Fremskrittspartiets stemmer 14. juni 2010 nye regler om godtgjørelse i finanssektoren, jf Prop. 117 L (2009-2010) Innst. 343 L (2009-2010), Lovvedtak 70 (2009-2010). Finansdepartementet har i tråd med dette utarbeidet utkast til forskrift.

"Regler om godtgjørelse skal gjelde for alle norske banker, finansieringsforetak, forsikringsselskaper, pensjonsforetak, verdipapirforetak, forvaltningsselskaper for verdipapirfond og holdingsselskaper i fi-

nanskonsern, i tråd med at norske myndigheter generelt legger stor vekt på å ha en finansmarkedsregulering som dekker hele finanssektoren, og som regulerer ulike deler av finansmarkedet på en konsistent og helhetlig måte.", som det heter i høringsbrevet.

Dersom det er slik at Norges bank og forvaltningen av Statens pensjonsfond utland ikke er omfattet av regelverket om godtgjørelse vil dette være en uheldig forskjellsbehandling.

Svar:

Utkast til forskrift om godtgjørelse i finansinstitusjoner som nå er på høring skal gjennomføre ventede nye EØS regler om godtgjørelse i finanssektoren, jf. EU kommisjonens forslag til direktiv ("CRD III") som EU-kommisjonen la fram 13. juli 2009, med endringer i direktiv 2006/48/EF og direktiv 2006/49/EF. EUs råd utarbeidet 28. oktober 2009 utkast til direktivforslag. Enighet ble oppnådd mellom EUs råd og Europaparlamentet om dette den 30. juni 2010. Disse nye EU reglene stiller ikke krav om tilsvarende nasjonal regulering av sentralbanker og statlige fond. For å kunne oppfylle disse forventede nye EØS-forpliktelsene vedtok Stortinget 14. juni 2010 nye regler om godtgjørelse i finansieringsvirksomhetsloven, basert på forslag fra Finansdepartementet i Prop. 117 L (2009-2010).

Statens pensjonsfond forvaltes av Finansdepartementet. Finansdepartementet plasserer Statens pensjonsfond utland som innskudd på konto i Norges Bank, og Statens pensjonsfond Norge plasseres som et kapitalinnskudd i Folketrygdfondet, jf. lov om Statens pensjonsfond § 2. Virksomheten i Norges Bank og i Folketrygdfondet reguleres ikke av finansieringsvirksomhetsloven, jf. unntaket i finansieringsvirksomhetsloven § 1-3, men av egne regler, jf. lov om Norges Bank og pengevesenet mv. og lov om Folketrygdfondet.

Selv om Norges Bank og Folketrygdfondet ikke er omfattet av det aktuelle regelverket om godtgjørelse, finner jeg det naturlig at også disse institusjonene legger til grunn de prinsippene som dette regelverket er basert på. Jeg viser for øvrig til Stortingets behandling av årsmeldingen for Statens pensjonsfond 2009, hvor spørsmål om godtgjørelse til ledende ansatte i Statens pensjonsfond utland ble tatt opp.

SPØRSMÅL NR. 1549

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 2. juli 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil departementet bidra til at også driften av gatemagasinet ASFALT i Sandnes og Jærregionen gis driftsstøtte på lik linje med de fleste andre gatemagasiner i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I Rogaland utkommer magasinet ASFALT både i Stavanger og Sandnes/Jæren. Salget av magasinet gir rusavghengige en mulighet til å skaffe seg inntekt gjennom egen jobb. Tilsvarende konsept er kjent fra flere andre byer i landet. Ansvaret for distribusjon og oppfølging av 66 registrerte selgere i Sandnes og Jærregionen tilligger bypresten i Sandnes. De siste utgivelsene er solgt i 7 000 eksemplarer.

Bypresten i Sandnes har fått avslag på søknad om driftstøtte fra Helsedirektoratet, som forvalter tilskuddsordningen.

Avslaget fra Helsedirektoratet er begrunnet med at bypresten er underlagt Sandnes Kirkelige Fellesråd og dermed ikke er å anse som en frivillig aktør. Bypresten viser imidlertid til at man for alle praktiske formål er å anse som en frivillig aktør, og at man derfor bør kvalifisere for støtte. Jeg viser for øvrig til brevet fra bypresten til Helsedirektoratet av 30. juni 2010.

Både Lotteritilsynet og NAV har godkjent Sandnes Kirkelige Fellesråd som en frivillig aktør.

KrF mener at ASFALT er et viktig tiltak som ikke bør stanses på grunn av rigid regelfortolkning og byråkrati, og håper at statsråden vil se nærmere på denne saken slik at den får en positiv løsning.

Svar:

I rusfeltet har frivillig og ideell sektor en sentral rolle. Over statsbudsjettet gis tilskudd til frivillig rusarbeid til oppfølging, omsorg og rehabilitering i regi av frivillige organisasjoner og private virksomheter (Prop 1 S kap 763 post 71). Helsedirektoratet forvalter tilskuddsordningen på vegne av Helse- og om-

sorgsdepartementet. Det foreligger et regelverk for tilskuddsordningen som er godkjent av Helse- og omsorgsdepartementet. I regelverk for ordningen fremgår det at målgruppen for ordningen er frivillige organisasjoner og private virksomheter som utfører arbeid for rusmiddelmisbrukere og prostituerte.

Helsedirektoratet gir støtte til flere gatemagasiner i hele landet. Hittil i år er det innvilget kr. 500 000 til Megafon i Bergen til drift, og andre søkere er Klar Kristiansand, gatemagasinet Virkelig i Tromsø og Foreningen Sorgenfri i Trondheim.

Jeg vil be Helsedirektoratet samarbeide med ASFALT og Bypresten i Sandnes for å finne frem til en god løsning i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1550

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre

Besvart 8. juli 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Oslo-avtalen vektlegges initiativer som kan bidra til dialog og forsoning mellom israelere og palestinere. Fredsverkstedet på Abildsø Gård er et slikt initiativ som samler artister, låtskrivere og filmskapere fra Israel, de Palestinske områdene, USA og Jordan med et felles ønske om fred.

Hvorfor støtter ikke Utenriksdepartementet Abildsø Gård og arrangørene bak initiativet?»

BEGRUNNELSE:

Fredsverkstedet har pågått siden 2002, og er en del av et større initiativ som samler ledere til felles dugnad for en konstruktiv og fredelig løsning på konflikten i Midtøsten.

Svar:

Dyptgående konflikter løses ikke bare gjennom fredsprosesser hvor politiske ledere deltar, men også gjennom aktiv deltakelse fra det sivile samfunn. Det er derfor viktig å ha en bred innfallsvinkel til konflikthåndtering. Utenriksdepartementet støtter hvert år en rekke tiltak som kan bidra til at større sosiale grupper i land i konflikt engasjerer seg i fredsløsning – og slik skapes et press nedenfra.

Situasjonen i Midtøsten er krevende, og jeg er helt enig med representanten Myhre i at det er viktig å skape arenaer for dialog og forsoning mellom israelere og palestinere. Det er positivt at Abildsø Gård gjennom flere år har klart å samle unge israelere, palestinere og jordanere rundt felles aktiviteter. Utenriksdepartementet har tidligere støttet flere av disse prosjektene, senest i 2009. Jeg har selv hatt møte med representanter fra Abildsø Gård om prosjektaktivitetene i Midtøsten.

Utenriksdepartementet prioriterer støtte til de prosjektene vi mener vil ha størst effekt "på bakken" og som kan bidra til resultater og læring i deltakernes lokalsamfunn. I vurderingene legges det blant annet vekt på forhold som lokal forankring, deltakernes bakgrunn og institusjonelle tilknytning, samsvar mellom aktiviteter og målformuleringer, samt resultater i tidligere faser.

Vi har mottatt et stort antall søknader om støtte til dialog- og forsoningstiltak i 2010. Konkurransen om støttemidlene har vært betydelig, og vi har måttet prioritere noen av søknadene. Etter en helhetsvurdering og i samråd med norske utenriksstasjoner i området, ble det konkludert med at økonomisk støtte til Abildsø Gård ikke kunne prioriteres i år. Det utelukker ikke at vi kan vurdere nye søknader prioritert i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1551

Innlevert 30. juni 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner
Besvart 4. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Norsk Luftambulanse ønsker å samle sin aktivitet på Horgen i Frogn i Akershus. I dag drives deler av aktiviteten på dispensasjon. Det haster derfor med en avgjørelse. Samtlige ordførere i Follo har anbefalt lokaliseringen. Det lokale selvstyre er tilsidesatt og Statens vegvesen har overprøvd beslutningen.

Vil statsråden ta et initiativ for å finne en løsning på saken sammen med Norsk Luftambulanse, Frogn kommune og Statens Vegvesen?»

Svar:

Frogn kommune har lenge ønsket å etablere et næringsområde ved Horgen, nær opp til et kryss mellom E6 og fylkesveg 76.

Kommunen vedtok 28. november 2005 reguleringsplan for næringsområde Horgen. Hensikten med denne planen var å regulere det aktuelle arealet til næringsformål. Arealet var på 80-90 daa, og det ble lagt opp til å etablere et senter med inntil 400 arbeidsplasser for bedrifter innenfor innredningsbransjen. Etter innsigelse fra Statens vegvesen ble plansaken sendt til Miljøverndepartementet for endelig avgjørelse. Departementet ga Statens vegvesen medhold og uttrykte blant annet følgende i brev av 13. november 2006:

”Miljøverndepartementet tar innsigelsen fra Statens vegvesen Region øst til følge. Det er viktig å legge opp til en arealbruk som ikke fører til økt biltrafikk og som ikke er i strid med rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplan- legging og Akershus fylkesplan 2004-2007. Departementet mener næringsområdet på Horgen vil framstå som en bilbasert "næringssatellitt" i et område som trafikalt sett er lite egnet, og som i gjeldende kommuneplan er avsatt til landbruks-, natur- og friluftsformål. Reguleringsplanen for næringsområde Horgen stadfestes derfor ikke.”

Statens vegvesen har opplyst meg om at Frogn kommune i møte i kommunestyret 15. september 2008 vedtok å sette i gang på nytt med regulering til næringsformål i Horgen-området. Kommunestyrets vedtak ble fulgt opp med et møte mellom kommunen og vegdirektøren 6. januar 2009. Etter møtet konkluderte kommunen blant annet med at det skulle sendes en skriftlig henvendelse til Statens vegvesen Region øst før det ble tatt nye initiativ i reguleringsprosessen.

Statens vegvesen mottok et slikt innspill i mars 2010. Med bakgrunn i dette pågår det nå møtevirksomhet om saken, der både kommunen, fylkeskommunen og Statens vegvesen Region øst er involvert. For å få en bredest mulig vurdering av om forutsetningene for Miljøverndepartementets avgjørelse fra 2006 er endret så mye at det ligger til rette for en annen konklusjon, vil også fylkesmannen bli trukket inn i disse vurderingene. Kommunen har vært enig i denne prosessen.

Jeg vil ikke gripe inn i den lokale prosessen som pågår. Jeg har tillit til at aktørene lokalt finner fram til en hensiktsmessig løsning som ivaretar behovene Norsk Luftambulanse har i sin virksomhet. Dersom det ikke oppnås enighet lokalt, legger jeg til grunn at saken må løses på vanlig måte gjennom saksbehandlingsreglene etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1552

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner
Besvart 23. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ved behandling av Ot.prp. nr 76 (2008-2009) ble det foretatt en endring som innebærer at et tidligere fritak for mva for selskaper som benytter utenlandske leverandører ved reparasjoner er fjernet. Jeg har fått en henvendelse fra et lite norsk selskap som importerer anleggsmaskiner.

Når de skal foreta garantireparasjoner må det betales mva på lønn og reiseutgifter for mekaniker, men ikke på reservedeler. Dette medfører ekstra kostnader og byråkrati. Er dette en problemstilling departementet vil se nærmere på?»

Svar:

I forbindelse med teknisk revisjon av merverdiavgiftsloven, jf. Ot. prp. nr. 76 (2008-2009), ble tidligere forskrift 16. juni 1972 nr. 1 (Nr. 53) om avgiftsfritak for garantireparasjoner som utføres for utenlandsk oppdragsgiver opphevet med virkning fra 1. januar 2010. Endringen medførte at de utenlandske næringsdrivende isteden ble underlagt refusjonsordningen for næringsdrivende uten forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet.

På bakgrunn av en henvendelse fra Bilimportørenes Landsforening ved brev 29. juni 2010 har Finansdepartementet bedt Skattedirektoratet om å foreta en vurdering av den samme problemstillingen som representanten Sanner viser til. Jeg vil se nærmere på behovet for en eventuell lovendring etter at Skattedirektoratet har kommet med sin vurdering.

SPØRSMÅL NR. 1553

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen
Besvart 23. august 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«På bakgrunn av nedenstående kan ministeren bes redegjøre for om det er regjeringens offisielle syn at oppdrettsnæringen er organisert som en mafiaorganisasjon, og hvilke tiltak ministeren vil igangsette for å verne om og rette opp norsk sjømatnærings omdømme?»

BEGRUNNELSE:

Vi har de siste dagene sett en rekke mediaoppslag i utenlandsk og norsk presse om norsk oppdrettsnæring. I fransk media tegnes det et bilde av norsk oppdrettslaks som overmedisinert og kreftfremkallende menneskeføde.

Kurt Oddekalv i Miljøvernforbundet brukes som sannhetsvitne i saken. Påstandene er tilbakevist av næringen og offisielle norske myndigheter. Allikevel vet vi etter erfaringene fra sakene om norsk hvalfangst at slike oppslag er skadelig for hele den norske sjømatnæringen, uavhengig av om de er basert på fakta eller ville fantasier.

Et utslag av dette ser vi i dagens VG der representanter for regjeringspartiet SV oppfordrer til boikott av norsk oppdrettsfisk. De mener næringen er organisert som en mafiaorganisasjon.

Svar:

Stortingsrepresentantens spørsmål er foranlediget av et presseoppslag i VG 30. juni i år, hvor SVs Internasjonale gruppe i Oslo og Akershus oppfordrer til boikott av norsk oppdrettsfisk. Dagen etter, den 1. juli, ble det uttrykkelig uttalt på SVs nettsider at kravet om boikott ikke ble støttet i resten av partiet, og at uttalelsen ikke er i tråd med SVs politikk.

Norge er verdens største eksportør av oppdrettslaks, og næringen bidrar til verdiskaping og aktivitet langs hele kysten. Regjeringen ønsker at havbruksnæringen skal utvikle seg videre – innenfor

rammen av miljømessig bærekraft. Et godt omdømme er viktig for næringens videre utvikling, og det er næringens hovedansvar å sørge for at norsk sjømatnæring har dette.

Trygg sjømat og produksjon som ikke har uakseptable skadevirkninger på miljøet, er mål i seg selv. I regjeringens strategi for en miljømessig bærekraftig havbruksnæring, er det nedfelt en rekke mål og tiltak som skal bidra til en langsiktig utvikling og vekst i havbruksnæringen innefor miljømessige forsvarlige rammer. Det er viktig å sikre at havbruksnæringen ikke påfører omgivelsene uakseptable skadevirkninger. Mattrygghet, hensynet til miljøet og arbeid med fiskehelse og fiskevelferd er derfor høyt prioritert ved forvaltningen av den norske havbruksnæringen.

Det er myndighetenes ansvar å stille krav som bidrar til mattrygghet og produksjon som ikke har uakseptable skadevirkninger på miljøet at dette oppnås. Miljø og sjømattrygghet er også mange forbrukere opptatt av, og derfor er myndighetenes forvaltning også en viktig forutsetning for et godt omdømme. Vi har mekanismer som bidrar til mattrygghet og miljø, blant annet gjennom regelverk, tilsyn og kontroll. Dette er med på å danne grunnlag for norsk sjømatnærings omdømme.

Også på andre måter jobber myndighetene med forhold knyttet til omdømme. Som et ledd i regjeringsprosjektet "Samarbeid for arbeid" har jeg nå nylig satt ned en gruppe som skal komme med innspill til hvordan målet om å være verdens fremste sjømatnasjon kan nås. I denne sammenheng er sjømatnæringens omdømme en viktig komponent.

Eksportutvalget for fisk rapporterer til næringen og myndighetene dersom det oppstår turbulens i laksemarkedet, også hva gjelder mattrygghet. I tillegg har norske myndigheter tett dialog med myndighetene i viktige markeder, bl.a. om sentrale tema knyttet til trygg sjømat og miljø.

SPØRSMÅL NR. 1554

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 20. august 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Norsk Luftfartsmuseum og Luftforsvarsmuseet er nasjonale museer lokalisert i Bodø, som skal ivareta og utvikle norsk luftfartshistorikk og kultur. Flere mener at dagens organisering med ett sivilt og ett militært museum vanskeliggjør en effektiv drift, samarbeide, utvikling og styring.

Vil statsråden nå ta initiativ til at dagens organisering endres slik at den nasjonale luftfartsinstitusjonen i Bodø blir ett museum, administrert og styrt fra nord?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Luftfartsmuseum og Luftforsvarsmuseet får driftsstøtte fra Kultur og Forsvarsdepartementet. Da Stortinget vedtok opprettelsen av Norsk Luftfartsmuseum i 1992 var det ikke noe uttrykt ønske om å utvikle to adskilte institusjoner. Miljøet og flyentusiaster i Bodø har opp gjennom årene gjort en formidabel innsats for å utvikle institusjonene. Ikke minst har et betydelig stab av frivillige bidra til å gjøre "Flymuseet" i Bodø internasjonalt kjent. Likevel har utviklingen vært konfliktfylt. Sentral styring og mangelfull dialog mellom lokale og sentrale aktører har tidvis hemmet utviklingen. Nå er imidlertid tiden moden for å utvikle en felles sivil-militær strategi, administrasjon og styring.

Svar:

Norsk Luftfartsmuseum er organisert som en stiftelse, og denne mottar fast driftstilskudd fra Kulturdepartementet på kap. 328 Museums- og andre kulturvernformål, post 70 Det nasjonale museumsnettverket. Luftforsvarsmuseet er organisert som en avdeling av Forsvarsmuseet underlagt Forsvarsdepartementet. Sammen med Avinor museum er disse samlokalisert i luftfartssenteret i Bodø.

De problemstillinger som stortingsrepresentant Ivar Kristiansen tar opp, ble også berørt i forbindelse med utviklingen av senteret i Bodø i første halvdel av 1990-årene, da nåværende organisering ble fastlagt. Jeg er for øvrig kjent med at stortingsrepresentant Ivar Kristiansen stilte liknende spørsmål til forsvarsministrene Løwer og Godal i 1999 og 2000.

Jeg har også merket meg at Norsk Luftfartsmuseum i sin budsjettsøknad for 2011 har uttalt at styret vil arbeide aktivt for å få til en konsolidering av de museene som er samlokalisert i luftfartssenteret i Bo-

dø. ”En samling av faglige og økonomiske ressurser vil styrke våre muligheter til å nå de overordnede mål som er satt”, heter det i budsjettsøknaden fra Norsk Luftfartsmuseum.

Tidspunktet er ikke inne for å antyde noe om mulige endringer, men på bakgrunn av at et viktig museum i det nasjonale museumsnettverket, Norsk Luftfartsmuseum, har gitt uttrykk for et slikt synspunkt, vil Kulturdepartementet ta kontakt med Forsvarsdepartementet med sikte på en nærmere faglig vurdering av den nåværende driftssituasjonen ved luftfartssenteret i Bodø.

SPØRSMÅL NR. 1555

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 20. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Med bakgrunn i høye parkeringsavgifter for å parkerer ved landets sykehus og spesielt ved Haukeland sykehus i Hordaland, vil statsråden vurdere parkeringsavgiftene ved landets sykehus til at de blir redusert og like på alle foretaks sykehusene?»

BEGRUNNELSE:

Mange pårørende og pasienter som trenger behandling samt pårørende som ønsker å besøke sine nærmeste på sykehuset fungerer det slik i dag at parkeringsavgiften ved landets sykehus er svært høy noe som kan føre til store utgifter for den enkelte. Spesielt ved Haukeland sykehus som også har vært svært omdiskutert i media. Når enkelte mennesker får kostnader på ti-tusenvis av kroner ved det å følge opp sine nære i en vanskelig situasjon er dette svært leit. Samtidig kan dyre parkeringsutgifter utelukke mange fra å kunne besøke sin nærmeste. Og faktisk så er det slik at det går ikke offentlig kommunikasjon fra alle kanter til sykehuset. Det er også spesielt at de ulike helseforetakene har ulike priser på parkeringen.

Svar:

Bruk av parkeringsavgifter ved enkelte av landets sykehus har flere ganger vært utsatt for kritikk fra ulike hold. Med bakgrunn i dette ba Helse- og omsorgsdepartementet i mars 2008 de regionale helseforetakene om å komme med forslag til hvordan parkeringstilbudet burde håndteres. Parkeringssituasjonen ved sykehusene ble kartlagt og vurdert i rapport av 24. november 2008 til departementet. I rapporten gis det anbefalinger i 13 punkter for hvordan parkeringstilbudet bør organiseres for sykehusene.

Helse- og omsorgsdepartementet fulgte opp saken og rapporten i foretaksmøtene for 2009 der det ble stilt krav om at de regionale helseforetakene skulle legge rapporten til grunn for organisering av parkeringstilbudet ved sykehusene. I en av anbefalingene i rapporten angis det at inntekter fra parkeringsavgifter forutsettes kun brukt til dekning av kostnader ved drift av parkeringstilbudet. Når vi åpner for at parkeringsavgifter skal kunne dekke utgiftene, skyldes dette at vi ikke ønsker at de penger som er satt av til å betale for behandling av pasienter ved sykehusene skal brukes til å dekke kostnader ved drift av parkeringstilbudet. Imidlertid vil kostnadene variere i forhold til type parkeringsarealer (parkeringshus eller bakkearealer), tomtepriser og vedlikeholdsbehov man har for arealene m.v. Kostnadene vil normalt være større i byer og pressområder.

Det er de enkelte helseforetakene som forvalter parkeringstilbudet ved sine helseinstitusjoner, og følgelig kan tilrettelegge for parkeringsordninger for pasienter, pårørende og ansatte. Helseforetakene kan også fastsette regler for hvem som kan fritas parkeringsavgift, men dersom noen fritas betyr det at andre må betale mer for parkeringen. Ved Haukeland sykehus er det flere grupper som er fritatt parkeringsavgift, blant annet foreldre og pårørende som er tilkalt av hensyn til behandling ved sykehuset.

Når det gjelder parkeringstilbudet ved Haukeland sykehus har det vært noen mediaoppslag om dette. Dette gjelder blant annet utgiftene enkelte pårørende har hatt i forbindelse med besøk på sykehuset. Helse Vest RHF har fulgt opp kravet fra foretaksmøtet i 2009 og stilt krav til Helse Bergen HF om at inntekter fra parkeringsavgifter forutsettes kun brukt til dekning av kostnader ved drift av parkeringstilbudet, herunder er det tatt opp at verken pårørende eller pasienter skal ha utgifter som vil virke urimelige. Helse Bergen HF har på bakgrunn av mediaoppslagene initiert en gjennomgang av parkeringstilbudet, og det

fremgår av informasjon på hjemmesiden til sykehuset (datert 7. juli d.å.) at dette arbeidet vil starte etter sommerferien.

Avslutningsvis vil jeg nevnte at jeg i foretaksmøtene for 2010 har bedt de regionale helseforetakene evaluere parkeringsordningene sine innen 1. oktober i år. Vi vil gå nøye gjennom denne evalueringen og vurdere om det er aktuelt å stille nye krav til hvordan parkeringstilbudet ved sykehusene bør organiseres i foretaksmøtene for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1556

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 20. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan det være hensiktsmessig å utvide Finanstilsynet myndighet til å utstede bøter eller overtredelsesgebyrer til finansinstitusjoner som, etter klart definerte kriterier, bryter de lover institusjonene er underlagt, eller vil statsråden følge opp Sanksjonslovutvalgets arbeid på annen måte, og ser statsrådene eventuelt andre hensiktsmessige virkemidler for å møte kriminalitetsutfordringene innen finanssektoren?»

BEGRUNNELSE:

Finanstilsynet er, ved lov om tilsynet med finansinstitusjoner mv. (finanstilsynsloven), tillagt oppgaven med tilsyn med de ulike finansinstitusjonene. Finanstilsynet har etter ulike lover en rekke sanksjonsmuligheter overfor virksomheter som ikke følger lovverket for finansinstitusjoner, eksempelvis pålegg om å stanse virksomheten hvis Finanstilsynet antar at virksomheten ikke har nødvendig tillatelse til å drive virksomhet definert i lovens § 1 første og tredje ledd. Videre er det fra særlovgivningen delegert kompetanse til å treffe avgjørelser fra Finansdepartementet til Finanstilsynet.

En rekke medieoppslag den senere tiden har illustrert hvor omfattende utfordringene vi står overfor i møtet med forbrytelser innen finansverden er. På en god måte har vi fått innsikt i Finanstilsynets og Økokrims ressursutfordringer og de mange dilemmaene de står overfor når saker må henlegges utelukkende grunnet ressurssituasjonen i politiet generelt og Økokrim spesielt.

Svar:

Finanstilsynets oppgaver er fastlagt i lov 7. desember 1956 nr. 7 om tilsynet med finansinstitusjoner mv. (finanstilsynsloven) og de ulike særlovene for områdene og institusjonene under tilsyn. Finanstilsynsloven § 3 fastsetter at Finanstilsynet skal se til at de institusjoner det har tilsyn med, virker på en hensiktsmessig og betryggende måte i samsvar med lov og bestemmelser gitt i medhold av lov, samt med den hensikt som ligger til grunn for institusjonenes opprettelse, dens formål og vedtekter. Finanstilsynets arbeidsområde omfatter finanssektoren med bank-, forsikrings- og verdipapirvirksomhet, og eiendomsmeglings-, inkasso, revisor- og regnskapsførervirksomhet.

Finanstilsynet har omfattende hjemler til å føre tilsyn både med finansinstitusjoner og med regulerte markeder og verdipapirmarkedet generelt. Finanstilsynet kan blant annet pålegge institusjoner under tilsyn å rette på forhold som innebærer at institusjonen ikke har overholdt sine plikter i henhold til bestemmelser gitt i eller i medhold av lov, eller har handlet i strid med konsesjonsvilkår, jf. finanstilsynsloven § 4 første ledd nr. 8. Finanstilsynet har også, med hjemmel i de ulike særlovene og på nærmere angitte vilkår, adgang til å tilbakekalle tillatelser ved overtredelser av regelverket. For øvrig vil tilsynet, i tilfeller hvor det finner sted overtredelse av bestemmelser som gjelder for institusjoner under Finanstilsynets tilsyn, kunne melde fra til påtalemyndigheten eller andre relevante offentlige myndigheter, jf. finanstilsynsloven § 6.

I henhold til verdipapirhandelloven har Finanstilsynet adgang til å ilegge overtredelsesgebyr ved forsettlig eller uaktsom overtredelse av visse bestemmelser i loven. De bestemmelsene dette gjelder, retter seg ikke særskilt mot institusjonene under tilsyn, men mot enhver. Det dreier seg som generelle atferdsregler i verdipapirhandelloven som blant annet har til formål å sikre tilliten til verdipapirmarkedet. Finanstilsynet har hjemmel til å ilegge overtredelsesgebyr blant annet ved brudd på plikten til å flagge erverv av større aksjeposter i børsnoterte foretak og ved overtredelse av finansiell rapportering. Fra 1. juli i år

ble adgangen for Finanstilsynet til å ilegge overtredelsesgebyr utvidet til også å omfatte overtredelser av bestemmelsene i verdipapirhandelloven om primærinnsideres meldeplikt.

Som det fremgår er Finanstilsynet helt sentralt når det gjelder å sikre overholdelse av lover og regler på finans- og verdipapirmarkedsområdet. Departementet vurderer løpende om det er behov for nye tiltak når det gjelder tilsyn og sanksjonsmuligheter på dette området. For øvrig vil spørsmålet om Finanstilsynets mer generelle adgang til å ilegge overtredelsesgebyr bli vurdert i forbindelse med oppfølgingen av Sanksjonsutvalgets utredning NOU 2003:15 Fra bot til bedring, jf. omtale i Prop. 84 L (2009-2010) pkt. 4.5.4, som for tiden er til behandling i Justis- og politidepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1557

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik
Besvart 20. august 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor en velger å sette ut utredningen av forenklinger av aksjeloven til en utreder istedenfor å oppnevne et utvalg, fremgangsmåten for valg av utreder samt vurderinger lagt til grunn ved utforming av mandat?»

BEGRUNNELSE:

1. juli 2010 varslet Justis- og politidepartementet at advokat Gudmund Knudsen er gitt i oppdrag å utrede spørsmålet om forenklinger av aksjeloven.

Intensjonen med utredningsarbeidet er blant annet å sikre at aksjelovens regler er godt tilpasset behovene for de små og mellomstore foretakene.

Det skal blant annet vurderes om kravet til minste aksjekapital bør reduseres, om en bør lempe på kravene til innbetaling av aksjeinnskudd, samt stiftelsesreglene og enkelte organisatoriske spørsmål.

Avgivelsesfrist for utredningen er fastsatt til 31.desember 2010.

Grunnlaget for utredningen vil være EUs Small Business Act, samt innspill på konkrete forenklingstiltak som er fremkommet de senere årene fra bransje- og næringsorganisasjoner.

Mandatet tilsier ikke at sentrale bransje- og næringsorganisasjoner vil kunne komme med innspill til utredningsprosessen ei heller om disse vil få uttale seg før endelig utredning foreligger.

For det første stilles det spørsmål ved valg av utreder, herunder fremgangsmåten for endelig valg av utreder.

For det annet stilles det spørsmål ved hvorfor en velger en utreder istedenfor å nedsette et partssammensatt utvalg til å vurdere de tema som mandatet omfatter.

For det tredje stilles det spørsmål ved sentrale bransje- og næringsorganisasjoner mulighet til å få komme med innspill eller uttale seg før endelig utredning foreligger.

Svar:

Mandatet og fremgangsmåten for utredning av forenklinger i aksjeloven bygger på en grundig vurdering av hva det er behov for å utrede og hvordan en slik utredning kan gjøres hensiktsmessig og effektivt. I dette tilfellet anså jeg det mest fornuftig å organisere utredningen som en enpersonsutredning. Det var dermed også mulig å sette en kort frist for arbeidet, allerede 31. desember i år. Jeg nevner at man i Sverige også valgte samme fremgangsmåte i forbindelse med forenklinger av den svenske aksjelovgivningen. Advokat Gudmund Knudsen er valgt som utreder fordi jeg av mulige kandidater anser ham best kvalifisert til å utrede spørsmålet.

Mandatet er utformet ut fra en vurdering av hvilke emner det er særlig behov for å se nærmere på. Justisdepartementet har her mottatt innspill fra ulike aktører i næringslivet. Når det gjelder omfanget av mandatet, vil jeg også peke på hensynet til lovens brukere og deres behov for forutberegnelighet. Dette hensynet taler for at mandatet ikke omfatter regler som fungerer tilfredsstillende.

Jeg minner for øvrig om at utredningen vil bli sendt på høring før det blir aktuelt å fremme lovforslag.

SPØRSMÅL NR. 1558

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik
Besvart 26. august 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for de tilskudd og lån selskapet Wellcom har mottatt av Innovasjon Norge, om det vil bli gjort forsøk på å kreve disse midlene tilbakebetalt, samt om oppfølging av saken fra internkontrollen i Innovasjon Norge?»

BEGRUNNELSE:

I en serie kritiske artikler i Dagbladet den siste tiden vedrørende billettformidlingsselskapet Euroteam AS, har det også kommet frem opplysninger om at datterselskapet Wellcom angivelig skal ha mottatt statlige tilskudd og lån på til sammen over kr 400.000.-.

Selskapet skal angivelig ha organisert billettinnkjøp under falskt navn og tilbakeholdt opplysninger om virksomheten overfor sin deleier, Dyrøy kommune.

For det første stilles det spørsmål ved om på hvilket grunnlag Innovasjon Norge ga tilskudd og lån til selskapet Wellcom.

For det annet stilles det spørsmål ved om det vil bli gjort forsøk på å kreve tilskudd og lån tilbakebetalt.

For det tredje stilles det spørsmål om Innovasjon Norge har egnede internkontrollsystem, herunder intern revisjon, og om ikke denne burde ha avdekket forholdet tidligere.

For det fjerde stilles det spørsmål ved internkontrollen i Innovasjon Norge sin oppfølging av saken etter de avsløringer som foreligger.

Svar:

Innovasjon Norge er som kjent organisert som et særlovsselskap. Dette innebærer at det er Innovasjon Norge som på selvstendig grunnlag foretar en faglig vurdering av hvilke prosjekter som skal tildeles støtte, og som har ansvar for nødvendig oppfølging av prosjektene. Nærings- og handelsdepartementet fastsetter mål og retningslinjer for våre ulike støtteordninger. Bevilgninger som stilles til rådighet skal videre disponeres i samsvar med statens økonomiregelverk og det til enhver tid gjeldende regelverk for statsstøtte. Deretter er det opp til Innovasjon Norge å iverksette ordningene, herunder utforme mer konkrete vilkår for tildeling av støtte. Dette er i tråd med den fastsatte arbeidsdelingen mellom Nærings- og handelsdepartementet og Innovasjon Norge.

Nærings- og handelsdepartementet deltar ikke i behandlingen av enkeltsaker, og er heller ikke klageinstans for de beslutninger som fattes av Innovasjon Norge. Jeg har derfor ikke – og skal heller ikke ha – informasjon om på hvilket konkret grunnlag Innovasjon Norge gir tilskudd eller lån til sine ulike kunder.

Det følger av Offentlegforskrifta at Offentleglova ikke gjelder for ”dokument i sak om søknad om finansiering hos Innovasjon Noreg, med unntak for positive avgjerder”. Jeg er derfor kjent med at Wellcom AS i 2005 ble godkjent som ny debitor for 140 000 kroner av et risikolån på totalt 1 050 000 kroner og 264 000 kroner av et tilskudd på totalt 1 160 000 kroner.

Hvorvidt Innovasjon Norge vil kreve tilskudd og/eller lån tilbakebetalt fra en kunde, er opp til selskapet selv å vurdere ut fra de vilkår de har satt for tildelingen, jf. ovennevnte arbeidsdeling mellom departementet og Innovasjon Norge. Jeg er kjent med at Innovasjon Norge overfor Wellcom AS har funnet grunnlag for å få tilbakebetalt lån som er gitt til selskapet.

I Reglement for økonomistyring i staten stilles det krav til at forvalter av statlige tilskudds-, stønads- og garantiordninger skal etablere systemer og rutiner for intern kontroll. Det er virksomhetens ledelse som er ansvarlig for å påse at den interne kontrollen er tilpasset risiko og vesentlighet, at den fungerer på en tilfredsstillende måte og at den kan dokumenteres. Det framgår av Nærings- og handelsdepartementets oppdragsbrev til Innovasjon Norge at de bevilgninger som stilles til rådighet for selskapet skal disponeres i samsvar med statens økonomiregelverk. Følgelig er det en forutsetning at Innovasjon Norge har gode rutiner for intern kontroll.

Fra departementets side følges dette opp i den løpende styringsdialogen med selskapet, herunder de halvårlige kontaktmøtene med selskapet. Igjen er det selskapet selv som har ansvaret for oppfølgingen av de konkrete sakene.

SPØRSMÅL NR. 1559

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold
Besvart 23. august 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det kan synes som 328 års tradisjon med kommandant på Kongsvinger festning går mot slutten. Forsvaret skal fortsette sin sparekampanje på grunn av for små budsjetter.

Er statsråden virkelig enig i at det er riktig å fjerne kommandanten og de militære funksjoner fra Kongsvinger festning?»

Svar:

Forsvarets avdeling for kultur og tradisjon (FAKT) har, på oppdrag fra forsvarssjefen, sett på mulige løsninger for å oppnå balanse mellom avdelingens aktivitet, årsverksrammer og økonomi. I den forbindelse har blant annet kommandantstillingen på Kongsvinger festning vært til vurdering. Forsvarssjefen opplyser at stillingen på Kongsvinger festning videreføres, og at det derfor ikke vil fremmes forslag om endringer.

Forsvarets kulturinstitusjoner er sentrale bindeledd mellom Forsvaret og det sivile samfunn. Regjeringen har hatt særlig fokus på kulturvirksomheten i Forsvaret, og har blant annet gjennom St. meld. nr. 33 (2008-2009) synliggjort denne delen av Forsvarets virksomhet. Regjeringen vil fortsatt arbeide for at Forsvarets kulturinstitusjoner videreutvikles og benyttes som kulturarenaer, samtidig som de også ivaretar Forsvarets egne tradisjoner.

SPØRSMÅL NR. 1560

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal
Besvart 23. august 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hva statlige myndigheter har foretatt seg i saken vedrørende innvilgelse av rentefrie lån, innhenting av dokumentasjon samt oppfølging av forfalte krav overfor Konsortiet Boalvvir BA, og eventuelt hvilken instans som er ansvarlig for det løpende tilsyn med at offentlige lån til samme bransje eller lignende, tilbakebetales?»

BEGRUNNELSE:

Reindriftens utviklingsfond (RUF) har fått fullmakt til å gå til det skritt å begjære Boalvvir BA konkurs. Dette skyldes manglende tilbakebetaling av rentefrie lån på over fem millioner kroner som er gitt til selskapet samt manglende dokumentasjon på hva midlene er blitt brukt til.

Konsortiet Boalvvir BA ble stiftet sommeren 2004 og har som overordnet målsetting

"...å bedre inntjeningen for den enkelte reineier ved å heve verdiskapingen i næringen."

Siste godkjente årsregnskap er for regnskapsåret 2006. I forbindelse med årsregnskapet for 2006 bemerket revisor blant annet følgende anmerkninger:

"Svakheter i selskapets rutiner/internkontroll/dokumentasjon kan ha medført feil i regnskapet. Usikkerhet vedrørende fortsatt drift."

Styret i selskapet fratrådte høsten 2009.

Høsten 2007 ble selskapet Boalvvir AS stiftet. Aksjeeiere i det nye selskapet var styreleder og styremedlem i Konsortiet Boalvvir BA. Siste godkjente regnskap for dette selskapet er for regnskapsåret 2008. I forbindelse med årsregnskapet for 2007 hadde revisor blant annet følgende anmerkning:

"Svakheter i selskapets rutiner/internkontroll/dokumentasjon kan ha medført feil i regnskapet."

Det opprinnelige Konsortiet Boalvvir BA har i årenes løp mottatt rentefrie lån og andre offentlige tilskudd på opp i mot 10 millioner kroner. For det første er det spørsmål om hvor midlene har tatt veien og hva de er blitt brukt til. RUF har etterspurt dokumenta-

sjon uten at selskapet har imøtekommet forespørslene.

For det andre er det spørsmål om hvilke offentlige myndigheter har eller burde ha fulgt opp selskapet nærmere med tanke på at de har mottatt millionbeløp av offentlige midler.

For det tredje er det spørsmål om dette er et enestående tilfelle eller om det foreligger flere lignende saker som er eller kommer til å bli fulgt opp av offentlige myndigheter.

Svar:

Etableringen av konsortiet Boalvvir BA kom på bakgrunn av de utfordringer man i lang tid hadde hatt vedrørende slakting og omsetning av reinkjøtt. Da selskapet ble etablert i 2004, hadde slakteriene store lagre med reinkjøtt, og reineierne hadde av den grunn problemer med å få levert rein til slakting. Dette gjorde også arbeidet med reintallstilpasningen i Finnmark vanskelig.

Formålet med etableringen var at selskapet skulle fungere som et landsdekkende salgslag for reineierne. Hovedmålsettingen var å etablere flere omsetningsledd for reinkjøtt og arbeide for at reineierne fikk høyere avkastning på sine råvarer. Det var næringen selv som tok initiativ til etableringen av salgslaget. Ved etableringen hadde de rundt 250 medlemmer, hvor de fleste var reineiere fra Finnmark.

I sin funksjonstid møtte Konsortiet Boalvvir BA på en rekke utfordringer. En særlig utfordring var å fylle inngåtte leveringsavtaler. For å møte denne utfordringen, la foretaket om sin strategi og gikk inn på eiersiden i slakteri- og videreforedlingsbedrifter.

Aktiviteten i konsortiet Boalvvir BA har i vesentlig grad blitt finansiert over reindriftsavtalen, enten via tilskudd/lån innvilget av styret for Reindriftens utviklingsfond (RUF) eller som tilskudd fra Verdiskapingsprogrammet for rein.

Initiativet til å etablere selskapet kom fra reindriftsnæringen selv med det formål å få til et mer effektivt system for slakting og omsetning av reinkjøtt. Myndighetene valgte å gå inn med offentlige midler i dette prosjektet ut fra den klare hensikt å få en bærekraftig reindriftsnæring. Dette innebar at man så etableringen som en mulighet til å styrke avsetningen av reinkjøtt og dermed bedre markedssituasjonen. En sentral målsetting for myndighetenes medvirkning var å få ned reintallet i områder der dette er for høyt.

Også i denne type prosjekter er det klare rutiner og regler som skal følges både når støtte skal vurderes og i selve oppfølgingen av prosjektet. Reindriftsforvaltningen, som sekretariat for styret i RUF, står for saksbehandlingen og følger opp de prosjekter som RUF-styret har behandlet. Økonomiregelverket for staten samt regelverket som er utarbeidet for de aktuelle støtteordningene, legges i denne sammenheng til grunn.

I følge Reindriftsforvaltningen er saken med Boalvvir BA spesiell og skiller seg ut fra lignende saker der fondet har bidratt med lån. Det normale er at gitte lån blir betalt tilbake.

I dette tilfellet har låntakeren ikke betalt tilbake, og etter hvert heller ikke besvart henvendelser fra Reindriftsforvaltningen. Omtrent samtidig som første avdrag forfalt til betaling, kom det søknad fra selskapet om å få omgjort tidligere lån til tilskudd. Før Reindriftsforvaltningen tok denne søknaden under behandling, ba de om å få ettersendt bl.a. regnskapsrapporter og strategiplan for arbeidet med å styrke egenkapitalen i selskapet. Det kom ikke noen tilbakemelding fra selskapet på denne henvendelsen, til tross for flere purringer. Manglende tilbakemelding fra selskapet har derfor ført til at det ikke har vært mulig å få en fullstendig oversikt over utviklingen og hvordan midlene er brukt. Dette er også bakgrunnen for at Landbruks- og matdepartementet ga Reindriftssjefen fullmakt til å begjære selskapet konkurs. Formålet med en konkursgjennomgang er å få en nødvendig oversikt over situasjonen både når det gjelder innfordringsmuligheter og eventuelle brudd på lover og regler.

Gjennom konkursbehandlingen ønsker jeg å få kartlagt alle forhold i denne saken.

Ut fra det som er sagt ovenfor, er det på nåværende tidspunkt ikke mulig eller hensiktsmessig for meg å gå mer detaljert inn i saksforholdene. Jeg vil imidlertid understreke at jeg vil følge saken meget nøye i tiden framover.

SPØRSMÅL NR. 1561

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen
Besvart 24. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det er satt opp en ny bom på den nye E18 mellom Kristiansand og Grimstad til erstatning for den gamle bommen som stod på Svennevik ved Lillesand.

Mener statsråden det er vanlig praksis av Aust-Agder fylkeskommunes politikere å true beboere i Lillesand kommune til å kjøre ny E18 for å betale bompenger når det finnes alternative veiløsninger, og er det virkelig mulig av fylkeskommunen, helt ut av lufta, å gjenåpne en nedlagt bomstasjon?»

BEGRUNNELSE:

For ordens skyld gjør jeg oppmerksom på at vi i FrP ikke har stemt for bompenger på noen av veiene i Aust-Agder.

I Agderposten 9. juli kan vi lese at fylkesordføreren i Aust-Agder truer beboerne i Lillesand med å gjeninnsette bom ved Svennevik i Lillesand. Han mener for mange "snikkjører" eller "gratiskjører" på gamle E18 for å unnslippe å betale bompenger på ny E18.

De som kjører gamleveien blir altså sett på som forbrytere.

Jeg vil opplyse om at gamle E18 er i brukbar tilstand så det er ingen kjerrevei de her velger å kjøre på.

Fakta er at det er helt unødvendig for folk som bor i Lillesand kommune og som skal til Grimstad eller Arendal å benytte den nye E18, og det er nok grunnen til at de kjører den gamle veien. Men, slik det er beskrevet i Agderposten, mener fylkesordføreren at gammel E18 ikke skal benyttes til biltrafikk.

Svar:

Stortinget sluttet seg til et opplegg for delvis bompengefinansiert utbygging av E18 i Aust-Agder gjennom behandlingen av St.prp. nr. 30 (2000-2001). I forbindelse med vedtaket om gjennomføring av OPS-prosjektet E18 Grimstad – Kristiansand sluttet Stortinget seg til en revidert finansieringsplan for Aust-Agderpakka, jf. St.prp. nr. 33 (2004-2005). Videre sluttet Stortinget seg til endringer i innkrevingsopplegget gjennom behandlingen av St.prp. nr. 1 (2007-2008).

Innkrevingsopplegget for Aust-Agderpakka omfatter to bomstasjoner på E18, henholdsvis nord og sør i fylket. Som forutsatt i bl.a. St.prp. nr. 33 (2004-2005) ble bomstasjonen på gamle E18 i sør (ved Svennevik) flyttet til ny E18 ved Omre/Inntjore da denne sto ferdig i august/september 2009. Dersom trafikklekkasjen blir betydelig, er det blitt vurdert som aktuelt med bomstasjoner både på ny og gammel veg. Fylkeskommunen har derfor gått inn for at de fysiske installasjonene på gamle E18 blir stående til det er gjennomført en evaluering av trafikkendringene. Samferdselsdepartementet har ikke hatt merknader til dette, jf. St.prp. nr. 1 (2007-2008), side 69. Trafikkutviklingen på gamle E18 følges ved at Statens vegvesen foretar kontinuerlige trafikktellinger.

Et eventuelt forslag om gjeninnføring av bompengeinnkreving på gamle E18 må behandles av berørte kommuner og fylkeskommuner før det kan legges fram for Stortinget for endelig vedtak. Jeg er kjent med at et forslag til endringer i innkrevingsopplegget for Aust-Agderpakka er til lokalpolitisk høring, jf. også mitt svar på spørsmål nr. 1562. Dette forslaget omfatter imidlertid ikke gjeninnføring av bompengeinnkrevingen på gamle E18. Jeg vil først ta stilling til et eventuelt forslag om endringer i innkrevingsopplegget etter at den lokalpolitiske behandlingen er sluttført.

SPØRSMÅL NR. 1562

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen
Besvart 24. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Fylkestinget i Aust-Agder vedtok 22. juni å opprette en ny bom vest for Lillesand for å finansiere utbygging av E18 mellom Arendal og Tvedestrand, til tross for at Lillesand ikke befinner seg på strekningen som skal bygges ut. Lillesand kommune har med dagens system ikke vetorett mot en ny bom i kommunen.

Mener statsråden at det er riktig å pålegge folk bompenger i et helt annet område enn der veien skal bygges, og stemmer det at statsråden har forhåndsgodkjent vedtaket?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med å planlegge ny E18 på strekningen Arendal-Tvedestrand har strandet da staten ikke vil bevilge penger til arbeidet.

Strekningen er viktig å få bygd ut, da det skjer mange ulykker på denne veibiten. E18 er jo hovedferdselsåren fra Stavanger til Oslo, selv om den heter E39 fra Stavanger til Kristiansand.

Da fylket ikke fikk penger fra staten til planleggingen, så altså Aust-Agders fylkespolitikere seg om etter andre som skal betale regningen, og igjen falt valget på bilistene. Som om ikke bilistene betaler nok til veier fra før.

Valget fra fylkespolitikerne falt altså på Lillesand kommune, som ikke engang grenser hverken til Arendal eller til Tvedestrand.

Svar:

Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 1561, sluttet Stortinget seg til et opplegg for delvis bompengefinansiert utbygging av deler av E18 i Aust-Agder gjennom behandlingen av St.prp. nr. 30 (2000-2001). I forbindelse med vedtaket om gjennomføring av OPS-prosjektet E18 Grimstad – Kristiansand sluttet Stortinget seg til en revidert finansieringsplan for Aust-Agderpakka, jf. St.prp. nr. 33 (2004-2005). Videre sluttet Stortinget seg til endringer i innkrevingsopplegget gjennom behandlingen av St.prp. nr. 1 (2007-2008). Innkrevingsopplegget for Aust-Agderpakka omfatter to bomstasjoner på E18, henholdsvis nord og sør i fylket. I sør ble bomstasjonen flyttet fra gammel veg (ved Svennevik) til ny veg ved Omre/Inntjore i forbindelse med åpningen av ny E18 i august/september 2009.

Jeg er kjent med at Aust-Agder fylkeskommune i møte i fylkesutvalget 22. juni 2010 gikk inn for å sende et forslag til justeringer av Aust-Agderpakka på høring til berørte kommuner og Vest-Agder fylkeskommune. Forslaget går blant annet ut på å etablere en ny bomstasjon på E18 vest for Lillesand i tillegg til dagens bomstasjon på E18 mellom Grimstad og Lillesand. Forslaget innebærer at takstene for gjennomgangstrafikken blir uendret, mens trafikken mellom Grimstad og Lillesand får halverte takster. Trafikk fra Lillesand/Birkenes mot Kristiansand, som tidligere ikke har betalt bompenger til Aust-Agderpakka, må imidlertid betale halvparten av dagens takster i bomstasjonen ved Omre/Inntjore. Det er foreslått at deler av de økte inntektene skal benyttes til å finansiere planlegging av ny E18 mellom Arendal og Tvedestrand.

En slik endring i innkrevingsopplegget som det arbeides med lokalt, vil kreve at saken legges fram for Stortinget. Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 1561, vil jeg først ta stilling til et eventuelt forslag om endringer i innkrevingsopplegget for Aust-Agderpakka etter at den lokalpolitiske behandlingen er sluttført.

SPØRSMÅL NR. 1563

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Håkon Haugli
Besvart 24. august 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Det amerikanske utenriksdepartementet (US Department of State) vurderer nå å innføre regler som vil kunne få dramatiske konsekvenser for omfanget av elevutveksling på videregående skole nivå mellom USA og land som Norge. De nye forslagene innebærer blant annet at det skal innhentes fingeravtrykk fra potensielle vertsfamilier og at enslige ikke kan ta i mot utenlandske utvekslingselever.

Hvordan vil utenriksministeren følge opp saken overfor USAs myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Organisasjoner som YFU og AFS har i mange år gitt norsk ungdom mulighet til å gå et år på high school og bo hos en vertsfamilie i USA. Mange tusen ungdommer fra hele verden deltar hvert år på slike utvekslingsprogrammer, og bygger dermed verdifull kompetanse og bidrar til å bygge broer mellom mennesker med ulik kulturell bakgrunn.

De seriøse utvekslingsorganisasjonene har lang erfaring med å finne og vurdere egnetheten til vertsfamiliene, som normalt ikke mottar noen form for økonomisk godtgjørelse. Det er mitt inntrykk at organisasjonene gjør sitt aller ytterste for å sikre utvekslingselevens trygghet. YFU gjennomfører f.eks. en bakgrunnssjekk, der de blant annet innhenter et eventuelt kriminelt rulleblad. Siden YFU begynte med dette i 2006, har ingen straffedømt forsøkt å bli vertsfamilie.

På bakgrunn av noen uheldige enkeltsaker – der mindre seriøse organisasjoner har plassert elever i uegnede familier – har det amerikanske utenriksdepartementet (US Department of State) nå tatt initiativ til en gjennomgang av regelverket og sendt et forslag til nye regler på høring (se http://edocket.access.gpo.gov/2010/2010-10168.htm). De nye reglene innebærer blant annet at det skal innhentes fingeravtrykk fra alle voksne medlemmer av potensielle vertsfamilier. I utvekslingsorganisasjonene og blant nåværende vertsfamilier er det stort motstand mot dette forslaget. Det er lite hensiktsmessig og kostbart, og det er ikke sannsynliggjort at utvekslingselever vil få det tryggere. Det er grunn til å tro at dette inngrepet i vertsfamilienes privatliv og deres opplevelse av å bli behandlet som kriminelle, vil utgjøre et vesentlig hinder for rekruttering av vertsfamilier. Forslaget innebærer også at enslige personer – uavhengig av erfaring, livssituasjon og egnethet - ikke kan være vertskap for utenlandske utvekslingselever. Dette forslaget oppfattes av mange som diskriminerende.

Konsekvensene av det foreslåtte regelverket kan være at antall utvekslingselever til USA må reduseres kraftig, både fra Norge og andre land. I en verden der vi har behov for å styrke den tverrkulturelle kompetanse og bygge ned motsetninger, bør det legges til rette for at flest mulig unge får mulighet til å ta utdanning i utlandet. Det arbeidet som utvekslingsorganisasjonene gjør er imponerende, og det er grunnleggende positivt at ungdom velger å bruke et år av sitt liv på å bli kjent med en fremmed familie og kultur.

Svar:

Regjeringen mener at internasjonalisering av utdanning er et viktig bidrag til bevisstgjøring og kulturforståelse blant unge mennesker. Et utvekslingsopphold vil kunne gi elever og studenter bedre forutsetninger for et stadig mer internasjonalt orientert samfunns- og arbeidsliv. I skoleåret 2009-2010 var det ca 1 300 elever som reiste på utvekslingsopphold gjennom utvekslingsorganisasjoner og i underkant av 1 000 av disse reiste til USA. For at elevene skal kunne få utdanningsstøtte til slike utenlandsopphold, må utvekslingsorganisasjonen være godkjent av Kunnskapsdepartementet.

For Regjeringen er det viktig at kvaliteten på lærestedene er god og at vertsfamiliene er godt skikket til å gi utvekslingselevene trygge rammer rundt oppholdet. Ved godkjenningen av utvekslingsorganisasjonene legges det stor vekt på at eleven har et sikkerhetsnett som fungerer slik at eleven blir godt ivaretatt dersom han eller hun opplever vanskelige situasjoner under oppholdet.

De fleste elever vil oppleve et utvekslingsår som en positiv opplevelse, også i forhold til sin vertsfamilie. Dessverre er det likevel noen elever som opplever problemer i sin vertsfamilie, slik at eleven og elevens foresatte blir usikre på om eleven blir godt nok ivaretatt under oppholdet.

Amerikanske myndigheter stiller allerede i dag strenge krav til organisasjoner som organiserer utvekslingsopphold med utenlandske elever. Det stilles blant annet detaljerte krav til hvordan vertsfamilier skal velges ut, for eksempel ved at det skal hentes inn opplysninger om eventuelle tidligere kriminelle forhold (politiattest). Forslaget fra det amerikanske utenriksdepartementet innebærer innstramming i det eksisterende regelverket.

Dersom amerikanske myndigheter på bakgrunn

av sine erfaringer med elevutveksling vurderer det slik at det er nødvendig med endringer i regelverket for å sikre at alle elever får en trygg og god vertsfamilie, vil ikke norske myndigheter stille spørsmål ved dette.

Hvilke følger de foreslåtte endringene eventuelt vil få, er vanskelig å forutse. Vi deler amerikanske myndigheters syn om at hver enkelt elevs sikkerhet og velferd er et spørsmål som må prioriteres høyt i denne sammenhengen. Samtidig håper vi at den gjennomgangen amerikanske myndigheter nå foretar av deres regelverk, ikke medfører at det blir vanskeligere å finne gode vertsfamilier eller at færre norske skoleelever reiser på utvekslingsopphold til USA.

SPØRSMÅL NR. 1564

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 23. august 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Ifølge artikkel i Rogalands Avis 22.06 må Stavanger bispedømme kutte tre prestestillinger på grunn av dårlig økonomi. Bispedømme viser til at de allerede har dårlig prestedekning og at undersøkelser viser at mange prester er i ferd med å bli utbrent. Situasjonen i bispedømme viser at de statlige bevillingene til prestelønn er for lav.

Vil ministeren imøtekomme Stavanger bispedømme sine økonomiske behov og øke budsjettposten til prester slik at Den norske kirke på landsbasis får kompensert for tidligere tapte stillinger?»

BEGRUNNELSE:

I løpet av de 10 siste år har det vært gjennomført to store reformer for å bedre arbeidssituasjonen for prestene.

Det var den såkalte fridagsavtalen som innebar at prestene fikk redusert arbeidsuken fra 6 til 5 dager.

Den andre reformen var prostereformen som innebar at 106 proster fikk halvert sin aktivt utførende arbeidstid til merkantile oppgaver.

De to reformene har medført at Den norske kirke har fått redusert prestenes arbeidstid med ca 286 stillinger. I samme periode har kirken fått tilført ca 100 nye årsverk.

Konsekvensene av manglende bevillinger for å kompensere de tapte prestestillingene kommer til fylde frem i situasjonen i Stavanger bispedømme.

Svar:

Hovedmålet for bevilgningene til prestetjenesten er å sikre menighetene fast geistlig betjening, slik at tjenesten er nærværende i alle lokalsamfunn over hele landet. Prestetjenesten er viktig for opprettholdelsen av en landsdekkende folkekirke med gudstjenester og kirkelige handlinger der folk bor.

Jeg er derfor opptatt av at prestene skal ha gode arbeidsvilkår. Det har gjennom de senere år vært gjennomført flere tiltak for å bedre prestenes arbeidsvilkår og -situasjon. Økt begynnerlønn, ny organisering av prestetjenesten med større muligheter for lokal og individuell tilpasning (prostereformen), innføring av beredskapsordning for prester, fritidsavtale og økt vedlikeholdsinnsats overfor presteboligene, har alle vært viktige tiltak. Bevilgningene til prestetjenesten har økt med bakgrunn i disse endringene, noe som bl.a. har medført flere prestestillinger og generelt bedre lønns- og arbeidsbetingelser for prestene. Arbeidet med å videreutvikle prestetjenesten og å sikre prestene gode rammevilkår vil fortsatt ha høy prioritet.

Jeg har merket met at Stavanger bispedømme, i likhet med flere ande bispedømmer, har måttet foreta visse innstrammingstiltak i 2009/2010. Jeg viser til at budsjettsituasjonen i bispedømmene ble tatt opp i Prop. 47 S (2009-2010), og at det på dette grunnlag ble ekstrabevilget 4. mill. kroner til prestetjenesten.

Samfunnsmessige forandringer, bl.a. nye og mer bevegelige bosettingsmønstre, utfordrer prestetjenestens tradisjonelle organisering, ledelsesformer og interne arbeidsfordeling. Stavanger bispedømme, men også enkelte andre bispedømmer, har over tid hatt en generell befolkningsvekst, med tilhørende vekst også i den kirkelige medlemsmassen. Spørsmålet om økte bevilgninger til prestetjenesten vurderes hvert år under arbeidet med statsbudsjettet. Behovet for å styrke prestebetjeningen i områder som har hatt en sterk befolkningsvekst i senere år, slik som i Stavanger, ser jeg som viktig i disse vurderingene.

SPØRSMÅL NR. 1565

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie
Besvart 20. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I forbindelse med at styreleder i Helse Nord deltok på en tur i regi av Alta kommune er det kommet opp en diskusjon om de interne etiske retningslinjene som gjelder for helseforetakene for eksempel når det gjelder gaver fra eksterne også gjelder for foretakenes styremedlemmer når de opptrer som styremedlemmer.

Hva er helse- og omsorgsministerens oppfatning?»

BEGRUNNELSE:

Ut fra denne saken kan det virke som det ikke er etablert en felles forståelse om hvilke regler som gjelder for styreledere/styremedlemmer i helseforetakene - når de opptrer i denne rollen - når det gjelder for eksempel mottakelse av gaver eller ytelser fra eksterne interessenter. Media har gjentatte ganger forsøkt å få Helse- og omsorgsdepartementets syn på saken uten å lykkes.

Svar:

Både tjenestemannsloven og statsforetaksloven har bestemmelser som regulerer adgangen til å motta gaver eller andre ytelser som kan eller kan oppfattes som et forsøk på påvirkning. Helseforetakene er særlovsselskaper. Helseforetaksloven regulerer ikke styremedlemmers eller ansattes adgang til å motta gaver eller andre ytelser fra andre.

Staten er en stor eier i norske virksomheter, og har både forretningsmessige og sektorpolitiske eierskap. Regjeringen har derfor utarbeidet dokumentet "Regjeringens eierpolitikk" som er forankret i Stortinget gjennom behandlingen av St meld nr 13 (2006-2007). Etikk er ett område som har vært sentralt i regjeringens eierskapspolitikk. Det er uttrykt en klar forventning til at styrene for statlig eide virksomheter skal utarbeide etiske regningslinjer for virksomheten. Etiske retningslinjer setter generelle normer og prinsipper for etisk ansvarlig opptreden, f eks når det gjelder adgang til å motta gaver og til å delta i sosiale arrangementer eller reiser betalt av andre.

Nærings- og handelsdepartementet fikk i 2009 gjennomført en undersøkelse av 21 statlig eide virksomheter og deres arbeid med samfunnsansvar. Gjennomgangen viste at samtlige av de undersøkte virksomhetene hadde utarbeidet etiske retningslinjer. Gjennomgangen viste imidlertid at det varierte om retningslinjene omfattet kun de ansatte eller både de ansatte og styremedlemmene.

Helseforetakene forvalter sentrale velferdsgoder for befolkningen. Etter min vurdering er det derfor grunnleggende viktig at både styremedlemmer og ansatte i helseforetakene har den nødvendige tillit i offentligheten. Det er derfor viktig at de opptrer på en måte som ikke kan trekke deres integritet i tvil. Av den grunn mener jeg at helseforetakene skal ha etiske retningslinjer som gir en veiledning til hvordan organisasjonen skal forholde seg til problemstillinger i arbeidshverdagen. Jeg mener videre at retningslinjene må gjøres gjeldende ikke bare for de ansatte, men også for styremedlemmene og andre som representerer helseforetaket.

Statsnett SF, Statsskog SF, Petoro AS, Kongsberg Gruppen ASA og Statoil ASA, Norsk Hydro ASA, Innovasjon Norge og NSB-konsernet er eksempler på virksomheter som har etiske retningslinjer som gir veiledning om slike forhold og som omfatter både ansatte og styremedlemmer. Jeg vil på egnet måte forsikre meg om at de regionale helseforetakene og helseforetakene har etiske retningslinjer for virksomheten og at retningslinjene er tilgjengelige på helseforetakenes hjemmesider på internett. Jeg vil videre forsikre meg om at retningslinjene i gjøres gjeldende ikke bare for de ansatte, men så langt de passer også for styremedlemmer og andre som representerer helseforetaket.

SPØRSMÅL NR. 1566

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 25. august 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Har regjeringen planer om å endre lovverket slik at man får en mer helhetlig og konsekvent holdning til statsborgerskap?»

BEGRUNNELSE:

Norske myndigheter har en svært inkonsekvent holdning til statsborgerskap. På den ene side innvilger man statsborgerskap til mange nye landsmenn uten at disse oppgir sitt gamle statsborgerskap og tillater dermed dobbelt statsborgerskap. Dersom en norsk statsborger derimot søker statsborgerskap i et annet land forlanges det av norske myndigheter at det norske statsborgerskap må oppgis.

Svar:

Av begrunnelsen for spørsmålet framgår at det siktes til bestemmelsene i statsborgerloven om kravet til løsning fra annet statsborgerskap ved innvilgelsen av norsk statsborgerskap, og til tap av norsk statsborgerskap ved erverv av annet statsborgerskap.

I forbindelse med arbeidet med ny lov om norsk statsborgerskap (statsborgerloven) av 10. juni 2005, ble spørsmålet om dobbelt statsborgerskap utførlig drøftet. Det ble konkludert med å fastholde prinsippet om ett statsborgerskap som utgangspunkt for den nye loven. Samtidig ble det vedtatt regler om tilbakekall av statsborgerskap som skulle effektivisere prinsippet om ett statsborgerskap, blant annet som følge av manglende løsning etter at norsk statsborgerskap er innvilget.

Prinsippet om ett statsborgerskap gjelder som sagt som et utgangspunkt. Enten prinsippet er ett statsborgerskap eller dobbelt (flere) statsborgerskap, må det uansett gjøres betydelige unntak, på bakgrunn av internasjonale forpliktelser, andre lands rett og en rekke praktiske hensyn. Som eksempel kan nevnes at mange får dobbelt statsborgerskap ved fødselen når mor eller far har et annet statsborgerskap enn det norske. Barn kan også få dobbelt statsborgerskap som følge av at det er født i et land der territorialprinsippet ligger til grunn for lovgivningen. At statsborgerloven skal tillate dobbelt statsborgerskap ved fødsel, følger også av Den europeiske konvensjon om statsborgerskap av 1997 artikkel 6 nr. 1 bokstav a.

Når det gjelder dobbelt statsborgerskap, er Norge for øvrig bundet av Den europeiske konvensjon om begrensning av tilfeller av dobbelt statsborgerskap og militære forpliktelser i tilfelle av dobbelt statsborgerskap av 1963. Tilføyelsen til konvensjonen åpner for å reservere seg mot deler av konvensjonen, slik enkelte stater har gjort. I årene etter at konvensjonen ble til har flere stater også reservert seg mot deler av konvensjonen, for å kunne tillate dobbelt statsborgerskap etter nasjonal rett. Når det gjelder de europeiske stater er trenden at stadig flere tillater dobbelt statsborgerskap, både for de som erverver statsborgerskap der eller for egne borgere som erverver statsborgerskap i en annen stat.

Statsborgerloven er i samsvar med våre internasjonale forpliktelser. Loven inneholder både bestemmelser om løsning fra annet statsborgerskap ved erverv av norsk statsborgerskap og om tap av norsk statsborgerskap ved erverv av annet statsborgerskap. Som nevnt ovenfor må det i visse tilfeller gjøres unntak fra disse bestemmelsene i loven både for spørsmålet om løsning og om tap. Dette har også sammenheng med at det er ønskelig at personer som blir permanent boende i Norge blir norske statsborgere. Det er derfor bestemmelser om unntak fra kravet om løsning i statsborgerloven, som er nærmere utdypet i statsborgerforskriften. Det kan gjøres unntak fra kravet om løsning dersom løsning anses rettslig eller praktisk umulig eller av andre grunner framstår som urimelig.

Avslutningsvis vil jeg nevne at statsborgerregelverket på oppdrag fra departementet er gjenstand for en evaluering for blant annet å undersøke om formålet om integrering og større grad av samfunnsdeltakelse oppfylles. Rapporten fra undersøkelsen skal etter planen ferdigstilles i høst, og vil kunne gi grunnlag for å vurdere flere sider ved statsborgerregelverket.

SPØRSMÅL NR. 1567

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 20. august 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Er justisministeren informert om den prekære bemanningssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt som medfører manglende utrykning ved alvorlige situasjoner, og vil justisministeren umiddelbart sørge for at disse forhold blir brakt i orden slik at polititjenesten i distriktet bringes til et akseptabelt nivå som trygger befolkningens sikkerhet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede sendte 9. juni skriftlig spørsmål til justisministeren (Dokument nr. 15:1383 (2009-2010)) om den vanskelige bemanningssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt generelt og ved Haugesund politistasjon spesielt.

Bakgrunnen for dette var at bemanningen ved politidistriktet lå langt under landsgjennomsnittet per innbygger, noe som medførte lang utrykningstid, dårlig service og utrygghet for befolkningen. Ressurssituasjonen hadde medført at flere stillinger var vakante og både ledelse og tillitsvalgte ropte et alvorlig varsku om den alvorlige situasjonen.

I sitt svar serverte justisministeren en lang skryteliste som beskrev hva regjeringen hadde gjort for å bedre politisituasjonen generelt. I svaret ble det også vist til at man hadde vært i kontakt med den lokale politimester som hevdet at distriktet ikke oppfattes å bli behandlet på annen måte enn øvrige politidistrikt. Justisministeren bekreftet at det var foretatt midlertidige omdisponeringer ved Haugesund politistasjon og at det var en viss ledighet ved stasjonen.

Det ble i tillegg hevdet at den beskrevne bemanningssituasjon ikke medførte en situasjon som gikk ut over sikkerheten til mannskapene eller medførte en generell utrygghet i politidistriktet.

Flere oppslag i Haugesunds Avis i sommer har vist at dette ikke er tilfelle. Manglende kapasitet og ressurser har medført at man ved en rekke alvorlige hendelser ikke har kunnet rykke ut. Truende adferd, slagsmål og promillekjøring er eksempler på hendelser man ikke har fulgt opp. Ifølge Haugesunds Avis 24. juli har heller ikke drapstrusler medført utrykning. "Vent til neste skift" var beskjeden fra politiet da drapstrussel ble anmeldt.

Dette viser en fullstendig uakseptabel situasjon som snarest må bringes i orden.

Svar:

Som stortingsrepresentanten viser til i sin begrunnelse for spørsmålet, fremmet han i juni et spørsmål om samme forhold og samme politidistrikt, som ble fyldig besvart herfra. Når stortingsrepresentanten avskriver svaret som ”en lang skryteliste”, vil jeg vise til at svaret ga en beskrivelse av hva regjeringen faktisk har gjort for å bedre politisituasjonen generelt. Jeg er tilfreds med å kunne vise til tidenes største økning i politibudsjettet og arbeider videre for å sikre politiet ressurser og rammevilkår slik at etaten kan ivareta publikums behov for service og beredskap.

Da Politidirektoratet ble opprettet i 2001 ble ansvaret for etatsstyring og ressursfordeling delegert fra Justisdepartementet. Politidirektoratet fordeler budsjettet etter en ressursfordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene. Det er ikke bare innbyggerantall, slik stortingsrepresentanten legger til grunn, som påvirker politiets arbeidsmengde og dermed ressursbehov.

Når politidistriktene får sin årlige rammetildeling, er det distriktets ledelse som kjenner de lokale utfordringene og har ansvaret for at ressursene disponeres slik at innbyggerne får en best mulig polititjeneste.

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Vaksdal er også nå forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Haugaland og Sunnhordland politidistrikt som opplyser at status i politidistriktet i hovedsak ikke har endret seg i forhold til tidligere svar. Men noen forhold kan likevel kommenteres ytterligere.

Politidistriktet har en utfordrende situasjon i sommermånedene i og med at man skal avvikle ferie for alt mannskap samtidig som mengden henvendelser til politiet øker. Det er ikke til å unngå at flere henvendelser må prioriteres ned til fordel for andre som har økt behov for rask bistand. I perioder har politiet hatt utfordringer med å arrondere tjenesten på en slik måte at hele politidistriktet er tilstrekkelig dekket med nødvendig beredskap.

Det medfører også riktighet at enkelte oppdrag har blitt satt på vent til man har hatt kapasitet, men det har ikke ført til situasjoner som fører til at man kan trekke i tvil forsvarligheten i politiets tjenesteutøvelse og politiets beredskap. Men politiet i Haugaland og Sunnhordland forsøker alltid å bli bedre, og følger i ettertid opp de hendelser hvor det fremstår som mulig og naturlig.

I det konkrete tilfellet hvor man trekker frem trusler på Karmøy, var man samtidig nødt til å prioritere tilgjengelige ressurser til et bevæpnet oppdrag i Tysvær. Ledelsen i politidistriktet har i ettertid også vurdert dette til å være en korrekt vurdering gitt av operasjonsleder. Svaret som ble gitt har, etter opplysninger gitt politiet, vært mer nyansert enn det som fremgår i brevet fra stortingsrepresentant Vaksdal.

Innenfor den ressursrammen politiet er gitt, mener politimesteren at det er mulig å utføre en forsvarlig tjeneste. Ved flere alvorlige og i tid sammenfallende hendelser vil det være nødvendig for politiet å prioritere sin innsats.

SPØRSMÅL NR. 1568

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 20. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Fædrelandsvennen 7. aug. kommer det frem at Sørlandet sykehus har inngått flere hemmelige forlik med pasienter utenom de ordinære utbetalingene gjennom Norsk Pasientskadeerstatning. I følge avisen stilte sykehuset i ett tilfelle som betingelse at pasienten "frasa seg videre forfølging av saken i rettsapparatet, forvaltningsapparatet og media".

Har sykehuset rom for å inngå slike avtaler og er dette vanlig praksis i slike tilfeller?»

BEGRUNNELSE:

Det kan virke som at det ikke finnes en oversikt eller register over hvor mange slike tilfeller av avtaler som er inngått. Slik sett er det ingen statistikk som kan brukes for å lære av feil eller som kan brukes som et nyttig styringsverktøy. Feil kan alltid skje, men da er det viktig at vi i det minste tar lærdom av dem. Pasienter i hele landet må være trygge på at deres rettigheter er ivaretatt og jeg ber derfor helse- og omsorgsminsteren vise oversikten over eventuelle lignende forlik andre steder i landet.

Svar:

Lørdag 7. august hadde Fædrelandsvennen et oppslag om at Sørlandet sykehuset hadde betalt oppreisning til en pasient på grunn av feil ved utsending av pasientjournalopplysninger til annen offentlig etat. Dette innebar brudd på taushetsplikten i det deler av opplysningene ikke skulle vært utlevert. Sørlandet sykehuset har innrømmet at dette var en alvorlig feil. I medieoppslaget fremgår det videre at saken har blitt omtalt i Helsetilsynets tilsynsrapport.

Jeg har innhentet nærmere informasjon om saken fra Helse Sør-Øst RHF. I følge de opplysningene jeg har fått, er hendelsen blitt rapportert i sykehusets elektroniske melderegister og saken er blitt behandlet i klinikkens kvalitetsråd der klinikksjef, avdelingsledere og annet nøkkelpersonell jevnlig samles for å drøfte og lære av uønskede hendelser. Klinikkrådene rapporterer i sin tur til administrerende direktørs Overordnede kvalitetsutvalg som har møter ca 5 ganger pr år, og hvor det lages referat tilgjengelig for offentligheten.

Brudd på taushetsplikten er alvorlig, og jeg synes det derfor er viktig at Sørlandet sykehus har behandlet saken i sine interne kvalitetsorgan. Det er viktig at sykehuset arbeider systematisk for å lære og for å forebygge flere uønskede hendelser av denne typen.

Jeg legger til grunn at personer som mener de har krav på erstatning som følge av pasientskade fremmer sine krav gjennom pasientskadeordningen. Det er Norsk pasientskadeerstatning (NPE) som etter pasientskadeloven skal motta og behandle disse kravene i første instans. Jeg forutsetter at helsepersonell bistår pasienter og/eller pårørende med informasjon og veiledning om pasientskadeordningen i tråd med helsepersonelloven § 10, jf. pasientrettighetsloven § 3-2. NPE har en generell veiledningsplikt overfor pasienter som søker ordningen og etaten besvarer henvendelser fra alle som har spørsmål om pasientskadelovens virkeområde.

Dersom det aktuelle kravet gjelder et forhold som faller utenfor pasientskadeordningens virkeområde, er det muligheter for å fremme krav direkte mot behandlingsstedet eller involvert helsepersonell. Dette gjelder for eksempel erstatningskrav på beløp mindre enn fem tusen kroner og krav om oppreisning (tort og svie) der helsepersonell har utvist grov uaktsomhet. Dette følger av pasientskadeloven.

Jeg vil i denne sammenheng også peke på at det

er etablert flere ulike systemer for å sikre prosesser for læring og for å fremme pasientsikkerheten i helsetjenesten. Helsetjenesten selv er pålagt en internkontrollplikt som innebærer systematiske tiltak som skal sikre at virksomhetens aktiviteter planlegges, organiseres, utføres og vedlikeholdes i samsvar med krav fastsatt i eller i medhold av helselovgivningen. Statens helsetilsyn fører tilsyn med at tjenestene drives på en faglig forsvarlig måte og forvalter meldeordningene etter spesialisthelsetjenesteloven § 3-3 og helsepersonellovens § 17. Helsetilsynet i fylket behandler klager fra pasienter som opplever feil eller mangler i helsetjenesten. Norsk pasientskadeerstatning behandler krav fra pasienter som mener de har kommet til skade ved behandlingssvikt i helsetjenesten, og publiserer jevnlig statistikk over mottatte saker. Pasient- og brukerombudene kan bistå pasienter med å fremme slike klager og krav. Dette arbeidet dokumenteres og publiseres på ulike måter.

Jeg og mitt departement arbeider hver dag for at pasienter i hele landet skal oppleve at deres rettigheter og sikkerhet ivaretas. Det er derfor viktig å formidle at det er etablert flere systemer for å lære av og forebygge skader og uønskede hendelser i helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1569

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Undertegnede har flere ganger etterlyst en egen sak i Stortinget rundt jord/sjøkabling vs. luftspenn, uten å få gehør hos regjeringspartiene. I politisk kvarter 11.08 sier imidlertid SVs Gina Baastad: "selvfølgelig skal vi ta debatten om det i Stortinget". Miljøvernminister Erik Solheim sa til TV2 12.08 at han vil ha mer av strømnettet i sjøkabel. Regjeringen vil ha en ny utredning om sjøkabel i Hardanger.

Kan vi i lys av Hardanger-debatten og SVs utspill forvente å få en sak til Stortinget om prinsipper for kabling?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen vedtok 2. juli å gi konsesjon til bygging av en høyspentlinje mellom Sima og Samnanger i Hordaland. Vedtaket ble fattet en måned etter at et FrP-forslag om å drøfte grensedragning for jord/sjø kabler vs. luftspenn ble nedstemt av de rødgrønne partiene i Stortinget. I etterkant har Regjeringen gjort en "klok" beslutning om å utrede et sjøkabelalternativ i Hardanger.

Regjeringen ville gjort klokt i å invitere Stortinget til å gi råd i Hardanger-saken - både for å forplikte de politiske partiene, fremme alternative løsninger og avklare/forankre de prinsipper som bør ligge til grunn i lignende saker for fremtiden.

VG har 13.08 en sak hvor kostnaden ved å ha sjøkabel på 50 % av nye sentralnett traseer anslås til 3000 kr/år pr husstand. Det er langt høyere enn den 50-lappen man forespeiles i Hardanger-saken.

En sak til Stortinget burde både tatt den prinsipielle debatten om kabling vs. luftspenn ved bygging av nye strømnett, så vel som konkret redegjøre for de mest aktuelle alternative linjetraseer på land. Den burde også drøfte mulighetene man har for å unngå nye kraftlinjer ved i stedet å styrke lokal kraftproduksjon i form av fornybar energi og gasskraft. Flere gasskraftprosjekt eksisterer, men realiseres ikke på grunn av regjeringens rammebetingelser. Potensialet for energieffektivisering bør også drøftes. Tilsvarende bør en kvantifisere forventningene om endringer i kraftforbruket i regionen som følge av elektrifisering av norsk offshore virksomhet og endringer i aktivitet for norsk prosessindustri.

Svar:

Det er nødvendig først å slå fast at regjeringen så sent som i Ot. prp. nr. 62 (2008-2009) la frem en strategi for økt hensyn til miljø, estetikk og lokalsamfunn i kraftledningssaker. I dette strategidokumentet som Stortinget hadde til behandling våren 2009, ble spørsmålet om kabling på ulike spenningsnivå vurdert i et helhetlig perspektiv. Det fremgår av strategien at kabling alltid skal vurderes når nye kraftledninger skal bygges uansett spenningsnivå. Av strategien går det også frem at både naturgitte og systemmessige faktorer vil være avgjørende for om kabling skal

anses som et hensiktsmessig tiltak, og at dette må vurderes i konsesjonsbehandlingen av den enkelte sak. Naturinngrep, forsyningssikkerhet, teknologiske utfordringer, kostnader, muligheter for tilknytningspunkter for fornybar energi og systemmessige tiltak ble drøftet i strategien som den gang var til behandling i Stortinget.

Jeg fastholder at Stortinget, gjennom behandlingen av regjeringens kraftledningsstrategi, fikk anledning til en prinsipiell debatt om grensedragningen for valg av luftspenn kontra jord- eller sjøkabel som representanten Solvik-Olsen nå etterlyser.

I konsesjonssaken om sentralnettsforsterkningen fra Sima til Samnanger har hensynet til kraftforsyningssikkerheten i Bergensregionen stått sentralt. Jeg har besluttet at det skal foretas en fornyet ekstern gjennomgang av sjøkabelalternativet knyttet til kraftframføring, kraftsystemer og samfunnsøkonomi. 4 eksterne utvalg er opprettet for å foreta denne gjennomgangen innen 1.2.2011. Berørte kommuner og fylkeskommunen vil bli involvert i prosessen gjennomkontaktmøter med utvalgene.

Vi står foran store utfordringer i forsterkning og oppgradering av landets overføringsnett i årene fremover. Regjeringen vil nå avvente arbeidet i de 4 utvalgene. Jeg legger imidlertid opp til å framlegge en sak for Stortinget om de overordnede føringene for den fremtidige utbygging og oppgradering av landets overføringsnett for kraft senere i denne stortingsperioden.

SPØRSMÅL NR. 1570

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 23. august 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«19. juli 2010 ble Haugesund kommune oppført i ROBEK. Fylkesmannen i Rogaland begrunner dette med at kommunen ikke har fulgt sin egen vedtatte plan for dekning av underskudd – kommunelovens § 60.1.d.

Er det korrekt tolkning av kommuneloven § 60 (1d) at Haugesund kommune skal meldes inn i ROBEK til tross for at kommunen ikke har et udekket akkumulert underskudd og vil statsråden bidra til at Fylkesmannen omgjør sitt vedtak slik at Haugesund kommune fjernes fra Robek straks?»

BEGRUNNELSE:

19. juli 2010 ble Haugesund kommune oppført i Register om betinget godkjenning og kontroll.

Fylkesmannen i Rogaland begrunner dette med at kommunen ikke har fulgt sin egen vedtatte plan for dekning av underskudd – kommunelovens § 60.1.d.

Bakgrunnen er slik:

1) Haugesund kommune fikk et underskudd på 23,3 mill. kr. i 2007 og et nytt underskudd på 42,8 mill. kr. i 2008.
2) Først vedtok kommunen å dekke inn underskuddet i 2009 og 2010 slik kommuneloven gir anledning til. 2007-underskuddet ble dekket inn i 2009-regnskapet.
3) 25.november 2009 vedtok bystyret å forsere inndekkingen av underskuddet slik at alt skulle dekkes inn i 2009-regnskapet. Kommunen la dermed en mer ambisiøs plan enn kommuneloven krever.
4) 16. juni 2010 vedtok bystyret ved regnskapsavslutningen for 2009 å dekke inn hele det gjenstående underskuddet.

Etter at bystyret godkjente 2009-regnskapet har dermed Haugesund kommune ikke underskudd i regnskapet. Det er i henhold til planen dekket inn på kortere tid enn kommunen trengte etter kommuneloven.

Fylkesmannen mener likevel at Haugesund kommune ikke har fulgt sin egen plan om å dekke inn underskuddet et år tidligere enn kommuneloven gir adgang til, og fører derfor kommunen som ikke har underskudd inn i Robek-registeret.

Fylkesmannen uttaler til Haugesunds Avis torsdag 12. august 2010 følgende;

"Dersom kommunen hadde holdt seg til den opprinnelige planen om å dekke underskuddet over to år – og gjennomført dette – hadde det ikke vært noen problemer, sier Grete E. Øvernes, som er avdelingsdirektør i forvaltningsavdelingen hos Fylkesmannen i Rogaland.

Hun bekrefter at det var vedtaket i fjor høst om å dekke inn hele 2008-underskuddet på 2009-regnskapet, som felte kommunen. Haugesund ble kvalifisert for ROBEK da dette vedtaket ikke ble innfridd. Det

betyr ingenting at kommunen ser ut til å klare å oppfylle sin opprinnelige inndekningsplan.

– Noen vil kanskje si at regelverket er stivbent. Men når det har med økonomi å gjøre kan det godt være litt stivbent, sier Øvernes." Sitat slutt.

Jeg vil anbefale statsråden å ta en runde med Fylkesmannen i Rogaland, ta en gjennomgang av departementets eget forarbeid i utarbeidelsen av saken og bidra til at Fylkesmannen i Rogaland ikke bedriver synsing som går ut over innbyggerne i en kommune uten grunn.

Svar:

Haugesund kommune ble på bakgrunn av Fylkesmannen i Rogalands brev av 8. juli 2010 til Kommunal- og regionaldepartementet meldt inn i Register om betinget godkjenning og kontroll (ROBEK).

I brev av 3. august 2010 til Fylkesmannen i Rogaland påklaget kommunen avgjørelsen. Fylkesmannen oversendte 16. august 2010 kommunens brev til departementet.

Departementet har mottatt saken og har den under behandling, men ettersom Fylkesmannens brev med kommunens klage ble sendt inn til departementet for såpass kort tid siden, trenger jeg noe mer tid før jeg kan konkludere.

SPØRSMÅL NR. 1571

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 20. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at flere pasienter kan få tilbud om multimodal behandling for muskel- og skjelettlidelser?»

BEGRUNNELSE:

Fordelingen av sykefraværet på diagnosegrupper i 4. kvartal 2003-2008 viser at om lag 34-36 pst. av sykefraværstilfellene og om lag 40-44 pst. av tapte dagsverk skyldes muskel- og skjelettlidelser. Pasienter som rammes av slike lidelser opplever redusert helse- og livskvalitet, og mange får økonomiske problemer som følge av utstøting fra arbeidslivet.

Flere klinikker har gode resultater med å gi denne pasientgruppen en tverrfaglig og sammensatt behandlingstilbud. Eksempelvis gir Klinikk for Alle et tilbud om tverrfaglig intensivbehandling til pasienter med muskel- og skjelettlidelser. En undersøkelse foretatt av klinikken viser at 81 % av pasientene opplever bedring. Blant de som var sykemeldt før behandlingen er 54 % tilbake i full stilling. Dette er svært gode resultater som har stor betydning for pasienten og som kan bidra til å redusere sykefravær og uføretrygd. I mange tilfeller må pasientene selv bekoste behandlingen, noe som er en betydelig økonomisk belastning. Dette innebærer også at mange ikke har mulighet for å benytte tilbudet.

Svar:

Personer med muskel- og skjelettlidelser forutsettes å få nødvendige helsetjenester i kommunehelsetjenesten og i spesialisthelsetjenesten ut fra behovet i det enkelte tilfelle.

Samhandling er viktig for at den enkelte skal få et helhetlig tilbud. Formålet med forskrift om habilitering og rehabilitering er bl.a. å sikre at tjenestene som tilbys og ytes er samordnet, tverrfaglige og planmessige. Videre bygger St. meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen på at bedre samhandling bør være et av helse- og omsorgssektorens viktigste utviklingsområder framover.

Med utgangspunkt i Sykefraværsutvalget, Ot. prp. nr. 6 (2006-2007) og St. prp. nr. 1 Tillegg nr. 4 (2006-2007), jf. Budsjett-innst. S. nr. 15 (2006-2007), ble ordningen med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte etablert. Formålet med ordningen er å få sykmeldte raskere tilbake i arbeid, slik at sykefraværet reduseres.

Innenfor midlene som er satt av til de regionale helseforetakene til "Raskere tilbake" er det bygget opp kapasitet i helsesektoren for den viktigste gruppen sykmeldte: personer med muskel- og skjelettlidelser. En rekke av tiltakene er tverrfaglige. Samfunns- og næringslivsforskning (SNF) mener at de i evalueringen har synliggjort at behandling gjennom "Raskere tilbake" har hatt en sykefraværsreduserende effekt for en forholdsvis stor gruppe av de som har

fått tilbud gjennom denne ordningen. Medisinske og kirurgiske pasienter fikk i gjennomsnitt en reduksjon i sykefravær på rundt 4 dager sammenliknet med sykmeldte som mottok behandling gjennom det ordinære behandlingsløpet i sykehus. Særlig for kirurgiske pasienter var effekten sterk.

Både i 2008 og i 2009 var det behandlet over 26 000 pasienter innenfor ordningen "Raskere tilbake". Det er som kjent opprettet nye tilbud både i regi av de offentlige sykehusene, og i tillegg gjennom inngåtte avtaler mellom de regionale helseforetakene og private aktører innenfor ordningen "Raskere tilbake".

Det er lagt stor vekt på å utvikle tilbud til personer med muskel- og skjelettlidelser også innen for ordningen "Raskere tilbake".

Hvilke tilbud og hvor ulike typer behandlinger skal tilbys, vurderes av de regionale helseforetakene.

SPØRSMÅL NR. 1572

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 1. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Hvilke konsekvenser vil beslutningen om å vurdere sjøkabel på deler av strekningen Sima-Samnanger få for bygging av linjen mellom Ørskog og Fardal, med særlig henblikk på vurderinger knyttet til reiselivsnæringen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede mener naturverdier og reiselivsnæringen i Møre og Romsdal må tillegges samme verdi/betydning som i Hardanger, og legger da til grunn at det gjøres en ny vurdering av linjen mellom Ørskog-Fardal med henblikk på kabling, særlig med tanke på at Storfjorden er innløpet til verdsarvområdet Geiranger.

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befaring i slutten av samme måned.

Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger utredet og vurdert. På bakgrunn av befaringen og en gjennomgang av det skriftlige materialet i saken fant departementet behov for en ytterligere utredning av sjøkabel. I brev av desember 2009 ble derfor Statnett bedt om å utrede og vurdere fordeler og ulemper med en sjøkabel fra Ørskog til Store Standal. Departementet mottok utredningen i februar 2010. Som ledd i en åpen og inkluderende klagebehandling fra departementets side ble utredningen gjort kjent for de berørte kommunene på Sunnmøre. Departementet har fått tilbakemeldinger og avholdt møter med enkelte av kommunene om de ønskemål som utredningen har avstedkommet. Departementet vurderer fortløpende om det skal tas ytterligere skritt i spørsmålet om sjøkabel.

Kraftframføringen mellom Ørskog og Sogndal er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Klagebehandlingen vil derfor fortsette i det tempo som er påkrevet. Virkninger for reiselivsnæringen inngår som et sentralt vurderingstema i den helhetsavveining departementet foretar i klagesaken etter energiloven.

SPØRSMÅL NR. 1573

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad
Besvart 23. august 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Soria Moria II heter det: "invitere Stortinget til et bredt forlik om bestandsmål for ulv og bjørn. Dette skal skje innen utgangen av 2010."

Er statsråden enig i behovet for en slik gjennomgang, særlig i lys av medieoppslag om økende rovdyrmotstand, og når kan vi forvente denne saken forelagt stortinget?»

Svar:

Gjeldende bestandsmål for store rovdyr i Norge ble fastsatt gjennom rovviltforliket i Stortinget våren 2004. Det nasjonale bestandsmålet for bjørn er på 15 årlige ungekull, mens vi for ulv har et bestandsmål på 3 årlige helnorske ungekull innenfor det nærmere definerte forvaltningsområdet for ynglende ulv. I perioden fra rovviltforliket ble inngått og frem til i dag har vi så langt dessverre ikke lykkes å nå bestandsmålet for verken ulv eller bjørn.

Av Soria Moria II fremgår det at Regjeringen vil foreta en ny vurdering av bestandsmålet både for ulv og bjørn, og at Stortinget vil bli invitert til et nytt forlik om bestandsmålene for disse to artene innen utgangen av 2010. For ulv vil Regjeringen blant annet samarbeide med Sverige om bestandsregistrering og fordeling av grenseulv. Bedre kunnskap om omfanget av ulovlig jakt på ulv samt oversikt over de genetiske utfordringer vi står overfor som følge av et høyt innavlsnivå, er også sider jeg vil se nærmere på i vurderingene av et nytt bestandsmål for ulv. Når det gjelder bjørn har vi i tiden siden rovviltforliket i 2004 fått et betydelig styrket kunnskapsgrunnlag gjennom DNA-analyser og en nylig utviklet modell for beregning av antall årlige ungekull som blir født. Jeg er generelt opptatt av å legge best mulig tilgjengelig kunnskap til grunn for den politikken som føres, og jeg mener det nå er et riktig tidspunkt til å foreta en ny vurdering av bestandsmålene for ulv og bjørn.

SPØRSMÅL NR. 1574

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen
Besvart 24. august 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Jærbladet hadde 23.07.10 en artikkel om en campingplass som slet med forlatte campingvogner. Norsk Caravanklubb tar nå til ordet for å innføre vrakpant på campingvogner for å få bukt med dette miljø- og forsøplingsproblemet.

Hvordan stiller statsråden seg til en innføring av vrakpant på campingvogner, for å få bukt med at folk setter fra seg og forlater gamle campingvogner?»

BEGRUNNELSE:

I 2006 besvarte daværende statsråd Bjørnøy at man ikke anså dette som et vesentlig miljøproblem, men at man ville følge saken.

http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=34572

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 1574 til skriftlig besvarelse fra representanten Ketil Solvik-Olsen om innføring av vrakpant på campingvogner.

På avfallsområdet er det etablert egne returordninger for en del typer avfall, enkelte med pant eller avgiftsrefusjon som insentiv for å få samlet inn avfallet. Erfaringene med returordningene er gode og jeg er enig i at vrakpant kan være et effektivt virkemiddel for å stimulere til innlevering av enkelte typer avfall. Det å etablere og administrere en vrakpantordning har imidlertid en del kostnader. I tilfeller der forurensningsfaren er begrenset og hvor relativt lite avfall havner på avveie, kan en vrakpantordning kreve uforholdsmessig mye ressurser.

Hensetting av utrangerte campingvogner er hittil ikke vurdert å utgjøre et vesentlig miljø- eller forsøplingsproblem. Klima- og forurensningsdirektoratet

fikk i 2009 utført en kartlegging av forsøplingssituasjonen i en del kommuner. Etterlatte campingvogner var ikke blant de avfallstypene kommunene oppga som en del av forsøplingsproblemet.

Utrangerte campingvogner omfattes av forsøplingsforbudet i forurensningsloven. Kommunene kan gi pålegg om opprydning i avfall som er etterlatt og som virker skjemmende eller er til skade eller ulempe for miljøet. Kommunenes myndighet ble i desember 2009 utvidet slik at kommunene nå også kan reagere mot oppsamlingsplasser for brukte gjenstander dersom de medfører fare for forurensning. Dette gjør det enklere for kommunene å treffe vedtak om opprydning i saker der det er tvil om hvorvidt gjenstandene er å anse som avfall, for eksempel i tilfeller der eieren ikke regner gjenstandene som avfall.

SPØRSMÅL NR. 1575

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter
Besvart 23. august 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Istedenfor å kutte i offentlig administrasjon og sette flere offentlige tjenester ut på anbud, velger flere og flere kommuner å opprette kommunale foretak (KF). Dette er med på å pulverisere politikernes styringsmulighet og påvirkning på kommunalt tjenestetilbud samt pulverisere administrasjonssjefens ansvar.

Mener statsråden at dette er en ønsket utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Lovendringer i kommuneloven i 1999 (med virkning fra 1.januar 2000) åpnet for opprettelse av kommunale og fylkeskommunale foretak.

Pr 01.07.2010 omfatter dette 155 kommuner og 9 fylkeskommuner som har opprettet henholdsvis 227 kommunale og 13 fylkeskommunale foretak. Siden innføringen av bestemmelsen i 2000, har flere tidligere opprettede foretak igjen blitt omgjort til egne rettssubjekt som aksjeselskap (AS).

Etatsadministrasjoner blir erstattet av egne administrasjoner for det enkelte foretak samt oppnevning av egne styrer med vide fullmakter.

Foretakene forvalter en vesentlig andel av kommunens kapital, anleggsmidler samt eiendomsmasse.

Selv om foretakene ikke er egne rettssubjekt, men en del av kommunen som datterselskap i et konsern opptrer de mer eller mindre utad som selvstendige enheter.

Ordningen er omdiskutert da den er med på å redusere politikernes påvirkningsmulighet på kommunalt tjenestetilbud samt pulverisere administrasjonssjefens ansvar.

I tillegg stilles det spørsmål ved tilsyn og kontroll med disse foretakene om de offentlige tjenester de skal tilby til kommunens innbyggere, er i tråd med kommunestyrets vedtak og forutsetninger.

Svar:

Jeg er svært opptatt av et levende folkestyre. I et levende folkestyre er det et grunnleggende prinsipp at innbyggerne kan gjenvelge eller skifte ut politikere ved valg. For å kunne ha best mulig forutsetninger for å foreta sine valg, er det viktig at innbyggerne kan skaffe seg oversikt over de kommunale beslutningsprosessene, og at viktige politiske beslutninger faktisk treffes av folkevalgte politikere.

En situasjon hvor politikernes styringsmulighet pulveriseres er derfor ikke en ønsket utvikling. Samtidig mener jeg at det er fullt mulig å organisere kommunal virksomhet i kommunale foretak uten å pulverisere politikernes styringsmuligheter.

Kommuneloven kapittel 11 om kommunalt foretak ble vedtatt samtidig med lov om interkommunale selskaper. I forbindelse med lovbehandlingen ble det pekt på at det sentrale siktemålet var å tilby et spekter av organisasjonsformer som gir kommunene mulighet til å velge en form som er tilpasset den konkrete virksomhets karakter, jf. Ot.prp. nr. 53 (1997-1998) side 46. Videre ble det pekt på at reglene om kommunalt foretak innebærer en hensiktsmessig balanse mellom kommunal styring og kontroll på den ene siden og frihet for foretaksledelsen på den annen siden, jf. Ot.prp. nr. 53 (1997-1998) side 56.

Loven gir etter min mening betydelige muligheter for folkevalgt styring og kontroll av et kommunalt foretak. I den forbindelse vil jeg peke på at kommunestyret skal fastsette vedtekter for foretaket. I vedtektene skal foretakets formål angis. Formålet angir den ytre rammen for foretakets virksomhet, og fast-

setter dermed også rammen for styrets virksomhet. Det ligger en betydelig styringsmulighet i utformingen av foretakets formål. Det er også kommunestyret som velger styre for foretaket, og kommunestyret kan når som helst foreta nyvalg av de medlemmer som er valgt av kommunestyret. Videre er styret og daglig leder generelt underordnet kommunestyret, som har instruksjons- og omgjøringsmyndighet overfor disse.

Hvis kommuner som har opprettet, eller vurderer å opprette kommunale foretak er seg bevisst disse styringsmulighetene, kan jeg vanskelig se at politikernes styringsmuligheter pulveriseres.

Når det gjelder administrasjonssjefens ansvar ble det i lovarbeidet lagt stor vekt på å etablere en ryddig organisasjonsform med klare ansvarslinjer. Derfor ble det foreslått at styret skal være direkte underordnet kommunestyret, og daglig leder direkte underordnet styret, jf. Ot.prp. nr. 53 (1997-1998) side 12. Dette fikk tilslutning av et bredt flertall under kommunalkomiteens behandling av saken, jf. Innst. O nr. 14 (1998-1999) side 10. I en slik organisasjonsform vil således ikke administrasjonssjefen kunne ha instruksjons- og omgjøringsmyndighet overfor beslutninger som foretas av det kommunale foretaket.

Det viktigste for meg er at det er klare ansvarslinjer og at kommunestyret har tilstrekkelige muligheter til å styre et kommunalt foretak. Dette mener jeg regelverket legger til rette for.

Det er i spørsmålet vist til at flere og flere kommuner velger å opprette kommunale foretak, istedenfor å kutte i offentlig administrasjon og sette flere offentlige tjenester ut på anbud. Etter min oppfatning innebærer det å sette offentlige tjenester ut på anbud en større svekkelse av politikernes styringsmulighet enn å organisere tjenestene i kommunale foretak.

SPØRSMÅL NR. 1576

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 24. august 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva er Norges posisjon i forhold til markeringen av 23. august som årlig, internasjonal minnedag for ofre for totalitære og autoritære regimer, omtalt som "European Day for Victims of Stalinism and Nazism"?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har merket seg internasjonale initiativ knyttet til etableringen av 23. august som internasjonal minnedag for ofre for totalitære og autoritære regimer, omtalt som "European Day for Victims of Stalinism and Nazism" på EUs offisielle hjemmeside (http://europa.eu/eucalendar/eventpopup.shtml?eventId=1276144).

Undertegnede viser i denne forbindelse bl.a. til en resolusjon fra Europaparlamentet 2. april 2009 hvor det ble oppfordret til å etablere "23 August as a Europe-wide Day of Remembrance for the victims of all totalitarian and authoritarian regimes", samt til OSSEs Vilnius-erklæring samme år hvor det uttrykkes støtte til markeringen.

Etter undertegnedes mening bør denne dagen markeres i Norge også.

Svar:

Internasjonale minnedager representerer ofte en god sak eller et godt formål. Norge har derfor sluttet seg til konsensus om flere slike forslag. Imidlertid er det norsk holdning at det ikke bør gå inflasjon i slike minnemarkeringer. Det finnes omlag 65 minnedager bare i FN regi. I tillegg kommer minnedager vedtatt av Europarådet, Europaparlamentet og andre internasjonale organisasjoner.

Etter det vi har kjennskap til markeres denne europeiske minnedagen for ofre for nazisme og stalinisme, som viser til inngåelsen av Molotov-Ribbentrop pakten 23. august 1939, offisielt kun i Estland, Latvia og Georgia.

I Norge markeres allerede flere minnedager relatert til menneskerettighetene og til ofre for diverse inhuman virksomhet, som holocaustdagen 27. januar, minnedagen for torturofre 26. juni, kampen mot rasediskriminering 21. mars og kampen mot vold mot kvinner 25. november.

Regjeringen har ikke planer om offisiell markering av 23. august som minnedag for ofre for totalitære og autoritære regimer, men jeg vil legge til at jeg mener det er viktig med informasjon om og respekt for disse ofrene som skal markeres denne dagen.

SPØRSMÅL NR. 1577

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud
Besvart 25. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen avviklet ordningen med avgiftsfri diesel for ekspressbusser for et par år siden. For Timekspressen mellom Notodden og Oslo har dette ført til høyere billettpriser, og derved færre passasjerer. Dette må være et paradoks for en regjering og en statsråd som til stadighet pønsker ut nye tiltak for å redusere biltrafikken.

Vil statsråden gjeninnføre ordningen med avgiftsfri diesel for ekspressbusser for å snu denne negative utviklingen?»

Svar:

I forbindelse med St.prp. nr. 54 (1997-98) Grønne skatter, fremmet av regjeringen Bondevik I, vedtok Stortinget å oppheve fritaket for autodieselavgift for busser. Dette innebar at busser fra og med 1999 ikke lenger kunne fylle merket, lavavgiftsbelagt diesel. Avviklingen av avgiftsfritaket ble i St.prp. nr. 54 (1997-98) Grønne skatter begrunnet ut i fra at også kjøring med buss påfører samfunnet eksterne kostnader som ulykker, vegbruk og miljøulemper og burde ilegges avgifter på lik linje med bruk av andre kjøretøy. Med avgiftsfritak ville ikke busselskapene ha økonomiske motiver til å redusere disse kostnadene. Det ble videre pekt på at fritaket førte til avgiftsmotiverte investeringer og konkurransevridninger og bl.a. medførte konkurransemessige skjevheter mellom busstransport og tilgrensende fullt avgiftsbelagte transportformer som «maxi-taxier». Forslaget ble vedtatt som en del av forliket om 1999-budsjettet mellom Regjeringen Bondevik I og Høyre og Fremskrittspartiet. Også Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti sluttet seg til forslaget i sine budsjetter.

For å hindre at kollektivtrafikkens rammebetingelser ikke skulle svekkes, gikk også flertallet i Stortinget inn for at det skulle gis kompensasjon til bussdrift med ruteløyve. Fra og med 1999 ble det etablert en kompensasjonsordning som hadde til formål å kompensere bussrutedrift for merkostnader som oppheving av avgiftsfritaket medførte. Det ble bevilget midler til dette formålet fram til 2003. Ordningen var imidlertid problematisk i forhold til EØS- avtalens regelverk om statsstøtte. I St.prp. nr. 1 (2003–2004) ble det redegjort for at EFTAs overvåkningsorgan (ESA) vurderte den bestående kompensasjonsordningen som ulovlig ut fra hensynet til konkurransereglene. ESAs beslutning innebar at støtte utbetalt etter 22. mai 2001 delvis måtte tilbakebetales og at kompensasjonsordningen måtte opphøre innen 23. mai 2006.

Alle kjøretøy bør betale for de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, veislitasje og utslipp. Bussdrift fører også til slike kostnader. Jeg kan derfor ikke se grunnlag for å gjeninnføre avgiftsfritak for bussdrift.

SPØRSMÅL NR. 1578

Innlevert 16. august 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud
Besvart 24. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Rv 41 er så dårlig at det å kjøre på veien med lastebil kan være til fare for sjåførens helse, miljø og sikkerhet, og dette gjelder særlig strekningen Vrådal-Treungen. Den dårlige veien fører til at sjåfører velger å kjøre omveier på flere mil. I tillegg fraråder utenlandske turoperatører folk som skal feriere i Norge å kjøre på denne veien. Dette er en uholdbar situasjon.

Kan statsråden redegjøre for eventuelle utbedringsplaner på Rv 41, og vil statsråden eventuelt fremskynde disse utbedringene?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med regionreformen ble det vedtatt at Rv 41 mellom Kristiansand og Kviteseid fortsatt skulle være en del av det statlige vegnettet. Dette er en svært viktig vei for befolkningen og næringslivet

i denne regionen. Dessverre er store deler av vegen preget av dårlig veg med stort forfall og trafikkfarlige strekninger. Vegen skulle vært utbedret for mange år siden. Til tross for de store behovene for både vedlikehold og utbedringer, så er det så langt undertegnede er kjent med, satt av minimalt med midler til å ruste opp strekningen. Undertegnede er også gjort oppmerksom på at flere utenlandske reiselivsaktører fraråder sine kunder/turister å reise til steder som ligger langs Rv 41 nettopp fordi veiene er så dårlig og det er stor sjanse for at man kan risikere å ødelegge bil og utstyr på veien. På strekningen mellom Vrådal og Treungen er veien nå så dårlig at også transportnæringen i stedet for å kjøre på den aktuelle strekningen, velger å kjøre flere mils omvei, av hensyn til utstyr og sjåførenes helse, miljø og sikkerhet.

Svar:

Rv 41 går fra kryss med E18 ved Kjevik i Kristiansand til kryss med E134 ved Brunkeberg i Telemark og er om lag 180 km lang. I forbindelse med forvaltningsreformen ble det bestemt av rv 41 fortsatt skal klassifiseres som riksveg.

I perioden 2010-2013 legges det opp til å finansiere flere gang- og sykkelvegtiltak langs rv 41 i Kristiansand og Birkenes gjennom Samferdselspakke for Kristiansandsregionen fase 1. I tillegg er det planlagt å starte bygging av gang- og sykkelveg langs rv 41 på strekningen Lauvdalen – Treungen i Telemark i denne perioden. Ut over dette ligger det ikke inne andre tiltak langs rv 41 i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013.

Arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023 er startet opp. I den forbindelse gjennomfører Statens vegvesen rutevise utredninger for riksvegnettet. I dette arbeidet vil etaten vurdere både kortsiktige og langsiktige tiltak for utvikling av riksvegnettet. De rutevise utredningene vil være et viktig grunnlag for prioriteringene i Nasjonal transportplan 2014-2023, særlig for rv 41 og andre vegstrekninger som ikke inngikk i stamvegnettet ved forrige revisjon av Nasjonal transportplan. Rv 41 i Agderfylkene og Telemark inngår i ruta E134 Drammen – Haugesund med tilknytninger. For rv 41 i Telemark pågår dessuten et samarbeid mellom Statens vegvesen og Vest-Telemarkrådet for å utforme en strategi for utbedring av rv 41 gjennom fylket. Dette arbeidet vil bli koordinert med de rutevise utredningene.

Arbeidet med utredningene er startet opp relativt nylig. Det er derfor for tidlig å si noe om framtidige prioriteringer av oppgraderingstiltak på rv 41. Mer detaljert planlegging og prosjektering av slike tiltak bør avventes til de overordnede vurderingene er kommet noe lenger.

SPØRSMÅL NR. 1579

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 24. august 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Miljøverndepartementet har i sommer aktivt markedsført rovviltgjerder som en løsning på rovviltutfordringene. Statssekretæren brukte inngjerdet innmark i Trysil som illustrasjon. I Grue har man et større område utmark inngjerdet. Gjentatte ganger har det vært problemer med rovvilt innenfor gjerdet og i disse dager forsøker man å sanke inn de beitsdyrene som har overlevd denne sommeren. Det er ikke mange.

Mener departementet fortsatt at rovviltgjerder er et godt miljøtiltak og løsning på rovviltproblemet?»

BEGRUNNELSE:

Rovviltgjerder er massive inngrep i utmarka. Det begrenser og hindrer allmenn ferdsel og hjorteviltets vandringer påvirkes sterkt. Begge deler er svært problematiske. Det planeres en trase, gjerdet er høyt og det er strømførende ledninger med flere tusen volts spenning på toppen. Til tross for dette har rovvilt flere ganger klart å komme seg innenfor gjerdene. Det er eksempler på dette både fra Grue og Trysil. Det er interessant å høre hva departementet mener er feil med disse gjerdene. En kan jo undres over om traseene må planeres bedre, om gjerdene må være høyere eller om det må mer strøm til.

Svar:

Det er mange som har lykkes godt med å forebygge tap til rovvilt ved å benytte rovviltsikre gjerder de senere år. Jeg mener de mange positive erfaringene med gjerder viser at dette er ett av flere forebyg-

gende tiltak som kan fungere godt i områder med rovvilt.

Det er sterkt beklagelig at rovvilt har kommet innenfor rovviltsikre gjerder og gjort skade på husdyr. Det kan være flere årsaker til dette. Jeg mener det er viktig at vi nå først og fremst tar en gjennomgang for å kartlegge årsakssammenhenger så langt det er mulig i de tilfellene hvor gjerdene ikke har fungert etter intensjonen. I Hedmark har Fylkesmannen iverksatt et arbeid for å følge opp og evaluere gjerdeprosjektene og de tap av husdyr en har hatt i regionen.

SPØRSMÅL NR. 1580

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 23. august 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Joker butikken i Ullerøy, Sarpsborg kommune får holde søndagsåpent i drøye 2 måneder om sommeren?»

BEGRUNNELSE:

Ullerøy har ca 350 hustander med ca 850 innbyggere. I drøye 2 måneder om sommeren 5 dobles innbygger antallet grunnet hytte- og båtfolk. Området er karakterisert som et typisk turistområde. Ung og ny innehaver av Joker butikken, den eneste i område, har bygget ut og satser på å utvikle denne til faste arbeidsplasser hele året og sesongarbeidsplasser om sommeren. Han har søkt om søndagsåpen butikk i drøye 2 sommermåneder. Sarpsborg kommune har anbefalt og positivt støttet søknaden. Det hører med at omsetningen i hele januar tilsvarer omsetningen de siste 3 dagene i juni i år. Fylkemannen har imidlertid avvist søknaden med en begrunnelse om at et sted må grensen gå for åpningstider. Videre begrunner Fylkesmannen avslaget med at det var foretatt innstramminger i loven og at bestemmelser om søndagsåpent var flyttet fra lov om åpningstid til lov om helligdager og helgefred. Butikk innehaveren har ingen hensikt i å ha åpent på søndager ellers i året. Det er ikke ønskelig ei heller regningssvarende. Ullerøy kan betraktes som et turiststed. Det synes som forskjellsbehandling når det er døgnåpne butikker i Trøgstad, Rømskog, Marker og Hvaler. Fylkesmannen anbefaler også de reisende å ta en søndagstur til Hvaler for å handle. For de som kjenner geografien er dette uaktuelt. Det som derimot er høyst relevant i dette område er Svinesund, Nordby og Strømstad. Det er krevende å drive næring om ikke også Fylkesmannen i en sak som denne skal overprøve Sarpsborg kommune og tolke loven strammer enn det lovgiver har hatt til hensikt.

Distriktet blir sterkt berørt om den lokale kolonial ikke gir grunnlaget for videre utvikling og eksistens.

Kommunen har gjort en vurdering ut fra både forarbeider til loven og lovteksten, samt de vurderinger som ellers er gjort ved slike søknader andre steder i fylket. Det er betimelig å reise denne saken til statsråden slik at både lovforståelsen og handheving av denne skjer etter intensjonene. I denne saken handler det om det kommunale selvstyre, muligheten for å drive næring, utøve en aktiv distriktspolitikk og ikke minst sørge for at lovforståelsen handheves slik at folk kan kjenne seg igjen i begrunnelsen.

Svar:

Hovedregelen er at faste utsalgssteder som selger varer til forbrukere, skal holde stengt på helligdager. Det er en rekke unntak fra hovedregelen, jf. lov 24. februar 1995 nr. 12 om helligdager og helligdagsfred m.v. (helligdagsloven) § 5 annet og tredje ledd.

Utsalgssteder på områder som etter vedtak av fylkesmannen regnes som typisk turiststed, er unntatt fra påbudet om å holde stengt på helligdager, jf. helligdagsloven § 5 annet ledd nr. 4. Vedtak om dette treffes etter søknad fra kommunen og ved forskrift, jf. helligdagsloven § 5 sjette ledd første punktum. Som typisk turiststed kan bare regnes område der salget i de aktuelle periodene hovedsakelig skjer til turister, jf. helligdagsloven § 5 sjette ledd annet punktum. Ut over dette beror det på fylkesmannens frie skjønn om kommunens ønske om fastsettelse av forskrift skal imøtekommes. Fylkesmannens vedtak kan ikke påklages til departementet. Hvorvidt salget i det aktuelle området i hovedsak skjer til turister om sommeren, vil det være opp til fylkesmannen å vurdere etter søknad fra kommunen. I dette tilfellet har fylkesmannen vurdert saken i to omganger. I brev 9. juli

2008 og i brev 16. juni 2010 til Sarpsborg kommune har fylkesmannen ikke funnet å ville fastsette en forskrift for det aktuelle området. Jeg ser ikke noe grunnlag for å endre på dagens regler med bakgrunn i den aktuelle saken.

Ved åpningstidsloven av 1998 ble kommunenes adgang til å regulere åpningstidene avviklet. Dette ble begrunnet i et ønske om ensartede åpningstider over hele landet. Dette er nå videreført i helligdagsloven. Når fylkesmannen er tillagt myndighet til å fastsette om et område skal regnes som typisk turiststed, kan dette bidra til ensartet praksis i et større område. Slik jeg ser det, er det ikke aktuelt å lempe på åpningstidsbestemmelsene, for eksempel gjennom å la kommunene selv få gi dispensasjoner.

Helligdagsloven skal verne om den alminnelige fred på søn- og helligdager ved blant annet å sette grenser for den kommersielle aktiviteten på disse dagene. Dette er, slik jeg ser det, fortsatt et viktig hensyn.

For å sikre forbrukerne tilgang til varer det er særlige grunner for å tillate, er det som nevnt en rekke unntak fra påbudet om å holde stengt på søn- og helligdager. Disse unntakene vil også aktuelle utsalgssteder i distriktene kunne dra nytte av. Et av unntakene gjelder utsalgssteder som i det vesentlige selger kiosk- eller dagligvarer, og som har en samlet salgsflate som ikke overstiger 100 kvadratmeter, jf. helligdagsloven § 5 annet ledd nr. 1. En rekke dagligvareforretninger som oppfyller arealkravet, holder søndagsåpent.

Hvor grensene bør gå for unntaksreglene, og hvilke hensyn som bør tillegges vekt, kan det være ulike oppfatninger om. Jeg mener det er viktig at flest mulig av dem som er ansatt i varehandelen, får anledning til helgefri. De som representerer arbeidstakerinteressene (Handel og Kontor), har også ved flere anledninger pekt på dette. Dette hensynet er viktig i håndhevelsen av helligdagsloven, og jeg tror at mange vil ha forståelse for arbeidstakernes situasjon.

SPØRSMÅL NR. 1581

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 26. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren tydeliggjøre loven og sørge for at det ikke er anledning til å ilegge eiendomsskatt på såkalte ikke faste installasjoner som flytebrygger, campingvogner etc.?»

BEGRUNNELSE:

Sarpsborg kommune har som første kommune i landet besluttet å innføre eiendomsskatt på marinaer som har flytebrygger. Dette berører flere eiere av marinaer. 5 berørte har gått rettens vei for å få opphevet beslutningen - og prøve om loven gir hjemmel for anlegg som ikke har faste installasjoner. De har tapt i Tingretten og har varslet at de vil anke denne saken videre.

Kemneren i Sarpsborg opplyser at lovanvendelsen ikke er hjemlet i lov om eiendomsskatt, men i byskatteloven.

Området som berøres er små næringer med 1-2 faste arbeidsplasser knyttet til vedlikehold og verksted virksomhet - om sommeren noen flere sesongarbeidsplasser. Områdene vi snakker om ligger i distriktene og lever av den ekstra inntekt båt - og fritidsfolk legger igjen.

Marina eierne betaler den samme eiendomsskatt om båtplassene er belagt med båter eller ikke. I år har 4 av de 5 ledige båtplasser.

For båtforeninger og privatpersoner er dette skatt på skatt på skatt. Bryggene er betalt med allerede beskattede kroner. I tillegg er det betalt moms til staten. For privatpersoner inngår bryggene i den eiendommen som det allerede betales eiendomsskatt for. Ergo kommer eiendomsskatt på flytebryggen på toppen av allerede betalt skatt!

Eiendomsskatt på båthavner, både i private marinaer og i båtforeninger, fører til at sjø- og båtliv blir dyrere og vil først og fremst ramme barnefamilier og dem som har spinket og spart for å bruke båtlivet til friluftsliv og rekreasjon på sjøen.

Båtfolk er like avhengige av en båthavn som fotballspillere er av en fotballbane. Mens idretten og landbaserte friluftsanlegg subsidieres av tippemidler og får både statlige og kommunale tilskudd til sine anlegg, må båtforeningene både betale moms og skatt på sine bryggeanlegg.

Det er grunn til å spørre om hva er den prinsipielle forskjellen på landbaserte friluftsaktiviteter og friluftsliv på sjøen og i skjærgården som rettferdiggjør både moms og eiendomsskatt.

Det er også behov for å gjennomgå grensene for hva som kan skattelegges. Hvis en flytebrygge ikke er en fast installasjon og kan skattelegges, er da campingvognplass eiere de neste.

Skulle dommen i Tingretten bli stående vil mulighetene åpne seg for alle landets kommuner hvor slike brygger finnes. Finansministeren bør sørge for at loven endres slik at dette ikke er mulig.

Flytebrygger er ikke en fast installasjon. ved salg - flyttes og selges disse over sjøveien.

Svar:

Jeg finner det ikke naturlig å kommentere den konkrete rettstvisten som det refereres til i spørsmålet, og jeg vil heller ikke gå inn på en vurdering av de forholdene i dommen fra Sarpsborg tingrett som ennå ikke er rettskraftig avgjort.

Generelt vil jeg imidlertid bemerke at etter hovedregelen i eigedomsskattelova § 4, jf. § 3, kan en kommune skrive ut eiendomsskatt på alle faste eiendommer i kommunen. I § 4 annet ledd er det gitt en ikke-uttømmende eksemplifisering av hva som skal være omfattet av eiendomsskatten. Denne kan omfatte alle faste eiendommer, med eller uten bebyggelse eller bearbeidelse av grunnen, med unntak av vann og elvepartier som ikke kan karakteriseres som vannfall eller fosser. Bygninger og fast tilbehør regnes som en del av den faste eiendom. Hva som skal anses å være omfattet av eiendomsbegrepet i eigedomsskattelova, vil måtte bero på en konkret vurdering i de enkelte tilfeller. Det lar seg ikke gjøre å angi uttømmende hva som skal falle innenfor og hva som skal falle utenfor. En avgrensning vil imidlertid måtte gjøres mot løsøre, som ikke er omfattet av eiendomsbegrepet i eigedomsskattelova. Det vil i mange tilfeller kunne være glidende overganger mellom gjenstander som åpenbart faller utenfor eiendomsbegrepet, og gjenstander som i varierende grad må anses å være tilstrekkelig fast tilknyttet den faste eiendom.

I forbindelse med lovendringen som åpnet opp for adgang til å skrive ut kommunal eiendomsskatt på en bestemt type løsøre, nemlig oppdrettsanlegg m.v., jf. Ot.prp. nr. 1 (2008-2009) avsnitt 12.1.2, uttalte departementet:

”Eiendomsskatt kan utskrives på fast eiendom i kommunen. Som fast eiendom anses blant annet bygninger med tilhørende tomt, husløse tomter, samt anlegg og installasjoner som kan anses som ”stedbundne”. I dette siste ligger et krav om at objektet ikke uten videre er flyttbart.”

Kravet om at innretningen må være stedbunden og ikke uten videre flyttbar, innebærer imidlertid ikke et krav om at den må være umulig å flytte. Det er tilstrekkelig at flytting ikke må fremstå som kurant. Disse vilkårene har også kommet til uttrykk i rettspraksis.

På bakgrunn av dette ser jeg ikke grunnlag for å foreta ytterligere presiseringer av eigedomsskattelova på det nåværende tidspunkt. En fullstendig og uttømmende angivelse av hvilken type objekter som skal falle utenfor og innenfor lovens anvendelsesområde, vil ikke være mulig. Som en følge av dette vil det i tvilstilfelle kunne være behov for avklaring av grensedragningene gjennom rettspraksis.

Argumentasjonen om skatt på skatt har etter mitt syn liten relevans for flytebryggesaken. Det er et generelt trekk ved eiendomsskatt at den også påløper på objekter finansiert av skattlagt inntekt og omsatt med merverdiavgift. Det samme er tilfelle ved kjøp av varer og tjenester som er avgiftsbelagt.

SPØRSMÅL NR. 1582

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Jan Bøhler

Besvart 24. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ved bygging av veitunneler har man en viktig mulighet til å redusere lokal forurensning. Dette kan gjøres ved at man i luftetårn mm bygger inn rensefiltre som fjerner ulike miljø- og helseskadelige partikler. På 90-tallet ble det bevilget egne midler til dette i f m Festningstunnelen/Ekebergtunnelen i Oslo. Så vidt undertegnede har fått opplyst er dette ikke i bruk i dag og det skal heller ikke etableres rensing bl.a. av utslipp fra Bjørvikatunnelen.

Vil statsråden be Statens vegvesen gjøre nye vurderinger av behovet for dette?»

BEGRUNNELSE:

Særlig på Oslos Indre østkant overskrides grenseverdiene for luftforurensning flere dager hvert år på vinterstid. Men også ellers i året gir lokal forurensning alvorlige helse- og miljøplager, bl.a. for den økende gruppen astmatikere. Problemet er størst i områder nær de store veisystemene, der konsentrert lokal forurensning fra disse kommer i tillegg til utslipp fra olje- og vedfyring, mm.

Flere tiltak kan være viktige for å redusere forurensningen, bl.a. restriksjoner på parkeringsplasser, sterkere miljøhensyn i utformingen av bompengesystemet, osv. Men også rensing av utslippene fra veitunnelene kan få stor betydning lokalt. Vi vet at bl.a. støv- og karbonpartikler ikke føres av gårde opp i høyere luftlag, selv om man bygger relativt høye luftetårn som i Bjørvika. Det meste av spredningen av slike typer forurensning vil likevel komme innenfor en begrenset radius i lokalmiljøet.

Det er åpenbart at økende biltrafikk fortsatt vil true miljøet i Oslo og andre storbyer, samtidig som det planlegges en rekke veitunneler eller miljøtunneler bl.a. i Oslopakke 3. Sett i forhold til disse investeringene av mange titalls milliarder vil det være viktig også å få mest mulig miljøgevinst for pengene. Da må muligheten for rensing av de store punktutslippene i rensetårn o l utnyttes best mulig.

På nittitallet ble man forespeilet at mer effektiv og egnet renseteknologi kunne utvikles i årene framover, slik at den etter hvert ville kunne håndtere en større del av forurensningene. Dersom det har vært teknologiske problemer i forbindelse med tidligere bruk av rensefiltre, er det viktig også å få fram dette, slik at man kan få i gang ny og bedre teknologiutvikling. For Norge som miljønasjon er det avgjørende å være i forkant på et slikt område, som åpenbart vil bli mer og mer aktuelt verden rundt.

Svar:

Det er viktig å planlegge en ventilasjonsløsning for den enkelte tunnel for å sikre akseptabelt forurensningsnivå både i og utenfor tunnelen. Valget av ventilasjonsløsning vil påvirke utslippet til ytre miljø. I forbindelse med reguleringsplanarbeidet for tunneler skal det utarbeides en konsekvensvurdering av tunnelventilasjonsanlegget. Utslipp av forurenset luft til omgivelsene, behov for ventilasjonstårn, plassering av ventilasjonstårn, rensetiltak mv. er tema som utredes. Luftforurensningsnivå ved boliger, oppholdsområder etc., beregnes i planfasen i forhold til gjeldende anbefalinger og krav for luftkvalitet.

Statens vegvesen gjennomførte omfattende undersøkelser for å finne effektive metoder for å redusere utslippet av partikkelforurensning fra tunnelluft på slutten av 1980-tallet og i første halvdel av 1990-tallet.

Som en del av dette arbeidet ble det installert flere anlegg av typen elektrostatiske filter som, basert på teoretiske forutsetninger, syntes å kunne bidra til ønsket resultat. Det første anlegget av denne typen ble derfor installert i Festningstunnelen i 1989, og det ble senere installert anlegg med tilsvarende teknologi i følgende tunneler:

Granfosstunnelen i Oslo.
Ekebergtunnelen i Oslo.
Helltunnelen i Sør – Trøndelag.
Strømsåstunnelen i Drammen.
Bragernestunnelen i Drammen.
Nygårdhøyden tunnel i Bergen.
Lærdalstunnelen i Sogn og Fjordane.

Alle anleggene er utført noe forskjellig og modifisert ut fra erfaringer man fikk fra tidligere installasjoner. De erfaringene som ble gjort ut fra målinger av den praktiske renseeffekten, er at det ble oppnådd langt mindre effekt enn antatt på forhånd. Årsaken til at den praktiske renseeffekten er så lav, viste seg å være at det er vanskelig å styre de store luftmassene som beveger seg med stor hastighet inne i en vegtunnel, inn i renseanlegget. Dette gir som resultat at det er bare en liten del av den forurensete tunnelluften som blir ført gjennom renseanlegget og dermed renset.

I tillegg viste det seg at denne type anlegg var lite driftsikre, og at driftskostnadene var høye. Konklusjonen etter at det ble gjennomført målinger av den praktiske effekten, var at slike rensetiltak ikke var egnet. Effekten av tiltaket var liten og sto ikke i forhold til drifts- og investeringskostnadene.

Der hvor det har vært vanskelig å oppnå tilfredsstillende uteluftkvalitet ved utlufting gjennom tunnelåpning, som er mest vanlig, har renseløsninger eller utlufting gjennom ventilasjonstårn blitt brukt som tiltak. Statens vegvesen mener at det ikke kan anbefales å installere den type renseanlegg som ble benyttet på 1980- og 1990-tallet uten at det gjøres ytterligere utvikling av slike anlegg.

Bruk av ventilasjonstårn innebærer at forurensningen løftes og fortynnes. Slike løsninger gir ved riktig dimensjonering, normalt tilfredsstillende luftkvalitet. Derfor benytter Statens vegvesen fortrinnsvis ventilasjonstårn i områder med spesielle luftkvalitetsutfordringer og følsom arealbruk. De løsningene som brukes i Norge i dag er i tråd med praksis internasjonalt.

SPØRSMÅL NR. 1583

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 24. august 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg er gjort kjent med at det i Forsvarsdepartementet foreligger planer om ytterligere utflytting av sentrale stabselementer for Kystvakten, INI og Heimevernet fra Oslo og Bergen til henholdsvis Sortland, Jørstadmoen og Terningmoen, samt en større omorganisering av Kystvakten.

Hva er bakgrunn og status for disse planene; hvordan er eventuelle utflyttinger utredet og på hvilken måte vil statsråden søke Stortingets godkjenning til eventuell gjennomføring av slike planer?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. august 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide om Forsvarsdepartementets planer om utflytting av sentrale stabselementer for Kystvakten, Forsvarets informasjonsinfrastruktur og Heimevernet fra Oslo og Bergen.

En ytterligere samling av ledelses- og stabselementer til områder der Forsvaret allerede er etablert vil styrke mulighetene for å skape større og mer levedyktige kompetansemiljøer gjennom å legge til rette for faglige, operative, organisasjonsmessige og administrative synergier. Forsvarssjefen har i denne sammenhengen, basert på grunnlag fra sin strategiske planstab, fremmet anbefaling om flytting av sjefen for Forsvarets informasjonsinfrastruktur til Jørstadmoen ved Lillehammer, flytting av generalinspektøren for Heimevernet til Terningmoen på Elverum og flytting av sjefen for Kystvakten til Sortland, herunder samling av Kystvaktens operative ledelse til samme sted.

Forsvarssjefens anbefaling utgjør, sammen med uttalelser fra arbeidstakerorganisasjonene i Forsvaret, grunnlaget for de vurderinger som nå gjøres i Forsvarsdepartementet. I lys av utfallet av disse vurderingene tar jeg sikte på å komme tilbake til Stortinget på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1584

Innlevert 17. august 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 27. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er mangel på sykehjemsplasser i Norge. Giske kommune har startet byggingen av 30 nye sykehjemsplasser, herunder rehabiliteringsplasser og palliative plasser. På grunn av økonomisk usikkerhet, kan ikke kommunen garantere for kontinuerlig sykehjemsdrift, framfor et heldøgns bo- og omsorgstilbud. Husbanken vil derfor kun gi tilskudd til bygging av omsorgsboliger.

Vil statsråden sikre at Giske kommune kan få tilskudd til sykehjemsplasser så lenge det er driftsformen som er intensjonen?»

BEGRUNNELSE:

Kostnadene knyttet til byggingen av sykehjemsplassene er ca. 3,5 mill. kroner per plass. Husbanken dekker 30 prosent av kostnader ved bygging av sykehjemsplasser, med øvre grense på 626 400 kroner. Dersom plassene hadde vært bygget som omsorgsboliger, hadde kostnaden vært ca. 1,5 mill. kroner. Husbanken dekker da 20 prosent av kostnadene, med en øvre grense på 417 600 kr. Når Giske kommune kun får dekket 20 prosent av kostnadene knyttet til byggingen av de 30 sykehjemsplassene, blir det en stor økonomisk belastning.

Svar:

Investeringstilskuddet til omsorgsboliger og sykehjemsplasser er et virkemiddel i Omsorgsplan 2015. Midlene til investeringstilskuddet bevilges over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett og forvaltes av Husbanken.

Regelverket for investeringstilskuddet er utformet av Husbanken i samarbeid med Helse- og om-

sorgsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet på bakgrunn av føringer i bl.a. St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening, de årlige budsjettproposisjonene og tildelingsbrevene fra Kommunal- og regionaldepartementet til Husbanken.

For at Husbankens skal kunne gi tilskudd må en rekke vilkår og forutsetninger være oppfylt. Det er bl.a. en forutsetning at omsorgsboligene og sykehjemsplassene tildeles personer med behov for heldøgns helse- og sosialtjenester. Kommunene må dokumentere et reelt behov for omsorgsboligene/sykehjemsplassene, og prosjektene skal være innarbeidet i kommunens årsbudsjett eller fireårige økonomiplan. Videre er det et krav at kommunen skal disponere boligene/plassene i minst 20 år.

I søknadsbehandlingen er det et nært samarbeid mellom Husbanken, kommunen og Fylkesmannen. Etter at søknaden fra kommunen er mottatt, innhenter Husbanken uttalelse fra Fylkesmannen om prosjektet er i samsvar med kommunens behov, og om investeringer og drift knyttet til prosjektet er tatt inn i kommunens årsbudsjett og økonomiplan. Fylkesmannen har en viktig rolle i arbeidet med søknadene for å sikre en helhetlig prioritering av prosjekter i de kommunene som har de største behovene.

Tilskuddet er, som representanten peker på, innrettet slik at sykehjemsplasser kan motta opp til 30 pst. av anleggskostnadene i tilskudd, og plasser i omsorgsbolig opp til 20 pst. Tilskuddsandelen er begrenset oppad til en maksimal anleggskostnad per enhet på 2 mill. kroner, som prisjusteres i takt med det generelle kostnadsnivået. Bakgrunnen for ulikheten i tilskuddsandel er de større kostnadene som etablering av en institusjonsplass medfører, sammenlignet med etablering av en plass i omsorgsbolig.

Kommuner som søker om tilskudd må på denne bakgrunn selv vurdere behovet i egen kommune og vurdere kostnadene knyttet til etableringen av heldøgns omsorgsplasser. Det er samtidig viktig å understreke at tjenestetilbudet i en omsorgsbolig bygget med tilskudd fra staten er bundet av de samme krav til heldøgns omsorg som i en institusjon.

Regjeringen har som mål å bygge 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsorgsplasser innen 2015, og vil utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

SPØRSMÅL NR. 1585

Innlevert 18. august 2010 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 26. august 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Enkelte private høyskoler, for eksempel Handelshøyskolen BI Oslo, krever oppsigelse av studieplass en måned før det samordnede opptaket. Høyskolene krever betaling av full semesteravgift uansett om plassen benyttes eller ikke, så lenge plassen ikke er sagt opp innen fristen. Dette setter studentene i en vanskelig situasjon.

Hva vil statsråden gjøre for å endre denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Det har ved en rekke anledninger vært rettet søkelys mot problemstillingen om unge studenter som blir avkrevet full semesteravgift hvis de sier fra seg studieplassen sin for sent på private høyskoler. Noen private høyskoler krever at studentene skal si opp plassen sin en måned før samordnet opptak, hvis ikke må studentene betale full semesteravgift.

Det virker urimelig at en student skal måtte si fra seg plassen ved en privat høyskole, når studenten fortsatt venter på svar fra samordnet opptak. I verste fall risikerer studenten å stå uten en studieplass, eller hun må betale full semesteravgift for et studium hun ikke skal ta.

Hvis det er begrunnet i en krevende økonomi i de private høyskolene må man endre finansieringen for skolene og ikke la studentene sitte med regningen. Det virker urimelig at fristene ikke er samordnet. Det bør være mulig å si fra seg plassen ved en privat høyskole etter at beskjeden fra samordnet opptak er mottatt, eventuelt mot en mindre avgift. Krav om betaling av full semesteravgift fra studenter som ikke deltar på studiet virker uheldig og unødvendig.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 1585, som er stilt til skriftlig besvarelse i henhold til § 52 i Stortingets for-

retningsorden fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen.

Spørsmålet gjelder enkelte private høyskolers praksis med krav til oppsigelse av studieplass én måned før Samordna opptaks hovedopptak, som kan medføre at studenter må betale full semesteravgift ved for sen oppsigelse som følge av tildelt plass ved en annen institusjon.

For nye studenter som søker om studieplass på første år grunnutdanning, vil oppsigelsesfristen for tildelt studieplass hos de fleste private høyskoler være lagt til etter Samordna opptak. Dette innebærer at studenten vil ha fått et tilbud om studieplass gjennom Samordna opptak før oppsigelsesfristen hos den private høyskolen utløper, slik at studenten får tid til å vurdere alternativene. I disse tilfellene vil institusjonenes frister være i samsvar med Samordna opptak, og studenten vil ikke være forpliktet til å betale studieavgiften ved oppsagt studieplass innen fastsatt frist.

Jeg er kjent med at de private høyskolene opererer med andre og tidligere frister for oppsigelse av studieplass for studenter som allerede er i gang med et studieløp ved den private høyskolen. Kunnskapsdepartementet har ikke bestemmelser som regulerer private høyskolers adgang til å ta vederlag i forbindelse med at studenter sier opp sin studieplass. Dette er et privatrettslig forhold som reguleres i kontrakten mellom høyskolen og studenten. Kontrakten må imidlertid ikke inneholde urimelige avtalevilkår.

Etter markedsføringsloven § 34, jf. § 4 første ledd skal Forbrukerombudet føre tilsyn med at lovens bestemmelser om blant annet avtalevilkår overholdes. Forbrukerombudet har myndighet til å forby vilkår som må anses som urimelige etter markedsføringsloven § 22. Jeg vil ta kontakt med Forbrukerombudet og oppfordre ombudet til å vurdere om private høyskolers frister og avgifter for oppsigelse av studieplass i et påbegynt studium er å anse som urimelige avtalevilkår.

SPØRSMÅL NR. 1586

Innlevert 18. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. august 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at Bårdar-Akademiet får en leiekontrakt som er begrenset til to år?»

BEGRUNNELSE:

Bårdar-Akademiet AS har nylig fått fornyet sin leieavtale i Kristian Augustgt. 15, men bare for to år. Årsaken til denne tidsbegrensningen, er ifølge brev fra Entra:

"Vi har notert Deres ønske om at Bårdar viser interesse i et evt. nytt leieforhold i eiendommen, men vil allerede nå signalisere at Bårdar ikke er med som fremtidig leietaker i de pågående planene for eiendommen."

Brev av 08.07.10. Brevet er undertegnet av eiendomssjef Halvor Helliesen.

Bårdar, som er Oslos eldste institusjon innen undervisning i dans og som i dag består av flere skoler, bl.a. Bårdar-Akademiet som er godkjent videregående skole, har hatt leiekontrakt i Kr. Augustgate siden 1937. Det betyr at skolen er særdeles vel innarbeidet i dette området av byen og det er selvsagt helt avgjørende for institusjonen å kunne planlegge sin virksomhet i et perspektiv som går ut over 2 år.

Entra Eiendom AS kjøpte Kristian Augustgt. 15 i forbindelse med planene om å bygge ut Nasjonalgalleriet. Disse planene er senere blitt endret (jf. Vestbaneprosjektet) og i dag foreligger det så vidt undertegnede forstår ingen konkrete planer for dette området ut over å utnytte eiendommene på vanlig kommersiell måte.

Det kan derfor virke som om Entra ikke vektlegger behovet til kulturinstitusjoner når man planlegger driften av sine eiendommer i Oslo sentrum. Det er på denne bakgrunn også interessant å vite hvilke føringer staten gir sitt eiendomsselskap som er en betydelig aktør nettopp i Oslo sentrum.

Svar:

Ved etableringen av Entra Eiendom AS i 2000 var det en forutsetning at selskapet skulle utøve sin virksomhet i konkurranse med andre markedsaktører, og være underlagt vilkår og rammer som gjør det mulig å hevde seg i konkurransen. Aksjeselskapsfor-

men ble valg for å gi tilstrekkelig forretningsmessig handlefrihet og fleksibilitet. Dette innebærer at det må være opp til Entras styre og administrasjon å avgjøre blant annet lengden på leiekontrakter i forbindelse med reforhandling av leieforhold, når dette ut fra en forretningsmessig vurdering anses å gi selskapet merverdier i forbindelse med fremtidige planer for eiendommen.

I henhold til de prinsippene som det er bred enighet om når det gjelder statlig eierskap, er disponering av de enkelte eiendommer således en oppgave som tilligger styret og ledelsen i selskapet. Det er ikke en oppgave for staten som eier å ta stilling til de enkelte konkrete leiekontrakter.

Som bakgrunn har jeg imidlertid fått følgende opplysninger fra selskapet:

Entra erververt Kr. Augustgt. 15 i Oslo, oktober 2002 med det formål å bidra til å realisere et Nasjonalmuseum for kunst, dersom Staten valgte å etablere dette i tilknytning til kvartalet ved Tullinløkka. Også flere andre bygg ble erververt på samme tid med dette formålet. Leietakerne ble ifølge Entra gjort oppmerksomme på formålet og varigheten av nye leiekontrakter ble regulert i forhold til dette.

Etter at det ble besluttet at Nasjonalmuseet for kunst ikke skulle etableres i "Tullinløkka-kvartalet" har jeg fått opplyst at Entra har utarbeidet nye planer for realisering av verdiene i eiendommene som vil kreve delvis riving og ombygging av eksisterende bebyggelse.

SPØRSMÅL NR. 1587

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 2. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Etter direktoratets endelige beslutning mister Lofoten Sjøprodukter (LS) og GIFAS sine siste gitte laksekonsesjoner. Kobbvåglaks og fiskeriministerens deleide selskap Sinkaberg Hansen fikk til slutt medhold i klagene til "eget" direktorat. Som kjent ble også Norsk Havbrukssenter AS (NH) utelukket fra hele søknadsprosessen.

Vil statsråden sørge for at det tildeles tre konsesjoner ekstra til Nordland, slik at LS, GIFAS og NH kan komme i gang med produksjon og at det settes en verdig avslutning på konsesjonsbråket?»

BEGRUNNELSE:

Etter mange og svært langvarige runder med laksekonsesjonsbråk i Nordland har Fiskeridirektoratet fattet en endelig beslutning i forbindelse med tildelingsrunden av 15 konsesjoner. I siste runde tapte Lofoten Sjøprodukter, som kun hadde en konsesjon fra før, og GIFAS, eneste selskap som driver aktiv forskning, til fordel for Kobbvåglaks og fiskeriministerens deleide selskap Sinkaberg Hansen. Mange karakteriserer den svært lange saksbehandlingen som er foretatt av fylkeskommunen og lokalt og sentralt direktorat, som meget uryddig. Få er i stand til å forstå at det er de små selskaper som er og skulle vært prioritert i tildelingsrunden, så lenge Fiskeridirektoratet velger å vrake Lofoten Sjøprodukter (som kun har en konsesjon fra før) og forskningsbaserte GIFAS for heller å prioritere bl.a. fiskeristatsrådens deleide selskap som allerede drifter mange konsesjoner.

Nordland er Norges største laksefylke, har de beste naturgitte fortrinn klimatisk og miljømessig. Derfor vil Regjeringen kunne løse opp i "floken" ved å tildele fylket tre ekstra konsesjoner. Noe som vil bidra positivt i markedet og som det absolutt er rom for kapasitetsmessig. Slik at tre nye konsesjoner kan tildeles LS og GIFAS. I tillegg til Norsk Havbrukssenter AS, som ble ekskludert fra hele tildelingsrunden og forøvrig et selskap med eiere som i mange år har vært banebrytende for norsk oppdrettsnæring. Selv om det ikke er noen grunn til å tro at Fiskeriministeren i siste behandlingsrunde i Fiskeridirektoratet er blitt aktivt forfordelt, er sakens faktum at hennes selskaper er blitt vinneren ved at de får to nye konsesjoner, en i Nordland og en i Nord Trønderlag, i tillegg til de 14 konsesjonene som selskapet har fra før.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at statsråd Lisbeth Berg-Hansen har bedt om at det oppnevnes settestatsråd i spørsmålet om tildeling av ytterligere til-

latelser knyttet til tildelingsrunden 2009, og at det, i tråd med Kgl. Res. 26. november 2009,er undertegnede som behandler saken, herunder dette spørsmålet til skriftlig besvarelse fra Stortinget, som settestatsråd. Spørsmålet om hvorvidt de selskapene som har fått omgjort sitt vedtak om tillatelse likevel skal få beholde denne, er til behandling i departementet og er ikke endelig tatt stilling til.

SPØRSMÅL NR. 1588

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 2. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Vil statsråden på bakgrunn av den mangelfulle konsesjonsbehandlingen i Nordland som påpekt i begrunnelsen, sørge for at saken kan løses ved å tildele nye konsesjoner også til de selskaper som nå er blitt fratatt sine konsesjoner ved at opprinnelige tilsagn ikke er blitt fulgt opp?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med tildeling av 2 oppdrettskonsesjoner i Nordland Fylke har tildelingene blitt trukket tilbake ett år etter at det ble gitt tilsagn om tildeling og etter at betaling for konsesjonene til statskassen ble foretatt.

Konsesjonene ble trukket tilbake etter at Fiskeridirektoratet fant at de hadde tolket sine egne tildelingsforskrifter feil og tildelte konsesjonene til andre aktører etter ankebehandling. Slik uforutsigbar fremgangsmåte skaper selvsagt en helt uholdbar situasjon for de bedriftene dette gjelder.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at statsråd Lisbeth Berg-Hansen har bedt om at det oppnevnes settestatsråd i spørsmålet om tildeling av ytterligere tillatelser knyttet til tildelingsrunden 2009, og at det, i tråd med Kgl. Res. 26. november 2009,er undertegnede som behandler saken, herunder dette spørsmålet til skriftlig besvarelse fra Stortinget, som settestatsråd.

Spørsmålet om hvorvidt de selskapene som har fått omgjort sitt vedtak om tillatelse likevel skal få beholde denne, er til behandling i departementet og er ikke endelig tatt stilling til.

SPØRSMÅL NR. 1589

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 26. august 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Fra flere steder i landet har vi mottatt henvendelser om at personer som har arbeidsavklaringspenger og som søker om permanent uførepensjon får beskjed om at deres arbeidsavklaringsytelse vil bli avsluttet og ikke kan gjenopptas dersom deres søknad om uførepensjon blir avslått. De fleste oppfatter dette som at de ved å søke om uførepensjon erklærer at de ikke kan tilbakeføres til arbeid og dermed ikke har krav på arbeidsavklaringspenger.

Hvilke ytelser mener statsråden disse brukerne skal kunne motta til livsopphold?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsavklaringspenger skulle erstatte tidsbegrenset uførestønad, attføringspenger og medisinsk

rehabilitering og skulle bidra til at Nav-brukere fikk sine muligheter vurdert istedenfor sine begrensninger og diagnoser. De som søker permanent uførepensjon mener selv at de ikke kan tilbakeføres til arbeid. Når de får avslag på søknaden fra Nav må det bety at Nav, tvert imot, mener at de kan tilbakeføres. Noe annet er en selvmotsigelse. Da må det være Navs oppgave å bidra til tilbakeføringen og å yte økonomisk støtte inntil Nav kan bistå med å skaffe relevant arbeid. Det må være en misforståelse når Nav kan avslå en søknad om uførepensjon uten å innvilge arbeidsavklaringspenger eller erklære brukeren for arbeidsfør!

Svar:

Arbeidsavklaringspenger gis til personer som har fått arbeidsevnen nedsatt med minst halvparten og som får aktiv behandling, deltar på arbeidsrettede tiltak eller som etter å ha prøvd behandling og/eller arbeidsrettede tiltak fortsatt anses å ha en viss mulighet for å komme i arbeid, og får oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten for å bli i stand til å skaffe seg eller beholde arbeid som han eller hun kan utføre(jf. folketrygdloven § 11-13). Arbeidsavklaringspenger kan dessuten gis i nærmere angitte ventеperioder bl.a. i inntil fire måneder når personen som følge av sykdom skal vurderes for uførepensjon. Dersom krav om uførepensjon ikke er behandlet innen den fastsatte vedtaksperioden, kan perioden forlenges i inntil fire nye måneder.

Uførepensjon gis til personer som pga. varig sykdom, skade eller lyte har fått inntektsevnen varig nedsatt med minst halvparten.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst at Arbeids- og velferdsetaten fortløpende vurderer hvilke muligheter brukere som mottar arbeidsavklaringspenger har. Etaten vil bl.a. vurdere muligheten for tilbakeføring til arbeid, ulike behandlingsopplegg, arbeidsrettede tiltak og også om brukeren bør rådes til å sette fram krav om uførepensjon. Situasjonen er ikke blitt endret som følge av at rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad ble erstattet av arbeidsavklaringspenger.

Uførepensjon kan først gis når personen har gjennomgått hensiktsmessig behandling og/eller har deltatt på hensiktsmessige arbeidsrettede tiltak for å bedre arbeidsevnen (jf. folketrygdloven §§ 12-5, 12-6 og 12-8). Det kan likevel være situasjoner hvor en bruker anses ferdig avklart, uten at han eller hun fyller vilkårene for uførepensjon. Det er bl.a. strengere medlemskapsvilkår i folketrygden samt strengere krav til årsakssammenheng mellom nedsatt funksjonsevne og sykdom/skade/lyte for å få uførepensjon enn for å få arbeidsavklaringspenger. I slike tilfeller vil brukeren verken ha krav på arbeidsavklaringspenger eller uførepensjon.

I de tilfeller hvor uførepensjon avslås med bakgrunn i at Arbeids- og velferdsetaten anser at personen ikke har gjennomført tilstrekkelig behandling og arbeidsrettede tiltak, jf. folketrygdloven § 12-5 vil det kunne være naturlig at man fortsetter perioden på arbeidsavklaringspenger med sikte på avklaring mot arbeid, ev. senere avklaring mot uførepensjon. Ytterligere avklaring forutsetter imidlertid aktiv medvirkning fra brukeren.

I spørsmålet er det lagt til grunn at en som har søkt uførepensjon og får avslag ikke vil ha rett på arbeidsavklaringspenger. Som vist over er ikke det en dekkende beskrivelse av situasjonen. Jeg vil også peke på at det normalt vil være slik at personer som er på arbeidsavklaringspenger og søker uførepensjon bør gjøre dette i samråd med etaten.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst at de fortløpende vurderer hvorvidt det er behov for å presisere eller endre gjeldende rundskriv.

Dersom personen verken får arbeidsavklaringspenger, uførepensjon eller har andre inntektsmuligheter, vil evt. økonomisk sosialhjelp være sikkerhetsnettet for å gi personen livsoppholdsytelse.

SPØRSMÅL NR. 1590

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson
Besvart 26. august 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En norsk uførepensjonist i Spania har hatt en liten jobb ved siden av. Han har ikke tjent mer enn 1 G men har arbeidet så mange timer (12,5 t. uke) at NAV har satt ned uføregraden hans. Mannen har hele tiden informert Nav om arbeidsbetingelsene, hvor mange timer han jobber og hva han tjener. Nav har ikke hatt innvendinger og har ikke informert mannen om at uføregraden kan bli redusert ved for høyt arbeidstimetall. Han har vært i god tro! Nav krever nå tilbakebetaling fra 01.04.09.

Er dette rimelig behandling?»

BEGRUNNELSE:

Pensjonisten har vært kjent med at han ikke kan tjene mer enn 1 G i tillegg til uførepensjonen. Han har holdt seg innenfor grensen. Nav har imidlertid ikke informert ham om at han ikke kan arbeide mer enn et bestemt antall timer før uføregraden blir satt ned. Mannen har, helt siden han begynte i jobben ved et hotell i Spania, informert Nav om arbeidsbetingelser og arbeidstid. I begynnelsen av juni får han beskjed fra NAV om at uføregraden er redusert til 70 % og at de vil trekke ham for mye utbetalt pensjon fra 1. april 2009! Han får 6 ukers ankefrist, men allerede en uke senere kommer juni måneds pensjon med kr. 0. Han får også beskjed om at skal tilbakebetale kr. 125 000. Dette er helt urimelig. Mannen har vært i god tro! Han har gitt korrekte informasjon til Nav. At uføregraden blir satt ned kan være rimelig, men å tilbakekreve penger når mannen har vært i god tro basert på de opplysninger han har mottatt fra Nav er ikke rimelig. Jeg håper at dette kan bli rettet opp slik at mannen har noe å leve av fortsatt!

Svar:

For spørsmålet knyttet til kombinasjon av uførepensjon og arbeid legger jeg til grunn at det gjelder en mottaker av 100 % uførepensjon.

Uførepensjonister som mottar 100 % uførepensjon, kan som hovedregel (når det er gått ett år siden uførepensjonen ble innvilget eller uføregraden ble forhøyet), ha en årlig pensjonsgivende inntekt på ett grunnbeløp (for tiden 75 641 kr) uten at det anses å ha skjedd en vesentlig endring av inntektsevnen slik at uføregraden skal revurderes.

Ved revurdering som følge av inntektsoverskridelse legges pensjonsgivende inntekt til grunn. Antall timer bruker har arbeidet, er ikke av betydning dersom saken tas opp på denne bakgrunn.

Det er imidlertid adgang til å vurdere endringer i medlemmets inntektsmuligheter etter de prinsippene som gjelder ved innvilgelse, jf. folketrygdloven § 12-7. Dersom man kommer til at medlemmets inntektsmuligheter/inntektsevne er blitt vesentlig bedre enn de var da ytelsen ble innvilget, kan saken tas opp til revurdering. Dette gjelder også når vedkommende ikke utnytter sine muligheter i et inntektsgivende arbeid. Mulighetene må være så mye forbedret at de ville medført en vesentlig endring av pensjonsgivende inntekt etter bestemmelsene i § 12-12 andre ledd.

Jeg kan ikke ta stilling til om vedkommende har vært i god tro eller ikke, ettersom dette er en vurdering som foretas av NAV når alle relevante opplysninger i saken er innhentet. Når det gjelder spørsmålet om tilbakekreving av utbetalt uførepensjon, viser jeg til folketrygdloven § 22-15 Tilbakekreving etter feilaktig utbetaling. Av bestemmelsen fremgår at det er mange forhold som skal vurderes. Det er etter de foreliggende opplysninger ikke mulig for meg og heller ikke riktig å vurdere om behandlingen er rimelig. Vedkommende kan klage på det aktuelle vedtaket til nærmeste overordnede klageinstans. Dersom klagen ikke fører frem, kan vedkommende anke saken inn for Trygderetten.

SPØRSMÅL NR. 1591

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten
Besvart 30. august 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I kjølvannet av siste tildelingsrunde for oppdrettskonsesjoner, har det dukket opp flere saker hvor søkerne synes forskjellsbehandlet, at tilsagn trekkes tilbake uforutsigbart og at saker synes unødvendig å havne i rettsapparatet med store forsinkelser og økonomiske tap for aktørene som resultat.

Er statsråden tilfreds med denne situasjonen for næringen, og hvis ikke, hva vil hun foreta seg for at regelverket kan bli forutsigbart for næringen og at like saker og like aktører blir behandlet likt?»

Svar:

Akvakulturloven åpner for flere muligheter for tildeling av tillatelser til havbruk med laks, ørret og regnbueørret. Dette kan for eksempel være lukket budrunde, med eller uten prekvalifisering, eller en tildeling etter fastsatte kriterier og bruk av skjønn.

I 2002- og 2003-rundene var det fast vederlag med tildeling etter fastsatte kriterier og bruk av skjønn, mens det ved utlysning av 10 gjenværende tillatelser i Finnmark i 2006 ble benyttet lukket budrunde med prekvalifisering.

Tillatelsene i 2009-runden ble tildelt mot et fast vederlag etter en tildeling etter fastsatte kriterier og bruk av skjønn. Den regionale fordelingen av tillatelsene, vederlaget og tildelingsmåten, prioriteringskriterier, vilkår og den videre prosessen for tildelingsrunden ble forelagt Stortinget gjennom St.prp. nr. 1 (2008-2009) tillegg nr. 4, og vedtatt gjennom budsjettbehandlingen.

Tildeling mot fast vederlag etter en slik tildelingsmåte muliggjør bruk av politiske virkemidler samt at den normalt vil gi et bredere spekter av virksomheter muligheter til å få tillatelse enn for eksempel en budrunde uten prekvalifisering. Dette er likefullt en tidkrevende prosess fordi det innebærer skjønnsutøvelse basert på politiske fastsatte kriterier - og dermed rangering av søkere etter godhet. Særlig når det, som i denne tildelingsrunden, var mange gode og kvalifiserte søkere.

I 2009-runden var det satt opp flere ufravikelig krav, herunder at søker måtte dokumentere økonomisk evne til å betale vederlaget og at driften måtte planlegges på lokaliteter i kommuner med godkjent arealdel av kommuneplanen. Ved prioriteringen mellom søkerne skulle det særlig legges vekt på om søker var en "mindre aktør" (definert som inntil 19 tillatelser) i næringen og om søker ville legge til rette for økt bearbeiding med sikte på økonomisk integrasjon i kystdistriktene i Norge. Kriteriet knyttet til bearbeiding legger til rette for økt verdiskaping, men også for å legitimere bruk av kystsonen. Dette er viktig for at lokalsamfunnene skal få noe igjen for å legge til rette for havbruk. Hvordan prioriteringskriteriene var å forstå og vektingen av og mellom disse var nærmere utdypet i merknadene til tildelingsforskriften, herunder hvilke kommuner som var å anse som kystdistrikt. På Vestlandet ble det i tillegg lagt vekt på om søker ville benytte en ny tillatelse på en slik måte at den samlede driften ville være mer bærekraftig i bekjempelsen av laksesykdommen pancreas sykdom (PD).

I de fleste fylker der det ble utlyst tillatelser, kom det inn langt flere søknader enn de tillatelsene som var utlyst. Avgjørelsen av hvilke selskaper som skal få tillatelser er naturligvis av stor betydning for søkerne. Fiskeridirektoratet, både regionalt og sentralt, har derfor i sin saksbehandling vært opptatt av å ivareta rettssikkerheten til søkerne samt sikre en forvaltningsmessig forsvarlig saksbehandling. Dette har nødvendigvis medført at saksbehandlingen har tatt lenger tid enn for andre typer saker, og jeg har forståelse for at mange mener saksbehandlingen har tatt lang tid. Jeg legger til at saksbehandlingen har blitt ytterligere forlenget som følge av flere rettslige prosesser. I etterkant av en såpass omfattende prosess som en tildelingsrunde, kan det som regel være hensiktsmessig at det foretas en intern evaluering der både regelverk og prosess vil være naturlige temaer.

SPØRSMÅL NR. 1592

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 2. september 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Mange offentlige og private forvaltere opplever et stadig økende byråkrati fra ulike statlige organ. Disse ressursene kunne i mange tilfeller blitt brukt til nødvendige tiltak innen sektorer som helse og skole som har klare mangler i svært mange kommuner.

Hva vil ministeren gjøre for å bygge ned unødvendige statlige byråkratiske ordninger for å effektivisere forvaltningen og dreie ressursbruken over fra byråkratisering til tjenesteutøvelse?»

BEGRUNNELSE:

Som et eksempel på statlig byråkratisering kan det nevnes forvaltningen av avfallsdeponier. For Karmøy kommune sitt vedkommende har en i dag 7 ulike statlige organ som har tilsyn med at avfallsdeponeringen foregår på en forsvarlig måte dette er, Fylkesmannen som gir tillatelse til drift, oppfølging av analyser, årsrapportering, konsesjonsforvaltning m.m.

SSB, innrapportering av ulike data, Alt-inn, innrapportering via koder m.m.

Toll- og avgiftsdirektoratet foretar innkreving av deponiavgift samt inspeksjoner av deponiet.

KLIFF, Direktoratet for Samfunnssikkerhet og Beredskap har tilsyn vedrørende gassavbrenning og brann.

Arbeidstilsynet som kontrollerer innretning på deponi m.m.

Utover dette er det også fra tid til annen også andre instanser inne i bildet. Selvsagt er det viktig at det utføres en viss kontroll på allerede godkjent avfallsdeponi men at det skal medføre en så stor byråkratisering er veldig ressurskrevende. Jeg antar at andre offentlige og private instanser møter like stort byråkrati fra statlig byråkrati.

Svar:

Effektivisering av forvaltningen er viktig og nødvendig, både for sikre høy tjenestekvalitet og for å kunne redusere unødig byråkrati. Det er et mål å benytte mer av de offentlige ressursene til velferd. I mitt arbeid for fornying er et bedre møte med det offentlige, økt bruk av digitale tjenester og mer effektiv ressursbruk de tre viktigste stikkordene.

Regjeringen har gjennomført og igangsatt en rekke reformer og tiltak som bidrar til å effektivisere statsforvaltningen. For eksempel er arbeidet med samhandlingsreformen satt i gang, Justisdepartementet og politiet har startet arbeidet med en resultatreform og Forsvaret som gjennomfører store effektiviseringsarbeider.

Jeg vil dessuten også trekke fram arbeidet med digitale løsninger framover som en nøkkel til effektivisering og bedre tilbud til innbyggere og næringsliv. For eksempel:

- Nærings- og handelsdepartementet arbeider med tiltak som skal bidra til at stort sett all innrapportering fra næringslivet kan skje elektronisk.
- Det store Altinn 2-prosjektet er underveis, og vil bidra til mulighet for nye elektroniske løsninger.
- Vi har besluttet at alle fakturaer til staten skal skje elektronisk fra 2012.
- FAD utreder hvordan det digitale førstevalget skal virkeliggjøres, altså hvordan digital kommunikasjon skal være den primære kommunikasjonsformen med det offentlige.
- Løsningen med elektroniske resepter er under pilotering og fungerer slik den skal. Utbredelse nasjonalt starter i 2011.
- Løsningen med elektroniske frikort har så langt vært vellykket, og gitt store forenklinger for brukerne.
- Mitt departement og Difi har fått på plass felles elektronisk ID for innlogging til offentlige løsninger. Det konkluderes i en rapport fra Metier, som er bestilt av mitt departement, at elektronisk ID gir offentlig forvaltning, næringsliv og privatpersoner mulighet til å spare minst fire milliarder kroner de neste ti årene. MinID hadde i 2009 en vekst i antall brukere på 198 prosent. Per 2. august 2008 hadde Min Side hatt 332.000 unike brukere med mer enn én innlogging. Per 2. august 2009 var tallet 742.000, og per 2. august 2010 var tallet 907.000.
- Søknader til videregående opplæring skjer elektronisk.

Mitt departement henter systematisk inn data og opplysninger, både om ressursinnsats og om brukernes og innbyggernes erfaringer med, og synspunkter på, de offentlige tjenestene. På denne måten får vi kjennskap til og kan skape bevissthet om hvor skoen trykker og hva som kan gjøres bedre og enklere. La meg nevne noen eksempler på dette:

- Det etableres et system, StatRes, med indikatorer fra statsforvaltningen om ressursbruk, produksjon, kvalitet og konkrete resultater. Data om ressursbruk og måloppnåelse skal bidra til økt opp-

merksomhet om områder hvor det er potensial for forbedringer og effektivisering.
– Gjennom den store Innbyggerundersøkelsen hentes det inn opplysninger om innbyggernes syn på offentlige tjenester, som f.eks oppvekst, utdanning, helse og omsorg, samferdsel, kultur og idrett. Innbyggerundersøkelsen skal gjennomføres hvert annet år med én del som ser på forvaltningen mer generelt, og én del som tar for seg forbedringspotensialet i utvalgte offentlige tjenester og sektorer.
– Alle statlige etater er pålagt å gjennomføre brukerundersøkelser.

Til slutt vil jeg nevne at undersøkelser har vist at én av tre nordmenn har problemer med å forstå offentlige brev, veiledninger og skjema. Halvparten av disse kommer tilbake til forvaltningen for å få hjelp, en ofte unødvendig belastning på forvaltningen. Gjennom prosjektet "Klart språk i staten" gir vi råd og veiledningen i å skrive klart og enkelt. Prosjektet er et samarbeid på tvers mellom Difi og Språkrådet. Et bedre og klarere offentlig språk vil etter min mening spare tid og ressurser – både for det offentlige og for private.

SPØRSMÅL NR. 1593

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 30. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I tillegg til kvotene for sprit og vin, kan hver enkelt nordmann over 12 år ta med seg inntil 10 kg ost og kjøtt når man har vært i utlandet i minst 24 timer. Taxfreebutikken på Gardermoen selger imidlertid verken tollfritt utenlandsk kjøtt eller ost, siden tollforskriften ikke åpner for dette.

Vil finansministeren åpne for taxfreesalg av kjøtt og ost på Gardermoen og andre norske flyplasser med internasjonal trafikk?»

BEGRUNNELSE:

Varene som kan inngå i taxfreesalget på Gardermoen og andre norske flyplasser reguleres av § 4-30-13 i tollforskriften, der blant annet alkohol, tobakk, sjokolade og parfyme er nevnt. Denne avgrensingen har tidligere blitt begrunnet med at dette er varer med norske særavgifter, jfr. tidligere finansminister Kristin Halvorsens svar på mitt skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:1542 (2008-2009). Kjøtt og ost har ikke slike særavgifter, men har derimot svært høye tollsatser. Den ordinære tollsatsen på fersk filet av storfekjøtt er f.eks. på 119,01 kroner per kilo, mens tollsatsen for revet ost er på 28,24 kroner per kilo. I tillegg til tollsatsen, kommer det 14 % merverdiavgift på salg av næringsmidler. Summen av toll og mva. gjør at taxfreesalg av kjøtt og ost på Gardermoen vil kunne bli svært populært.

Dagens regelverk resulterer også at mange flyreisende kommer hjem fra utlandet med bagasjen full av utenlandske dagligvarer, noe som er en lite miljøvennlig form for mattransport.

Svar:

Som alminnelig hovedregel skal alle varer som innføres til Norge avgiftslegges med merverdiavgift, ev. toll og særavgifter ved innførselen. Regler om avgiftsfri innførsel ("taxfree") er et begrenset unntak fra hovedregelen.

Det er riktig at det i dag kun tillates solgt/lagret alkohol, tobakk, sjokolade- og sukkervarer, parfyme/kosmetikk avgiftsfritt ("tax free") på lufthavn, jf. tollforskriften § 4-30-13 første ledd og merverdiavgiftsloven § 6-27. Hovedregelen er altså at bare særavgiftspliktige varer kan selges uten avgift (merverdiavgift og særavgift). I tillegg tillates også avgiftsfritt salg av kosmetikk og parfyme som tidligere var særavgiftspliktig.

Jeg kan ikke se at det er noen god begrunnelse for å tillate at også andre varer som for eksempel kjøtt og ost skal kunne selges avgiftsfritt på Oslo lufthavn. Etter mitt syn er det ikke riktig å argumentere for at vareomfanget på flyplass utvides til også andre varer som for eksempel kjøtt og ost med den begrunnelse at slike varer tillates innført avgiftsfritt under den ordinære kvoten som reisende har. Slike varer vil normalt være kjøpt beskattet i utlandet. Hensynet til innenlandsk avgiftspliktig omsetning og til norske næringsdrivende tilsier at regelverket ikke liberaliseres ytterligere ved at ytterligere varer kan selges ubeskattet på lufthavn.

SPØRSMÅL NR. 1594

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen
Besvart 3. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvilke kurs eller andre tilbud har Nav for tidligere og nåværende ruspasienter, og er statsråden fornøyd med dagens ordning for innkjøp av denne typen kurs?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen Retretten driver lærings- og mestringskurs (ANTA) for rusavhengige. Per dags dato har stiftelsen ikke mulighet til å prioritere brukere fra NAV-systemet da alle kursene pt. er finansiert av Scheiblers legat. Stiftelsen har fått beskjed om at Navs kvalifiseringsprogram ikke har mulighet til å kjøpe plasser på Retrettens ANTA-kurs. ANTA-kurset er kjent for å gi gode resultater for brukere av forskjellige rehabiliteringsopplegg, f.eks. LAR, straffegjennomføring, straffedømte i løslatelsesfasen, poliklinisk oppfølging og brukere som skal ut i jobb/utdanning. Retretten melder om svært gode tilbakemeldinger på kursene.

Svar:

Lov om arbeids- og velferdsforvaltningen, § 14a gir alle brukere med behov for arbeidsrettet innsats fra NAV, rett til å få en helhetlig vurdering. Den nye oppfølgingsmetodikken som nå er innført ved alle landets NAV-kontorer har som mål å følge opp brukere individorientert. Det ligger en behovs- og arbeidsevnevurdering til grunn for de arbeidsrettede tiltakene.

Deltakelse i arbeidsmarkedstiltak skal være nødvendig og hensiktsmessig for at deltakeren skal kunne skaffe seg eller beholde inntektsgivende arbeid. Tilbud om bestemte arbeidsmarkedstiltak er ingen lovfestet rettighet, men skal tilpasses den enkeltes behov for kvalifisering og arbeidstrening. NAV har et fleksibelt og bredt spekter av tiltak, og valg, utforming og varighet av tiltak foretas i samarbeid med deltakeren.

NAV har en egen satsing for personer som mottar legemiddelbasert rehabilitering, LAR. Dette er en behandlingsform som i økende grad har blitt igangsatt overfor langtkomne opiatmisbrukere. Gruppen tilbys arbeidsrettede tiltak. Arbeidet er utfordrende og krevende. Gruppen har sammensatte utfordringer i forhold til integrering i det ordinære arbeidsmarkedet. Utfordringer løses gjennom godt kartleggingsarbeid, fleksible løsninger og tett samarbeid mellom NAV-kontor, LAR-tiltaket og tiltaksbedrift. Noen av deltakerne har kommet i ordinært arbeid eller utdanning, og noen har hatt overgang fra tiltaket arbeidspraksis i skjermet virksomhet til tiltak som ligger nærmere det ordinære arbeidslivet.

Kvalifiseringsprogrammet er en viktig satsing i kampen mot fattigdom, og utgjør et sentralt virkemiddel i realiseringen av NAV-reformen. Programmet skal være et tilbud til personer som har vesentlig nedsatt arbeidsevne, og dette kan også omfatte rusavhengige. Det legges opp til at det skal settes av tid til aktiviteter også utenfor arbeidsrettede tiltak. Dette kan for eksempel være helsehjelp, blant annet behandling for rusavhengighet innen spesialisthelsetjenesten og behandling hos psykolog.

Det finnes ulike ordninger for anskaffelse av arbeidsmarkedstiltak. Tiltak i ordinært i arbeidsliv som arbeidstrening og lønnstilskudd skjer etter kontakt med aktuelle arbeidsgivere. Arbeidsmarkedskurs (AMO) anskaffes i henhold til lov om offentlige anskaffelser. Tiltak i skjermet virksomhet er basert på avtaler mellom NAV og godkjente tiltaksarrangører. Når det gjelder stiftelsen Retretten er den etter det jeg har fått opplyst, ikke inne som tiltaksarrangør hos NAV. Stiftelsen Retretten kan tilby NAV kurs på lik linje med andre tiltaksarrangører.

Det er NAV, som på bakgrunn av den enkeltes behov og etter vurdering av tilbudet fra de enkelte tiltaksleverandører, som avgjør hvilke tiltak som skal iverksettes. Arbeids- og velferdsetaten tilrettelegger tilbud om arbeidsmarkedstiltak som er best mulig tilpasset den enkeltes behov med sikte på å komme tilbake til eller inn i arbeidslivet. Det er ikke naturlig for meg som statsråd i denne sammenhengen å be etaten benytte bestemte tiltaksarrangører.

Gjennomføringen av et høyt antall tiltaksplasser er en hovedoppgave for Arbeids- og velferdsetaten. I hovedsak er tiltakssammensetning og gjennomføring tilpasset brukernes behov. Likevel er det et kontinuerlig behov for fokus på tiltakene. Det er bl.a. satt ned et offentlig utvalg for å gjennomgå de arbeidsrettede tiltakene overfor personer med nedsatt arbeidsevne. Innstillingen fra utvalget kan gi oss et styrket grunnlag for enda bedre innretning av tiltakene, innkjøpsordningen, og andre sentrale deler av tiltaksvirksomheten.

SPØRSMÅL NR. 1595

Innlevert 19. august 2010 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 27. august 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden sikre at det også i fremtiden gis mulighet for privatister å ta eksamen i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Universitetet i Oslo (UiO) arbeider nå med en revisjon av masterstudiet i rettsvitenskap. Her ønsker UiO å innføre obligatoriske oppgaver og veiledning, på en slik måte at det ikke lenger vil være mulig for en jusprivatist på masterstudiet i rettsvitenskap å avlegge eksamen. Den reelle konsekvensen av UiOs forslag er at eksamensadgangen for jusprivatister avvikles.

Dette vil videre bety at ingen nye studenter vil få tilgang til studiet uten å være heltidsstudenter. I dag representerer deltidsstudentene mellom 40 og 50 pst. av alle som avlegger eksamen. Avvikling av privatistordningen vil som konsekvens også utelukke studieretten gjennom studieforbund, og strider klart mot målet om livslang læring. Det er svært viktig å sikre muligheten for at flere kan ta høyere utdanning i ulike faser av livet.

Det er stort behov for jurister i Norge. Avvikling av privatistordningen vil få konsekvenser for antallet uteksaminerte studenter, og tilgangen til nødvendig kompetanse svekkes. Offentlig sektor sliter allerede i dag med tilgangen til kvalifisert juridisk kompetanse, og særlig distriktene kan her bli rammet.

Statsråden bør i denne saken sørge for at ordninger som sikrer privatister adgang til eksamen opprettholdes, i tråd med målet om livslang læring.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse der stortingsrepresentant Dagrun Eriksen tar opp spørsmålet om fremtidig mulighet for privatister til å ta eksamen i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo. Spørsmålet begrunnes i at universitetet nå planlegger en endring av studieplanen for dette studiet, der deler av studiet bl.a. gjøres obligatorisk.

Ved innføringen av Kvalitetsreformen i høyere utdanning ble studiet i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo tilpasset det nye gradssystemet, og studiet ble redusert fra seks til fem år. Ut over dette ble det gjort forholdsvis få endringer av studiet og mange av de kvalitetselementer som Kvalitetsreformen beskriver ble ikke introdusert i studiet ved Universitetet i Oslo. Studiene i rettsvitenskap ved universitetene i Bergen og Tromsø ble derimot reformert i tråd med Kvalitetsreformens intensjoner.

Universitetet i Oslo har etter innføringen av Kvalitetsreformen kommet til at det nå er behov for en kvalitativ heving av studiet i rettsvitenskap. Ikke minst skyldes dette den reakkrediteringsprosess studiet har vært gjennom i regi av NOKUT. Endringene medfører bl.a. en tettere oppfølging av studentene, mer kontinuerlig tilbakemelding til studentene og innføring av obligatoriske undervisningsaktiviteter. Når det gjelder innføringen av obligatoriske elementer i studiet begrunnes dette i at enkelte ferdigheter som er viktige for en utøvende jurist, ikke er lett å oppøve og prøve gjennom ordinær eksamen. Det gjelder for eksempel argumentasjonsteknikk og muntlig fremleggelse. Men det handler også om den modningsprosessen som følger av forskningsbasert undervisning.

Endringene som planlegges gjennomført nå er som sagt i tråd med Kvalitetsreformen i høyere utdanning og jeg støtter Universitetet i Oslo i deres faglige vurderinger. Universitetet gjør endringene fordi det er helt nødvendig ut fra hensynet til kvaliteten på studiet, og det norske samfunnet er først og fremst tjent med at det utdannes jurister med best mulig kompetanse.

Departementet har i møte med de rettsvitenskapelige fagmiljøene ved universitetene i Oslo, Bergen og Tromsø 25. august diskutert hvilke konsekvenser endringene i studiene i rettsvitenskap vil ha.

De planlagte endringene handler ikke om å avskaffe privatistordningen. Den ordningen vil bestå, om enn i noe endret utstrekning. På møtet med universitetene ble det gjort helt klart fra Universitetet i Oslo sin side at privatister som tar dette i et livslang læringperspektiv, for eksempel studenter fra Folkeuniversitetet, i meget liten grad vil bli berørt av endringene. Det vil fortsatt være mulig å ta de innledende delene av studiet som privatist og det vil tilbys en rekke spesialemner på ulike nivåer. Tradisjonelt har det vært nettopp slike kurs disse studentene har etterspurt.

Privatister som av ulike årsaker ønsker å ta hele masterstudiet i rettsvitenskap som privatist gjennom private tilbydere vil ikke lenger ha denne muligheten. Dette har imidlertid vært en svært lite benyttet mulighet. I perioden 2006 til 2008 var det totalt 1764 kandidater som stilte til eksamen i 4. avdeling ved juridisk fakultet i Oslo. Av disse var 1745 ordinære studenter og 19 privatister. I tillegg ser vi også at priva-

tistene i større grad enn de ordinære studentene stryker eller gjør det dårlig på eksamen, noe som igjen peker på betydningen av kvalitativt god undervisning.

I dialogen med Universitetet i Oslo er jeg informert om at universitetet vil tilby nåværende privatister rimelige overgangsordninger slik at studenter som i god tro har påbegynt sin juridiske utdanning som privatist vil få mulighet til å fullføre.

Som representanten Eriksen er også jeg opptatt av å dekke behovet for juridisk kompetanse i samfunnet og dette ble også diskutert i møtet mellom departementet og de rettsvitenskapelige fagmiljøene. I samarbeid med disse vil departementet utrede samfunnets behov for juridisk kompetanse og hvordan behovene best kan møtes gjennom det norske utdanningssystemet. En må i dette arbeidet vurdere andre juridiske utdanninger enn de tradisjonelle profesjonsstudiene ved de tre universitetene.

Regjeringen har ved flere anledninger, og spesielt gjennom fremleggelsen av St.meld. nr. 44 (2008-2009) Utdanningslinja, vist at vi satser tungt på en offensiv kompetansepolitikk og på å styrke mulighetene for livslang læring. Det skal vi gjøre også i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1596

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 30. august 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«På Flisa i Hedmark har såkalt avgiftsfri diesel en pumpepris på kr. 8,61.

Hva består denne prisen av?»

Svar:

Merket diesel som selges fra bensinstasjoner er ikke omfattet av autodieselavgiften. Den er derimot omfattet av den betydelig lavere grunnavgiften på fyringsolje, som utgjør 0,886 kroner per liter mineralolje. I tillegg er den merkede dieselen ilagt CO_2-avgift for mineralolje med en sats på 0,58 kroner per liter.

Merket diesel kan bl.a. benyttes i traktorer, anleggsmaskiner og motorredskaper. I Stortingets vedtak om avgift på olje til framdrift av motorvogn (autodieselavgift) § 3, framgår det i hvilke motorvogner og til hvilke formål den merkede oljen for øvrig kan benyttes.

Tabellen nedenfor viser hvilke komponenter som inngår hvis pumpeprisen er 8,61 kroner;

Pumpepris (kroner per liter)	8,61
Merverdiavgift 25 pst.	1,722
Grunnavgift på fyringsolje	0,886
CO_2-avgift	0,58
Utsalgspris u/avgifter	5,422

SPØRSMÅL NR. 1597

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien
Besvart 3. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Med den siste tids utvikling i konsesjonsprosessen rundt nye 420 kv-linjer mellom Sima-Samnanger og Ørskog-Fardal, hvordan er nåværende tidsestimat for ferdigsstilling av Ørskog-Fardal og hvordan vil krav om kabling Sima-Samnanger påvirke estimat for ferdigstilling av Ørskog-Fardal?»

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befaring i slutten av samme måned.

Kraftframføringen mellom Ørskog og Sogndal er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Jeg er derfor opptatt av at klagebehandlingen fortsetter i det tempo som er påkrevet. Enhver kraftledningssak skal behandles konkret ut fra de klagegrunner som er framført.

Det er viktig å være klar over at klagesaken for kraftledningen fra Ørskog til Sogndal er meget komplisert med en rekke tvistespørsmål som departementet må ta standpunkt til. Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger utredet og vurdert. Statnett har også utredet alternative løsninger under departementets klagebehandling. Som ledd i denne behandlingen må departementet fortløpende vurdere om det er behov for ytterligere utredninger i saken.

Jeg er i den forbindelse innstilt på at eventuelle utredninger ikke skal forsinke fremdriften av denne kraftledningssaken.

SPØRSMÅL NR. 1598

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen
Besvart 30. august 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Det kan stilles spørsmål ved om det såkalte industrivilkåret er redusert etter at Aker Seafoods har restrukturert sin virksomhet og nå opererer med et fangstselskap (Aker Seafoods) og et markeds- og foredlingsselskap (Norway Seafoods).

Kan statsråden redegjøre for hva som er det rettslige og faktiske innholdet i det såkalte industrivilkåret?»

BEGRUNNELSE:

- Statsråden fremhever i leserinnlegg 13. august 2010 i Fiskeribladet Fiskaren at ”Departementet har ikke latt seg overtale til å endre premissene for at industrien skal kunne gis dispensasjon fra deltagerloven for å kunne eie trålere.” Dette kan nok ikke være helt enkelt for Statsråden, all den tid hun i samme leserinnlegg fant behov for å avkrefte ryktet om hennes abdikasjon. Dette er imidlertid et utsagn som står i et underlig lys, tatt i betraktning Statsrådens svar på Høyres spørsmål av 25. juni 2010 om restruktureringen i Aker, hvor Statsråden 5. juli svarte at: ”Jeg forutsetter at Aker Seafoods ASA vil orientere departementet nærmere når man har bestemt den endelige organiseringen. Da vil departementet foreta en grundig gjennomgang av restruktureringen i forhold til vilkår og spørsmål om eventuell godkjennelse.” Dette var et svar som resulterte i et skarpt brev fra Aker Seafoods konsernsjef Liv Monica Stubholt den 15. juli, hvor Stubholt fremhever at det med svaret ”sås tvil om restruktureringen av AKS” og at ”Den usikkerhet som skapes er utfordrende for AKS.” Umiddelbart etter Stubholts brev gikk statsråden ut og erklærte at hun ikke hadde innvendinger mot restruktureringen. Det er med dette skapt usikkerhet knyttet til

om Statsråden har gitt et lite dekkende svar til Stortinget, eller om Statsråden har satt seg i en posisjon hvor ”bordet fanger” etter uttalelser hun har gitt til Aker Seafoods i interne møter forut for børsmeldingen 25. juni i år.

- Konsesjonsvilkåret er formulert slik at konsesjonene for å drive de aktuelle trålerne er knyttet til bestemt industrivirksomhet og vil ikke bli tillatt skilt fra denne virksomheten. Dette må bety at statsråden mener det er slik at konsesjonene til å drive trålere fremdeles være knyttet til "industrivirksomhet", på tross av restruktureringen. Virksomhet kan være en betegnelse for en enhet eller juridisk person, selvstendige selskaper, eller virksomhet kan betegne en aktivitet. Dersom det er en betegnelse for en enhet, er spørsmålet hva som kan regnes som enhet.

- I konsesjonsvilkårene bruker man begreper som tilbudsplikt og bearbeidingsplikt. Er disse å forstå som likeverdige? Snakker man om at både tilbudsplikt og en bearbeidingsplikt skal oppfylles, eller blir bearbeidingsplikten utløst av at man tar i mot tilbudet om å kjøpe fangsten?

- Dette er av interesse, fordi Høyre i vår fremmet et forslag i Stortinget om eier- og maktforholdene i fiskerinæringen. Som svar på vårt forslag sa statsråden i brev til Stortinget 14. juni 2010 at;

”Når det gjelder forslaget i romertall I om å "legge frem en sak som redegjør for de reelle og underliggende eier- og maktforholdene i fiskerinæringen", kan jeg etter dette ikke se hvilke forhold som skulle tilsi at det er behov for en slik sak og hvilke formål den skulle bidra til å realisere.”

- Om statsråden ikke så dette i juni, bør hun kunne se dette nå? Høyre har ikke som agenda å gjøre det vanskeligere for Aker å få lønnsomhet i sin virksomhet, og det er positive signaler som kommer fra selskapets ledelse med tanke på ambisjoner om foredling i Norge. Men skal vi ha et regelverk om industrivilkår må vilkårene ha et fornuftig innhold, de må svare til reelle behov og det må eksistere en felles forståelse av hva disse betingelsene innebærer.

Svar:

Til Aker Seafoods ASAs tillatelser til å eie torsketrålere er det stilt vilkår om at fartøyene skal være knyttet til bestemt industrivirksomhet, ikke vil bli tillatt skilt fra denne og at industrivirksomheten må opprettholdes på et visst nivå. Dette omtales gjerne som industrivilkåret, og innebærer blant annet at ved en eventuell nedbygging, nedleggelse eller reduksjon av industrivirksomhetene vil tillatelsene til å eie fiskefartøyene kunne bli trukket tilbake. Vilkåret er stilt, med noe ulik ordlyd, overfor alle de tre aktuelle trålerrederiene. Formålet med vilkåret er å knytte fartøy og anlegg sammen. Dette sikrer industrivirksomheten og eierskapet til fiskefartøy som en enhet som ikke kan endres uten at Fiskeri- og kystdepartementet gir sin tilslutning til det.

Dette har dels en formell begrunnelse, knyttet til grunnlaget for dispensasjon fra deltakerlovens hovedregel om at fiskefartøy bare kan eies av aktive fiskere, jf deltagerloven § 6. Det faller også sammen med en industripolitisk begrunnelse knyttet til muligheten for å videreføre virksomheten som en helhet – fartøy, anlegg og produksjonsmuligheten – i tilfelle salg/konkurs eller lignende. Vilkåret og de reglene som følger av deltakerloven vil ikke være til hinder for at det gjøres endringer i en selskapsstruktur, så lenge det ikke foretas endringer i eierskapet til fiskefartøy og virksomheten fortsatt faktisk drives innenfor fastsatte vilkår. Det vil være departementet som avgjør om en omstrukturering kan gjennomføres innenfor rammen av fastsatte vilkår.

Et konkret eksempel på hvordan vilkåret virker, er en prosess som ble gjennomført ved Aker Seafoods’ virksomhet i Kjøllefjord. Her var forholdet at Aker Seafoods ønsket å legge om produksjonen ved dette anlegget. Etter dialog mellom Aker Seafoods og Lebesby kommune om hvordan ny virksomhet kunne organiseres, herunder om råstoffbruk og -mengde pr år, produktspekter, antall sysselsatte osv., kom man frem til en driftsplan som også kommunen kunne akseptere som tilfredsstillende. Etter dette godkjente departementet de endrede forutsetningene for foredlingsvirksomheten. Industrivilkåret skal således dels sikre at ”produksjonsenheten” trålere, anlegg og produksjonsutstyr forblir organisert under samme eierskap, som en enhet, og dels at foredlingsvirksomheten drives på et visst nivå. Det vil være opp til departementet å godkjenne hvilket nivå dette skal være, som eksempelet fra Kjøllefjord illustrerer.

Når det gjelder departementets behandling av omstruktureringen i Aker Seafoods, har vi etter mitt svar den 5. juli 2010 på skriftlig spørsmål nr 1524 fra stortingsrepresentant Svein Flåtten fått opplyst at det nyopprettede selskapet Norway Seafoods skal leie anlegg og produksjonsutstyr fra Aker Seafoods og skal stå for den faktiske driften av foredlingsvirksomheten. Aker Seafoods skal altså fortsatt eie anlegg/bygninger og produksjonsutstyr, i tillegg til aksjepostene i trålerrederiene. Grunnlaget for foredlingsvirksomhet vil således ikke bli skilt fra trålerne, og muligheten for å videreføre virksomheten som en helhet ved et eventuelt salg/konkurs vil være uendret. Jeg er også kjent med at det foreligger en avtale mellom Aker Seafoods og Norway Seafoods om opprettholdelse av industrivirksomheten, og Aker Seafoods er innforstått med at de har ansvaret for at det foreligger industrivirksomhet og bærer risikoen i forhold til tildelte tillatelser til å eie og drive fiskefartøy dersom Norway Seafoods’ industrivirksomhet opphører.

Omstruktureringen innebærer således ikke nedbygging, nedleggelse eller reduksjon av industrivirksomheten, og ingen svekkelse av Aker Seafoods forpliktelser i henhold til de vilkår som tidligere er stilt for eierskapet til fiskefartøy. På denne bakgrunn er det vurdert slik at omstruktureringen kan gjennomføres innenfor gjeldende vilkår. Stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen kommer i begrunnelsen for spørsmålet også inn på de reglene som følger av forskrift av 12. september 2003 om leveringsplikt for fartøy med torsketråltillatelse. Det henvises til "begreper som tilbudsplikt og bearbeidingsplikt" og stilles spørsmål om "disse er å forstå som likeverdige" og om "både tilbudsplikt og bearbeidingsplikt skal oppfylles" eller om "bearbeidingsplikten (blir) utløst av at man tar i mot tilbudet om å kjøpe fangsten". Dette gir anledning til å påpeke at leveringsvilkår og det foran omtalte industrivilkåret er to separate forhold.

Leveringsvilkår kan være stilt overfor både industreide og fiskereide torsketrålere, og det kan være stilt vilkår om levering enten til egen eller til andres bedrifter i vilkårene for en industreid torsketråler. Dette skyldes at det gjennom årene har skjedd mange kjøp og salg både av fartøy og foredlingsanlegg, men at leveringsvilkåret for det enkelte fartøy som hovedregel har blitt opprettholdt som det har vært. I noen tilfeller gjelder leveringsplikten til et geografisk område, og ikke til en eller flere bedrifter. For å sikre klarhet i hvordan leveringsplikten skal gjennomføres, ble det fastsatt generelle regler for dette i forskriften av 2003. Disse reglene omhandler blant annet plikt til å utby fangsten innenfor en region dersom den eller de som er direkte tilgodesett i vilkåret ikke ønsker å kjøpe fangsten, hvor stor del av fartøyets fangst som er omfattet av leveringsplikt og hvordan prisen skal fastsettes dersom fangsten ikke leveres til fartøyeierens eget anlegg. Det følger av forskriftens § 3 at leveringspliktens materielle innhold er at fartøyeier skal tilby fartøyets fangst til den eller de som er tilgodesett i fartøyets individuelle leveringsvilkår. Leveringsplikten omfatter 80 % av fartøyets fangst av torsk og 60 % av fartøyets fangst av hyse, for begge fiskeslag nord for 62 grader nord, jf forskriftens § 4.

Den såkalte bearbeidingsplikten ble tatt inn i forskriften i 2006, jf § 3 sjette ledd. Her oppstilles et krav om at den som kjøper fangst i henhold til den primære eller sekundære leveringsplikt (dvs etter utbud i vedkommende region), alltid skal "foreta bearbeiding av 70 % av torskefangstene omfattet av leveringsplikten før videresalg". Leveringsvilkåret og bearbeidingsplikten er likeverdige i betydningen likestilte, men ligger på ulike aktører idet plikten til å tilby fangstene ligger på fartøyeier mens bearbeidingsplikten ligger på det foredlingsanlegg som kjøper fangst som er tilbydd i henhold til leveringsvilkår. Pliktene gjelder uavhengig av om fartøy og anlegg har samme eller ulik eier. Dette innebærer at industrivilkår og de reglene som følger av forskrift om leveringsplikt ikke er innbyrdes avhengig av hverandre, og må sees som adskilte forhold både materielt og rettslig. Industrivilkåret skal sikre sammenhengen i eierskap mellom fartøy og industrivirksomhet, samt et visst nivå på foredlingsaktiviteten. Reglene om leveringsplikt skal sikre at fartøyeier tilbyr leveringspliktig fangst til tilgodesette bedrifter. Bearbeidingsplikten i den samme forskriften skal sikre at en bedrift som kjøper fangst etter et slikt tilbud faktisk bearbeider det meste av kjøpt fisk, i stedet for å selge alt videre uten noen form for bearbeiding utelukkende med sikte på å hente ut fortjeneste som følge av differanse mellom den prisen som nettopp da følger av forskriften og den prisen som faktisk kan oppnås i markedet. Den aktuelle saken vedrørende Aker Seafoods har berørt industrivilkåret, og ikke innholdet i og gjennomføringen av leveringsplikten og bearbeidingsplikten.

SPØRSMÅL NR. 1599

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter
Besvart 1. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ein ser oftare at norsk transportnæring tapar transportoppdrag til utanlandske transportselskap. Ifølge næringa skuldast dette at utanlandske transportørar har konkurransefordelar i høve til norsk transportbransje. Dette gjeld både kompetansekrav til næringa og økonomiske rammevilkår. Fleire transportbedrifter vurderer å flytte verksemda utanlands.

Kva vil statsråden gjere for å betre rammevilkåra for norsk transportnæring?»

GRUNNGJEVING:

I avisa Nordhordland 7. august 2010 kom det fram i ein artikkel at Byrknes Auto AS vurderar å flagge ut verksemda.

Dette skuldast rammevilkåra for den norske transportnæringa i høve til utanlandske transportørar som opererar på den norske marknaden.

Dette er ikkje noko enkeltståande døme for dei som driv transportverksemd på land.

Ein ser og at transportselskap som driv frakt på sjø vel å flagge ut for å betre rammevilkåra for verksemda.

Ifølge transportbransjen, har ikkje utanlandske transportørar tilsvarande kostnadar knytt til verken vegavgifter, avgifter knytt til kjøp og drifting av kjøyretøy eller automatiske bomvegpasseringar i Noreg slik norske føretak har. I tillegg til høge avgifter og lønnsutgifter for transportnæringa, er det og strengare kompetansekrav til norske sjåførar og til norskregistrerte køyretøy enn det er for utanlandske.

Dette er med på å skape ei konkurransevriding og eit fortrinn for utanlandske transportørar når det gjeld å skaffe seg transportoppdrag i Noreg. Dei fleste transportverksemdene driv med små marginar allereie frå før.

Det vert stilt spørsmål om korleis den sittande regjeringa vil betre rammevilkåra for den norske transportnæringa for å motverke utflagging og sikre arbeidsplassar i Noreg.

Svar:

Regjeringa meiner det er avgjerande viktig at vi i Noreg har ei transportnæring som er konkurransedyktig og som kan vera med på å gjera norsk næringsliv betre. Det sikrar den verdiskapinga vi alle er avhengige av. God og effektiv logistikk gjer at norske verksemder får gode sjansar i dei internasjonale marknadene og at dei varene vi kjøper frå utlandet kjem så rimeleg som mogleg til Noreg.

God infrastruktur er viktig for ein effektiv logistikk og for at transportnæringa og norsk næringsliv kan vera konkurransedyktig. Regjeringa har difor som mål ein stor auke i løyvingane til infrastruktur, ikkje minst på veg. Det foregår for tida vegarbeid over heile landet, vedlikehaldet skal styrkast og nye og betre vegar skal på plass. Dette vil norsk næringsliv – og norsk transportnæring – ha stor glede av i framtida. I Nasjonal transportplan 2010 – 2019 er reduksjonen i bedriftsøkonomiske transportkostnader for næringslivet som følgje av investeringsprosjekta på veg og bane rekna til meir enn 32 mrd kroner.

Når det gjeld bompengar, er hovudregelen er at alle - både norske og utanlandske trafikantar - skal betala bompengar. Det er difor inngått avtale med Sverige om tilgang til det svenske køyretyregisteret, og det blir arbeidd med å få tilgang til det danske registeret. For andre land nyttar bompengeselskapa seg av selskapet Euro Parking Collection (EPC) til å krevja inn bomavgifter frå utanlandske trafikantar som ikkje har gjort opp for seg. EPC har tilgang til køyretyregister i nærare 20 europeiske land og arbeider med å utvida tilgangen. Statens vegvesen arbeider òg med ei løysing for samordning av krav frå fleire bompengeanlegg, slik at fleire av krava blir lønsame å følgja opp.

Eg vil samtidig visa til EasyGO-samarbeidet med Sverige og Danmark, noko som gjer at alle med brikke frå desse landa må betala i Noreg. Det blir arbeidd med ei utviding av EasyGO til òg å omfatta Austerrike. Dette vil medføra at endå fleire utlendingar enn i dag må betala i norske bomstasjonar.

I arbeidet med Statens vegvesen sin strategi for AutoPASS blir det mellom anna lagt opp til innføring av obligatorisk brikke for alle tunge køyrety innan 2013. Dette vil føra til at ein blir i stand til å krevja inn bompengar frå alle utanlandske køyrety. Eg vil difor be Statens vegvesen om å undersøka om det er mogeleg å framskunda tidspunktet for innføring av obligatorisk brikke.

Det har i fleire år vore fokus på utanlandske transportørar sin tilgang til å utføra nasjonale transportoppdrag i Noreg (kabotasje). Tradisjonelt har fokuset vore på kabotasje innan godstransport. Utgangspunktet etter EØS-retten var tidlegare at EØS-transportørar kunne utføra kabotasje på midlertidig basis. Det var likevel uklart kva som låg i omgrepet ”midlertidig”. Dette er no blitt stramma inn slik at det innan godstransport berre kan utførast 3 turar innanfor ein periode på 7 dagar etter eit internasjonal trans-

portoppdrag. Denne avgrensinga vart innført i norsk rett før EØS-reglane på området vart sett i verk.

Dei seinare åra er det også reist spørsmål kring kabotasje i persontransportsektoren. Innan persontransport er reglane enno slik at kabotasje er tillate på midlertidig basis. Det er ikkje gitt noko nærare presisering av kva som ligg i "midlertidig" – verken nasjonalt eller på EØS-nivå. Bransjen hevdar at delen av utanlandske turbussar i den norske turistmarknaden i sommarsesongen er svært stor.

Eg vil sørgja for at det innan neste sommar er på plass reglar som gjev ei nærare presisering av kva som er tillate innanfor rammene av omgrepet "midlertidig kabotasje" i persontransportsektoren.

La meg til slutt visa til at vi førre året etablerte Transport- og logistikkforum, eit forum som nettopp tek sikte på å drøfta spørsmål knytt til transportnæringa. I samband med rulleringa av Nasjonal Transportplan kjem vi elles neste år til å ha fleire regionale møte med næringslivet.

SPØRSMÅL NR. 1600

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 31. august 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva gjør statsråden for å forsikre seg om at det er et tilstrekkelig antall fagfolk på plass ved Ahus før pasienter fra Folloregionen overføres til sykehusets opptaksområde?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter fra Folloregionen og bydel Alna i Oslo skal overføres til opptaksområdet for Ahus fra og med 1. januar 2011. Ny sengeavdeling og pasienthotell er under oppføring for å sikre tilstrekkelig kapasitet. I følge Aftenposten 20. august d.å. har en intern utlysning av stillinger bare ført til at 123 av 780 nye stillinger ved Ahus er besatt. Dette innebærer at det er kritisk mangel på personell bare få måneder før sykehuset skal overta ansvar for 160 000 nye pasienter. En vesentlig årsak til dette er at de endringer som hovedstadsprosessen innebærer for fordeling av stillinger i Oslo universitetssykehus ennå ikke er avklart. Dermed er det få søkere fra OUS til nye stillinger ved Ahus.

Både Ahus og OUS står overfor svært krevende omstillinger, og det er avgjørende at prosessen gjennomføres på en slik måte at pasientene er sikret gode og forsvarlige helsetjenester til en hver tid. Statsråden har det overordnede politiske ansvaret for spesialisthelsetjenesten, og må sikre at fremdriftsplanene for overføring av pasienter til Ahus er realistiske. Dette forutsetter at nødvendig personell er på plass før nye pasienter overføres til Ahus. Det er en sammenheng med endringer i funksjonsfordelingen i OUS og overføring av pasienter til Ahus. Det er viktigere å ivareta pasientsikkerheten enn å være låst til en fastlagt tidsplan.

Svar:

Fra 1. januar 2011 får Akershus universitetssykehus (Ahus) ansvar for sykehustilbudet til befolkningen i bydel Alna i Oslo og fem Follo-kommuner i tillegg til det de har i dag. Det betyr at Ahus øker sitt opptaksområde med 30 %.

Det er en klar forutsetning for prosessen med å overføre et større pasientgrunnlag fra Oslo og Follo at Ahus har nok medarbeidere på plass til å ivareta pasientene på en god måte. Jeg har sagt klart fra om at ingen pasienter skal flyttes fra et sykehus til et annet før vi er trygge på at de er sikret et like godt eller bedre tilbud.

Helse Sør-Øst har informert meg om at Ahus skal rekruttere noe over 780 nye medarbeidere innenfor somatikken. Av disse er i overkant av 160 besatt etter første gangs utlysning som gikk kun til ansatte ved Oslo universitetssykehus, som skal tilpasse sin bemanning og redusere antallet ansatte i tråd med reduksjonen i pasientgrunnlaget. Ifølge Helse Sør-Øst vil de resterende stillingene bli lyst ut på nytt internt i Oslo universitetssykehus. Samtidig vil Oslo universitetssykehus arbeide videre med sine bemanningsplaner. Målet er å legge til rette for at ansatte som vil bli overtallige ved Oslo universitetssykehus søker de aktuelle stillingene og dermed også bidrar til overgangen fra Oslo universitetssykehus til Ahus i pakt med at pasientstrømmen endres.

Helse Sør-Øst har forsikret meg om at Oslo uni-

versitetssykehus og Ahus har etablert en tett og god dialog mellom fagmiljøene om ut- og innfasing av pasienter. Overføring av pasienter vil bli samkjørt med rekrutteringsprosessen, slik at man er sikker på at alle pasienter til enhver tid gis et forsvarlig tilbud. De to sykehusene samarbeider svært tett om denne overføringen, og en vil til enhver tid sikre at flytting av pasientstrømmer skjer på en forsvarlig måte og setter kvalitet og pasientsikkerhet som første prioritet.

Jeg forstår at mange som i dag er ansatt i Oslo universitetssykehus ønsker klarhet om sin framtidige arbeidssituasjon hos nåværende arbeidsgiver før de eventuelt søker seg til ny stilling hos ny arbeidsgiver. Jeg har bedt Helse Sør-Øst om å sørge for avklaring så snart som mulig av hvilke fagmiljøer som fortsatt skal være på Aker etter 2010 og hvilke som blir samlet med andre fagmiljøer i Oslo universitetssykehus og på Ahus. Det er viktig at ikke fagmiljøene forringes som følge av usikkerhet om fremtiden. Samtidig må vi sikre en kompetent og forsvarlig bemanning på de sykehusene som faktisk skal overta og behandle pasientene.

I utgangspunktet er det akkurat like mange pasienter som skal ha det samme sykehustilbudet både før og etter denne overflyttingen. Det betyr at det innenfor hovedstadsområdet skal finnes tilstrekkelig med godt kvalifiserte leger, sykepleiere og annet personell til å ivareta disse pasientene.

SPØRSMÅL NR. 1601

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 30. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ringvei Vest etappe 1 er ferdig bygget. Nødvendig godkjenning av systemer knyttet til sikkerhet og trafikkovervåkning installert i Knappentunnelen mangler fortsatt. Dette medfører at et veianlegg til 2 mrd. kr står ferdig uten at det kan tas i bruk.

Hva vil statsråden gjøre for å få åpnet, Ringvei vest snarest mulig uten ytterligere forsinkelser og samtidig sørge for at slik forsinkelse av ferdigbyggede anlegg ikke skjer igjen?»

Svar:

Det er hensynet til trafikksikkerheten som er årsaken til denne nødvendige forsinkelsen av åpningen av Ringveg vest. Jeg har fått opplyst fra Vegdirektoratet at Knappetunnelen er en komplisert tunnel med mye teknisk utstyr som skal koples sammen, feilsøkes og testes mot hverandre. Styringssystemet tilpasses den enkelte tunnel, og det er derfor utviklet egen programvare for overvåkning og styring av Knappetunnelen. Ved testing av styringssystemene ble det registrert en del sikkerhetskritiske feil. Feilsøkingen i styringssystemene ble dessverre ikke ferdig tidsnok til at prosjektet kunne åpnes for trafikk 11. august 2010, som tidligere planlagt.

Knappetunnelen har to løp som er 2,5 km lange, og forventes å få en årsdøgntrafikk på 24 000 kjøretøy. Før Statens vegvesen Region vest kan søke Vegdirektoratet om sikkerhetsgodkjenning av tunnelen, skal det dokumenteres en omfattende utprøving av det totale sikkerhetssystemet for trafikkstyring, samt overvåkning av trafikken og tunnelens driftsutstyr. Dette innebærer alt fra å oppdage kjøretøy som får motorstopp, til stenging av et kjørefelt, tunnelløp, tunnelramper eller hele tunnelen, samt styring av dreneringspumper eller ventilasjon. Tunnelen overvåkes og styres av hele 1 532 objekter som brannskap, kamera, vifter, gassensorer, lysmålere etc. Disse må virke sammen i mange ulike scenarier. Før styrings- og overvåkningssystemet er feilfritt, kan ikke tunnelen åpnes for trafikk. Det er spesielt viktig at skilt og bommer ikke gir feil informasjon ved omdirigering av trafikken, slik at trafikanter møtes i samme felt. Slike forhold kan ikke testes med trafikk i tunnelen.

Jeg kan opplyse at det arbeides med forslag til nye prosedyrer for uttesting av styrings- og overvåkningssystemer for vegtunneler. De nye prosedyrene vil sette klare krav til entreprenører og utbyggingsprosjekter i Statens vegvesen om delmål og akseptansekrav i forhold til testing og godkjenning av styrings- og overvåkningssystemer for tunneler. Dette vil sikre at eventuelle problemer med styrings- og overvåkningssystemer blir fanget opp på et tidlig tidspunkt, slik at store forsinkelser unngås.

SPØRSMÅL NR. 1602

Innlevert 20. august 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik
Besvart 1. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Tidligere i sommer har det gjennom media fremkommet at Jernbaneverket på oppdrag fra Hordaland Fylkeskommune har levert en mulighetsanalyse for godstraseer mellom sentrum eller Arna til Flesland. Jernbaneverket viser at det er fult mulig å legge en jernbane til Flesland men avviser at det er mulig å kombinere godstrafikk med persontrafikk.

Vil statsråden ta initiativ til at kombinert løsning, eller egen linjeløsning, for persontransport utredes nærmere for å sikre utvidet persontransport med tog i Bergensregionen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til svar på spm. 1458 der det fremkommer oversikt over årlig statlig kjøp av persontransport med tog i 2009. Nærtrafikk i Osloområdet ser ut til å utgjøre 595 mill. kr mens tilsvarende beløp i Bergen (Bergen - Arna) er 19,3 mill. kr Dette er altså statens årlige bidrag til kollektivtransport på jernbane i 2009 og viser skjevheten mellom region med stort utbygget jernbanenett og lite utbygget jernbanenett.

En utvidelse av dagens jernbanenett er viktig av flere grunner. Det vil kunne gi forbedret kollektivtilbud til og mellom bydelene i Bergen, flytog til Flesland Flyplass og transport av gods direkte fra ny godshavn.

Derfor er utbygging av jernbanenett i Bergensområdet en nasjonal oppgave der nasjonal politisk myndighet bør ha styring for å sikre fremdrift. Jeg håper derfor statsråden vil ta initiativ til en total mulighetsanalyse for jernbaneutvikling i Bergensområdet.

Svar:

Hordaland fylkeskommune arbeider med en fylkesdelplan for framtidig havnestruktur i Bergensregionen. Ett av de alternativene det arbeides med er havn på Flesland. I tilknytning til dette arbeidet ses det også på mulighetene for å legge en framtidig jernbaneterminal for gods til havnen. I den forbindelse har Jernbaneverket utarbeidet en grov mulighetsstudie som viser noen mulige alternativer for jernbanespor fra eksisterende infrastruktur og fram til Flesland. Jernbaneverket utelukker på ingen måte at andre alternativer kan være tenkelige, men opplyser at de alternativer som så langt er tatt fram vanskelig lar seg kombinere med persontog på en driftsoptimal måte.

Det arbeides som kjent også med en konseptvalgutredning (KVU) for transportsystemet i Bergensregionen. Dette arbeidet ledes av Statens vegvesen med deltakelse fra bl.a. Bergen kommune, Jernbaneverket og Hordaland fylkeskommune.

Jeg legger til grunn at det i dette arbeidet gjøres helhetlige vurderinger av framtidig transportbehov og hvilke løsninger Bergensregionen vil være best tjent med. Arbeidet vil bl.a. inngå som grunnlag for neste Nasjonal transportplan 2014-2023.

Jeg ser ikke behov for å ta ytterligere initiativ i saken nå.

SPØRSMÅL NR. 1603

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold
Besvart 31. august 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«For noen år siden ble det bygget flere kilometer med såkalte rovdyrgjerder i Solør i Hedmark. Disse hadde til hensikt å holde rovdyrene ute fra bufe. Nå viser det seg at rovdyrene lett kommer seg innenfor gjerdet og tar bufe.

Hva vil statsråden gjøre for at de som driver med bufe fortsatt skal ha muligheten til å ha dette som næring?»

Svar:

Regjeringen vil ta vare på både rovvilt og beitedyr, slik Stortinget har vedtatt i rovviltforliket fra 2004. Det er en krevende målsetting, men vi har tenkt å gjøre det vi kan for å nå den.

Det er mange som har lykkes godt med å forebygge tap til rovvilt ved å benytte rovviltsikre gjerder de senere år. Jeg mener de mange positive erfaringe-

ne med gjerder viser at dette er ett av flere forebyggende tiltak som kan fungere godt i områder med rovvilt.

Det er sterkt beklagelig at rovvilt har kommet innenfor rovviltsikre gjerder og gjort skade på husdyr. Det kan være flere årsaker til dette. Som det har kommet fram i media de siste dagene er svakheter og feil ved gjerdene én mulig årsak. Jeg mener det er viktig at vi nå først og fremst tar en gjennomgang for å kartlegge årsakssammenhenger så langt det er mulig i de tilfellene hvor gjerdene ikke har fungert etter intensjonen. I Hedmark har Fylkesmannen iverksatt et arbeid for å følge opp og evaluere gjerdeprosjektene og de tap av husdyr en har hatt i regionen.

Denne regjeringen har styrket innsatsen på forebyggende og konfliktdempende tiltak vesentlig, og i 2010 ble det bevilget 75 millioner kroner til slike tiltak. Arealdifferensiering, lisens- og skadefelling, kvotejakt og fortsatt sterk økonomisk satsning på forebyggende tiltak er virkemidler som samlet sett over tid skal bidra til at bestandsmålene for våre store rovdyr nås samtidig som tap og konflikter med utmarksnæringen reduseres til et minimum.

Generelt vil jeg si at det er viktig at vi evaluerer og følger opp de forebyggende og konfliktdempende tiltakene som iverksettes i beitenæringa slik at vi bruker de avsatte midlene der de har best effekt.

SPØRSMÅL NR. 1604

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 30. august 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å følge opp Europarådets resolusjon 1748 (2010), der man ber om at den israelske soldaten Gilad Shalit snarest blir løslatt?»

BEGRUNNELSE:

Den israelske soldaten Gilad Shalit ble tatt til fange av væpnede palestinere 25. juni 2006 og har siden ikke hatt kontakt hverken med familie eller internasjonale organisasjoner.

Europarådets Parlamentarikerforsamling vedtok i sitt junimøte Resolution 1748 (2010) der man ber palestinerne både å gi Røde Kors adgang til å besøke den fangede israelske soldaten Gilad Shalit, samt løslate ham.

Norge fremstår som en av de viktigste økonomiske bidragsytere både direkte og indirekte til palestinerne, noe som også burde gi oss innflytelse på palestinske myndigheters avgjørelser.

Utenriksministeren har uttalt til media at utveksling av fanger mellom israelske og palestinske myndigheter ikke var veien å gå, uten at han har kommet med noen alternativer for å få løslatt Gilad Shalit.

Svar:

Jeg har ved gjentatte anledninger oppfordret til frigivelse av korporal Gilad Shalit. Hans fangenskap, som nå er i sitt femte år, er uakseptabelt. Norge slutter fullt opp om Europarådets resolusjon 1748 (2010) både når det gjelder kravet om umiddelbar tilgang til Shalit for Røde Kors og kravet om hans løslatelse.

Det er Hamas' ansvar å etterleve oppfordringene fra det internasjonale samfunnet om Shalit. Det er opplagt at Hamas i denne saken bryter med fundamentale prinsipper i den internasjonale humanitærretten. Norge vil derfor fortsette å oppfordre Hamas til å løslate Shalit.

SPØRSMÅL NR. 1605

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 26. august 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil justisministeren sette i verk for å hindre kjønnslemlestelse av pikebarn, og hvilke grep vil justisministeren ta for at slike saker blir etterforsket på en forsvarlig måte slik at de ansvarlige blir stilt til ansvar for disse grove overgrepene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede ble kontaktet av ansatte i helsevesenet som var svært frustrerte over at de oppdaget og rapporterte kjønnslemlestelse av barn uten at dette fikk konsekvenser for barnas foreldre eller foresatte. Det ble vist til eksempler som et foreldrepar som hadde tatt med seg sitt barn til hjemlandet der bestemoren ifølge foreldrene hadde fått barnet omskåret. Foreldrene kunne ikke tiltales eller straffes da det var bestemoren som ifølge foreldrene hadde fått utført dette grove overgrepet.

Stortinget vedtok i juni innskjerping i avvergingsplikten i lovverket noe som skulle gjøre det enklere for helsepersonell og andre å melde fra om mistanke om kjønnslemlestelse i og med at denne nå skal gjelde uten hensyn til taushetsplikten. Stortinget vedtok også å skjerpe straffen for slike overgrep og at de som medvirker til slike forferdelige handlinger skal straffes på samme måte som de som utfører handlingen.

I skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1445 (2009-2010) datert 16. juni utfordret jeg derfor justisministeren på hva han nå konkret ville gjøre for å hindre at uskyldige barn ble utsatt for kjønnslemlestelse. I sitt svar lister han opp en rekke tiltak regjeringen tidligere hadde foretatt seg i sakens anledning, men som åpenbart ikke har virket. Ikke et eneste initiativ ville justisministeren ta på bakgrunn av endringene som ble gjort i lovverket, noe som var svært skuffende.

I oppslag i Klassekampen 1. juli hevdes det at 10 politidistrikt hadde mottatt 15 anmeldelser om kjønnslemlestelse, men ingen var straffet for disse overgrepene. Bortsett fra fire saker som fortsatt ble etterforsket av Oslo politidistrikt, hadde alle anmeldelser ifølge avisen blitt henlagt. Endringene i lovverket var nettopp ment å sørge for at de ansvarlige ble stilt til ansvar, samt at man sendte et klart og tydelig signal om at den slags handlinger ikke aksepteres.

Justisministerens defensive holdning til å bruke de nylig vedtatte lovendringene for å bekjempe disse overgrepene er svært lite tilfredsstillende.

Svar:

Kjønnslemlestelse er et menneskerettighetsbrudd. Det er viktig å arbeide kontinuerlig for å hindre at slike overgrep blir begått, samt å begrense de skadene kjønnslemlestede jenter er påført ved å ha blitt utsatt for dette overgrepet. Jeg ser det som helt uakseptabelt at slike overgrep finner sted.

Jeg har fått bekreftet fra Riksadvokaten at påtalemyndigheten ser på kjønnslemlestelse som meget alvorlig kriminalitet. Slike saker skal prioriteres høyt ettersom inngrep lett kan utgjøre grov vold mot et barn og overgrepet normalt begås av personer i barnets familie, hvilket alle er sakstyper som fremheves i riksadvokatens mål- og prioriteringsrundskriv til politiet for 2010.

Det at saker om kjønnslemlestelse blir henlagt har etter det politiet oppgir gjennomgående sammenheng med at bevissituasjonen ofte er særdeles vanskelig. Etterforskningen av slike saker er meget ressurskrevende, og til tross for betydelig innsats må det erkjennes at det ikke alltid er mulig å skaffe full klarhet i saksforholdet. Den vanskelige bevissituasjonen kombinert med det strenge beviskravet for å ta ut tiltale i straffesaker, kan føre til henleggelse uten at det dermed er grunnlag for å kritisere politiets etterforskning eller prioritering.

Det vises i avsnitt fire i begrunnelsen for spørsmålet til et oppslag i Klassekampen 1. juli 2010 hvor det hevdes at 10 politidistrikt har mottatt 15 anmeldelser om kjønnslemlestelse de siste 5 årene, men at ingen er straffet for disse overgrepene.

Konkrete straffesaker hører inn under den uavhengige påtalemyndigheten og jeg er som statsråd som kjent forhindret fra å kommentere disse. Fra Riksadvokaten har jeg imidlertid fått opplyst status for de fire sakene som ifølge oppslaget fremdeles skal være under etterforskning. De nevnte sakene hører alle under Oslo politidistrikt. En av disse sakene er nå henlagt, mens en annen fremdeles er under etterforskning. De to øvrig er nå til påtalemessig vurdering. Sistnevnte saker angår fire jenter som fortsatt oppholder seg i Gambia, samt deres kjønnslemlestede søster som oppholder seg i Norge.

Oslo politidistrikt, som antas å ha flest saker vedrørende kjønnslemlestelse, opplyser at det er opprettet et eget prosjekt for dette saksfeltet. Videre er de i ferd med å ansette en spesialmedarbeider knyttet til fagområdet æresrelatert grov vold og drap, der kjønnslemlestelse er inkludert i stillingsbeskrivelsen.

Avslutningsvis vil jeg vise til det arbeidet Regje-

ringen gjør for å bekjempe kjønnslemlestelse gjennom Handlingsplan mot kjønnslemlestelse (2008 – 2011), herunder tiltak 17 om styrking av kompetanse og organisering i politidistriktene, som jeg redegjorde for i mitt svar på representantens spørsmål 1445 datert 16. juni 2010. Jeg vil videre vise til de lovendringer som stortingsrepresentanten viser til i avsnitt to i sin begrunnelse, som jeg også redegjorde for i nevnte svar. Disse lovendringene trådte i kraft 25. juni 2010, og er viktige tiltak i arbeidet mot kjønnslemlestelse.

SPØRSMÅL NR. 1606

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik
Besvart 30. august 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I forbindelse med nedsettelse av arbeidsgruppen som skal vurdere en eventuell sammenslåing mellom Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene, hva vil statsråden gjøre for å sikre at innspill fra brukerne av tjenestene disse institusjoner utfører, herunder spesielt Norges Rederiforbund, skal bli representert i denne arbeidsgruppen?»

BEGRUNNELSE:

Den 28. juni ble det varslet at Nærings- og handelsdepartementet vil utrede en sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet med hovedkontor i Haugesund og Skipsregistrene lokalisert i Bergen.

Formålet med utredningen er å se om en sammenslåing vil gi en mer brukervennlig og enhetlig sjøfartsadministrasjon.

Nærings- og handelsministeren bemerker selv at;

"det er viktig å vurdere om en sammenslåing kan bidra til å opprettholde Norge som en ledende maritim nasjon."

I denne sammenheng vil det bli nedsatt en arbeidsgruppe som skal vurdere en eventuell sammenslåing, bestående av Sjøfartsdirektoratet, Skipsregistrene og representanter fra de ansattes organisasjoner.

Arbeidsgruppen vil starte opp i august 2010 og siktemålet er at en eventuell sammenslåing skal tre i kraft 1. januar 2012.

Gruppens sammensetning viser at brukerne av tjenestene disse institusjonene utfører, ikke er representert. Dette gjelder spesielt Norges Rederiforbund.

Slik det er lagt opp vil organisasjoner som representerer brukerne av tjenester fra offentlig maritim forvaltning, kun bli gitt mulighet til å komme med innspill overfor arbeidsgruppen i en egen høringsrunde.

Svar:

Det fremgår klart av arbeidsgruppens mandat at gruppen bør innhente synspunkter fra berørte organisasjoner underveis i prosessen. Jeg legger derfor til grunn at arbeidsgruppen tar kontakt med berørte parter, herunder Norges Rederiforbund. Formålet med utredningen er jo nettopp å vurdere om en sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene vil gi en mer brukervennlig og enhetlig sjøfartsadministrasjon. I tillegg åpner mandatet for at arbeidsgruppen kan etablere undergrupper eller innhente spesielle utredninger.

Arbeidsgruppens rapport skal overleveres departementet 1. mars 2011. Den vil inngå som et viktig element i beslutningsgrunnlaget for om en sammenslåing bør finne sted eller ikke.

Det er derfor av sentral betydning at arbeidsgruppen har hatt en dialog med berørte organisasjoner underveis i prosessen.

SPØRSMÅL NR. 1607

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen
Besvart 1. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Søndag ettermiddag den 11. juli gikk det et steinras på E39 ved Trybakken i Søgne. Søgne ligger i Vest-Agder. Det verst tenkelige skjedde, og en mann i 50 årene ble drept.

Vil statsråden snarest bevilge penger til rassikring av dette området, eller må vi vente til enda flere liv går tapt?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge NRK Sørlandssendinga og Fædrelandsvennen var Statens Vegvesen klar over rasfaren på E39 i Søgne kommune. Derfor er strekningen på Vegvesenets prioriteringsliste/ønskeliste for rassikring.

Statens vegvesen melder at det ikke er bevilget penger til rassikring i dette området, men at de venter og har ventet på å få midler til arbeidet.

Det er i gjennomsnitt ca. 2000 rashendelser pr år, og det er i dag anslått hele 1756 rasfarlige strekninger som omfatter 765 km vei. Regjeringen lovet i sin NTP (Norsk Transportplan) 2010 - 2019 at de skulle bruke 1 mrd. kroner i året i rassikring. men ligger allerede vel 177 mill. kroner på etterskudd. Nå da regjeringen allerede ligger så langt etter sin NTP, da kan man bare undres over hvor stort etterslepet vil være ved årsskiftet. Opplyser om at nevnte NTP fra regjeringen trådte i kraft fra 1. januar i år. Fremskrittspartiet foreslo i sin alternative NTP å bruke 977 mill. kroner mer enn regjeringen gjennom en investeringsramme for rentekompensasjon, i tillegg til 200 mill kroner som ordinær bevilgningsøkning.

Svar:

Etter den tragiske hendelsen i sommer er det foretatt nye vurderinger av rasfaren på strekningen. Etter en foreløpig gjennomgang har Statens vegvesen besluttet at det skal gjennomføres grundigere undersøkelser, blant annet med helikopter. Resultatet av disse undersøkelsene vil sammen med tidligere vurderinger danne grunnlag for forslag til sikrings- tiltak på strekningen. Dersom undersøkelsene viser at det må gjøres umiddelbare tiltak, vil dette bli gjort. I den regionale rassikringsplanen er strekningen vurdert som middels høyt prioritert, og rensking, bolting og oppsetting av nett er vurdert som aktuelle tiltak. Kostnadene ved dette er anslått til 15 mill. 2007-kr. Mer omfattende tiltak må vurderes gjennom det pågående arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 1608

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson
Besvart 27. august 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En ung kvinne falt ut fra 3. etg. i 2002 og brakk ryggen. Hun har siden hatt store fysiske problemer. Hun er mye sengeliggende, har vanskeligheter med å sitte lenge, f.eks. i bil, trenger hjelp til å komme ut av sengen og til å stelle seg. NAV har avsluttet hennes arbeidsavklaringspenger 1. august. Hun har søkt om uføretrygd og fått beskjed om at det tar lang tid å behandle søknaden. I mellomtiden får hun ingen ytelse bortsett fra hjelpestønad.

Er dette riktig tolkning og anvendelse av regelverket fra Navs side?»

BEGRUNNELSE:

Denne kvinnen bor i Harstad med sin samboer. Fra NAV har kvinnen, ifølge hennes samboer, fått beskjed om at å søke om videre arbeidsavklaringspenger vil være det samme som å erklære at hun kan "arbeidsavklares" til et arbeid og at det vil være negativt i forhold til søknaden om permanent uførepensjon. Dette må være feil tolking av regelverket. Det finnes jo i dag, etter sammenslåingen av de tre tidligere ytelsene til arbeidsavklaringspenger, ingen annen relevant ytelse i et tilfelle som dette. Hun har fått beskjed om at behandling av søknaden om uførepen-

sjon vil ta minst 6 måneder. I ventetiden anbefales hun å ta opp lån fra venner og kjente, selge sin gamle bil og henvende seg på sosialkontoret. Hennes samboer hjelper henne så godt han kan. Han har måttet ta seg mye fri fra jobben for å følge henne til NAV-kontoret, til lege o.s.v. Han må også hjelpe henne med de fleste daglige gjøremål. Noe som har ført til at han har mistet en jobb og nå står i fare for å miste en til. På stedet de bor er det vanskelig å skaffe seg jobb og samboeren har måttet ta en jobb som er dårligere betalt enn hans kvalifikasjoner skulle tilsi. Familiens økonomi er altså svært dårlig og de er svært fortvilet over situasjonen som ytterligere forsterkes ved at de venter barn. Kvinnen har også søkt om stønad som "ung ufør" da ulykken hun ble utsatt for i 2002 skjedde da hun var 19 år. NAV har nektet å vurdere henne som "ung ufør". Familien har nå måttet bruke opp den beskjedne sparing til bolig i BSU som de hadde startet i håp om å skaffe seg egen bolig i fremtiden. Om det er riktig å gi denne kvinnen uførepensjon kan jeg selvfølgelig ikke vurdere, men det må, etter min vurdering, være mulig å yte arbeidsavklaringspenger inntil NAV har behandlet hennes søknad om uførepensjon og vurdert om hun skal forsøkes tilbakeført til arbeidslivet eller ikke. Den eneste akseptable grunnen til å nekte kvinnen en ytelse må være at hun er vurdert frisk nok til å forsørge seg ved eget arbeid. Da må NAV eventuelt bidra til at hun klarer det.

Svar:

Opplysningene i spørsmålet ditt gir ikke tilstrekkelig grunnlag for å vurdere om Arbeids- og velferdsetaten har tolket regelverket riktig. Jeg kan imidlertid på generelt grunnlag opplyse at arbeidsavklaringspenger gis til personer som har fått arbeidsevnen nedsatt med minst halvparten og som får aktiv behandling, deltar på arbeidsrettede tiltak eller som etter å ha prøvd behandling og/eller arbeidsrettede tiltak fortsatt anses å ha en viss mulighet for å komme i arbeid, og får oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten for å bli i stand til å skaffe seg eller beholde arbeid som han eller hun kan utføre(jf. folketrygdloven § 11-13). Arbeidsavklaringspenger kan dessuten gis i nærmere angitte ventеperioder.

Uførepensjon gis til personer som pga. varig sykdom, skade eller lyte har fått inntektsevnen varig nedsatt med minst halvparten. Uførepensjon kan først gis når personen har gjennomgått hensiktsmessig behandling og/eller har deltatt på hensiktsmessige arbeidsrettede tiltak for å bedre arbeidsevnen (jf. folketrygdloven §§ 12-5, 12-6 og 12-8).

Arbeids- og velferdsetaten vurderer fortløpende hvilke muligheter brukere som mottar arbeidsavklaringspenger har. Etaten vil bl.a. vurdere muligheten for tilbakeføring til arbeid, ulike behandlingsopplegg, arbeidsrettede tiltak og også om brukeren bør rådes til å sette fram krav om uførepensjon. Situasjonen er ikke blitt endret som følge av at rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad ble erstattet av arbeidsavklaringspenger.

Arbeidsavklaringspenger kan for øvrig gis i inntil fire måneder når personen som følge av sykdom skal vurderes for uførepensjon. Dersom krav om uførepensjon ikke er behandlet innen den fastsatte vedtaksperioden, kan perioden forlenges i inntil fire nye måneder (jf. folketrygdloven § 11-13 annet ledd bokstav c). Når en person har satt fram krav om uførepensjon og det er sannsynlig at han eller hun vil få innvilget pensjon, kan Arbeids- og velferdsetaten yte en foreløpig uførepensjon i ventetiden. Foreløpig uførepensjon kan likevel ikke ytes dersom vedkommende kan dekke utgiftene til livsopphold ved hjelp av andre inntekter.

Jeg minner om at en har rett til å klage Arbeids- og velferdsetatens vedtak inn for nærmeste overordnede organ og at klageorganets vedtak ev. kan ankes til Trygderetten. Klager skal sendes til det organet som fattet vedtaket.

SPØRSMÅL NR. 1609

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik
Besvart 2. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«På bakgrunn av lang behandlingstid av klagesakene og med dagens etterspørsel av laks på det internasjonale marked, ser ikke statsråden fordelen ved å tildele samtlige søkere oppdrettskonsesjoner?»

BEGRUNNELSE:

I Fiskeribladet Fiskaren mandag 9.august 2010 opplyses det at i forbindelse med tildeling av oppdrettskonsesjoner i Nordland, er Kobbvåglaks AS og Bindalslaks AS tildelt konsesjoner av Fiskeridirektoratet. Begge foretakene leverer til Sinkaberg-Hansen AS sine mottaksanlegg. Sistnevnte selskap, Bindalslaks AS, er heleid av Sinkaberg-Hansen AS.

For de oppdrettsselskapene som mister sine konsesjoner, vil dette få dramatiske konsekvenser økonomisk sett samt tap av arbeidsplasser.

For det første stilles det spørsmål ved lang behandlingstid av klagesakene samt at klagebehandlingen ennå ikke er avsluttet over ett år etter at konsesjonene ble tildelt.

For det annet stilles det spørsmål ved om forutsigbarheten til saksbehandlingen ved at selskap som fikk tildelt konsesjoner ved den ordinære tildelingen, mister konsesjonene som et resultat av klagebehandlingen.

Selv om det er Fiskeridirektoratet som har tildelt konsesjonene og behandler klagesakene og ikke Fiskeri- og kystdepartementet, kan det utad bli oppfattet som en sammenblanding mellom statsråden og enkelte av selskapene involvert, da statsråden har eierinteresser i Sinkaberg-Hansen AS og derigjennom til Bindalslaks AS.

Norsk oppdrettslaks og sjømat er sterkt eksportrettet og etterspørselen etter norsk laks i det internasjonale marked er stor.

Derav stilles det spørsmål om det ikke ville være fornuftig og også tildele oppdrettskonsesjoner til de selskap som nå er blitt fratatt sine konsesjoner. Dette for å opprettholde norsk sjømatproduksjon og sikre arbeidsplasser i næringen.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at statsråd Lisbeth Berg-Hansen har bedt om at det oppnevnes settestatsråd i spørsmålet om tildeling av ytterligere tillatelser knyttet til tildelingsrunden 2009, og at det, i tråd med Kgl. Res. 26. november 2009,er undertegnede som behandler saken, herunder dette spørsmålet til skriftlig besvarelse fra Stortinget, som settestatsråd.

Som kjent ble det lyst ut 65 nye tillatelser til oppdrett av laks, ørret og regnbueørret våren 2009. Det fremgår av St.prp. nr. 1 tillegg nr. 4 (2008-2009) at Fiskeri- og kystdepartementet, ”i vurderinga av kor mange løyve som skal tildelast i 2009, [har] sett på omsynet til berekraftig vekst, medrekna miljø- og fiskehelseomsyn, marknadsutviklinga sidan 2005 og vidare marknadsutsikter og utviklinga hos andre store produsentland.” Antallet tillatelser som ble lyst ut, var således et resultat av en omfattende vurdering der flere hensyn enn bare markedshensyn ble tillagt vekt.

Fiskeri- og kystdepartementet sendte høsten 2009 på høring forslag til forskrift om kapasitetsøkning i lakse- og ørretoppdrett 2010. I høringsnotatet heter det blant annet:

”Verdensmarkedet for atlantisk laks er preget av stabilt økende etterspørsel og for tiden synkende tilbud, noe som gir rom for produksjonsvekst ut fra et markedsmessig perspektiv. Havbruksnæringen påvirker miljøet, og veksten kan derfor ikke bare bestemmes ut i fra hva markedet etterspør. En forutsetning for vekst i det lange løp er at denne skjer innenfor rammene av hva miljøet tåler. Regjeringen har i arbeidet med kapasitetsøkningen 2010 foretatt en grundig vurdering av miljøsituasjonen i næringen, både på et overordnet nasjonalt nivå og på et mer finmasket regionalt nivå.

På bakgrunn av en vurdering av markeds- og miljøsituasjonen i næringen i dag, mener regjeringen at det er rom for moderat vekst i havbruksnæringen i 2010.”

På grunn av lakselussituasjonen i oppdrettsnæringen høsten 2009 besluttet imidlertid Fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen 8. desember 2009 å utsette den varslede kapasitetsøkningen på 5 %.

I lys av dette, ser jeg det ikke som aktuelt å tildele samtlige søkere ny tillatelse. Spørsmålet om hvorvidt de selskapene som har fått omgjort sitt vedtak om tillatelse likevel skal få beholde denne, er til behandling i departementet og er ikke endelig tatt stilling til.

SPØRSMÅL NR. 1610

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen
Besvart 30. august 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at Forsvarsdepartementet ved fem ulike anledninger skal ha nektet israelske selskaper å levere anbud på anskaffelser av materiell til Forsvaret, og hvordan kan statsråden mene at disse gjentatte nektelser ikke medfører en endring av gjeldende norsk politikk, som ikke skal innebære noen særskilt boikott av Israel?»

BEGRUNNELSE:

Det israelske selskapet Rabinex skal ha blitt nektet å levere anbud på anskaffelser av stridshjelmer og beskyttelsesutstyr til Forsvaret, med henvisning til "den ekstraordinære situasjonen i den israelsk-palestinske konflikten".

Ved til sammen fem anledninger skal israelske leverandører være nektet å levere anbud. Hvert enkelt avslag skal ha vært gjort etter en "individuell vurdering", men fremstår nå samlet som en endring av norsk politikk og en sterk utvidelse av de begrensinger som gjelder for import og eksport av forsvarsmateriell til eller fra et bestemt land.

Svar:

Innledning og bakgrunn

La meg innledningsvis få presisere at det ikke foreligger noen boikott av israelske leverandører. Det er ikke forbud mot anskaffelser av israelsk forsvarsmateriell. Utgangspunktet er det samme som for enhver annen anskaffelse av forsvarsmateriell til Forsvaret: Det er Forsvarets behov for materiell som er styrende for hvilket materiell som anskaffes. Valg av leverandør skal således baseres på en avveining av forhold som funksjonalitet, pris og kvalitet. Derimot er det, i henhold til praktiseringen av det norske eksportkontrollregelverket, ikke tillatt å eksportere norsk forsvarsmateriell til Israel. Som kjent innebærer anskaffelse av forsvarsmateriell fra utlandet at det avtales såkalte gjenkjøpsordninger over visse kontraktssummer. I Norge er terskelverdien for gjenkjøp i dag 50 millioner kroner. Norsk gjenkjøpspolitikk er i stor grad innrettet mot eksport av norsk forsvarsmateriell til landet vi anskaffer fra, eller industrisamarbeid med landets forsvarsindustri mv., slik dette går frem av St. meld. nr. 38 (2006-2007). Således vil en anskaffelse av forsvarsmateriell over 50 millioner kroner fra utlandet med stor grad av sannsynlighet også innebære at det i en eller annen form eksporteres norsk forsvarsmateriell til dette landet.

Eksisterende retningslinjer

Det ble i oktober 1990 – i samråd med Utenriksdepartementet – fastsatt egne retningslinjer for anskaffelser av forsvarsmateriell fra Israel. Dagens retningslinjer ble senest revidert i 2002, og har således vært uendret siden Bondevik II-regjeringen. Retningslinjene gjelder bare for materiell som kan unntas fra lov og forskrift om offentlige anskaffelser i medhold av EØS-avtalens art. 123. Retningslinjene inneholder enkelte beskrankninger for kjøp av israelsk forsvarsmateriell, men gir også rom for utøvelse av politisk skjønn for den til enhver tid sittende regjering. Den viktigste beskrankningen i retningslinjene er at anskaffelser over gjenkjøpsgrensen ikke kan gjennomføres fordi det ville medføre potensiell eksport av norsk forsvarsmateriell til Israel. I henhold til retningslinjene skal alle potensielle anskaffelser under gjenkjøpsgrensen legges frem for Forsvarsdepartementet for vurdering fra sak til sak. I henhold til etablert praksis blir imidlertid også saker over gjenkjøpsgrensen lagt frem for departementet for vurdering og endelig avgjørelse av avvisningsspørsmålet. Det er i denne forbindelse viktig å understreke at det blir foretatt en reell og konkret vurdering i hvert enkelt tilfelle.

Regjeringens avvisninger

Selv om retningslinjene åpner for skjønnsutøvelse i hvert enkelt tilfelle, har regjeringen både i sin første og andre regjeringsperiode etterstrebet å behandle israelsk forsvarsindustri på en mest mulig åpen og forutsigbar måte. Regjeringen har videre på ingen måte endret norsk politikk overfor Israel i retning av en særskilt boikott. Derimot medfører det riktighet at det både i regjeringens første og andre periode har forekommet avvisninger av israelske forsvarsleverandører. Tilsvarende har flere konkrete vurderinger resultert i motsatt konklusjon. Det er samtidig vanskelig for departementet å kommentere de enkelte sakene i detalj, i første rekke av konkurransemessige årsaker. Flere av sakene knytter også seg til pågående anskaffelsesprosesser.

I totalt tre av tilfellene der israelske leverandører er blitt avvist, har dette hovedsakelig hatt sin bakgrunn i at anskaffelsene har hatt en antatt kontraktsverdi som overskrider gjenkjøpsgrensen og derfor ville medført potensiell eksport av norsk forsvarsmateriell til Israel. Ut over dette har regjeringen også vektlagt det aktuelle materiellets politiske sensitivitet. I denne forbindelse vurderes det blant annet hvor-

vidt materiellet er av styrkebeskyttende og defensiv karakter – eller om materiellet kan karakteriseres som skarpt og offensivt. Endelig har regjeringen vektlagt den generelle konkurransesituasjonen i de enkelte avvisningstilfellene.

Når det gjelder den konkrete vurderingen knyttet til anskaffelse av stridshjelmer, ønsket ikke Forsvarsdepartementet å tillate Rabintex å delta i den kommende konkurransen. Det må understrekes at det ble vurdert å være tilstrekkelig konkurranse om anskaffelsen, også da Rabintex ble avvist. En viktig del av begrunnelsen for avvisningen av Rabintex var den ekstraordinære situasjonen som hadde oppstått som følge av den israelske militæroperasjonen i Gaza. Departementet kommuniserte sin begrunnete avgjørelse til leverandøren selv, og senere også til israelske myndigheter. I ettertid har det vært en konstruktiv dialog med israelske myndigheter om denne saken spesielt, og norsk politikk på dette området generelt. I denne forbindelse er det blitt kommunisert fra norsk side at det heller ikke i dette tilfellet var tale om noen boikott eller endring av policy fra norsk side – men at denne og lignende avvisninger måtte ses som enkeltstående tilfeller. Det er også blitt foretatt godkjenninger av israelske anskaffelser etter avvisningen av Rabintex.

Helt nylig har Forsvarsdepartementet godkjent to nye (potensielle) anskaffelser fra israelsk forsvarsindustri, slik at det godkjente (potensielle) beløpet under regjeringens to perioder hittil kan estimeres til om lag 170 millioner kroner.

SPØRSMÅL NR. 1611

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 3. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at det ikke åpnes for nye runder med utredninger, slik at Ørskog-Fardal kan ferdigstilles så raskt som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Kraftsituasjonen i Midt-Norge gjør landsdelen svært sårbar for svikt i nedbør i årene fremover. Situasjonen vil vare ved til forbindelsen Ørskog-Fardal er utbygd. Det har nå kommet brev fra fem ordførere i ulike kommuner i Sogn og Fjordane som under henvisning til prosessen med Sima-Samnanger-prosjektet ber om nye utredninger av sjøkabel i forbindelse med Ørskog-Fardal. Ørskog-Fardal har nå hatt en svært lang saksgang, og har ligget lenge til klagebehandling i departementet. Jo lenger saken ligger til behandling, jo lenger tid tar det før Midt-Norge får en akseptabel forsyningssikkerhet. I slike saker vil det være en tid for å utrede, og en tid for å beslutte og bygge. Nå er tiden kommet for å beslutte og bygge. Det er derfor viktig at statsråden viser handlekraft, skjærer gjennom og sikrer energiforsyningen for folk i Midt-Norge.

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befaring i slutten av samme måned.

Kraftframføringen mellom Ørskog og Sogndal er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Jeg er derfor opptatt av at klagebehandlingen gjennomføres i det tempo som er påkrevet. Samtidig er det viktig å være klar over at klagesaken er meget komplisert, og inneholder mange tvistespørsmål av rettslig og faktisk art som må behandles på en grundig måte.

Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger utredet og vurdert. Statnett har også utredet alternative løsninger under departementets klagebehandling. Som ledd i denne behandlingen må departementet fortløpende vurdere om det er behov for ytterligere utredninger.

Jeg er i den forbindelse innstilt på at eventuelle utredninger ikke skal forsinke fremdriften av denne kraftledningssaken.

SPØRSMÅL NR. 1612

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten
Besvart 3. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«En nylig publisert rapport konkluderer med at norske medisinske miljøer er blant de fremste i Norden når det gjelder kunnskap og ideer som kan være grunnlag for nye produkter. Men kommersialiseringen av slik kunnskap i Norge ligger langt etter våre naboland fordi vår legemiddelpolitikk har særordninger som gjør at det ikke er attraktivt nok for internasjonale selskaper å etablere partnerskap med norske gründere.

Vil statsråden foreta seg noe for å endre på denne situasjonen?»

Svar:

Norsk legemiddelpolitikk er utformet for å ivareta følgende mål, jf. St.meld. nr. 18 (2004-2005) Rett kurs mot riktigere legemiddelbruk:

– Legemidler skal brukes riktig, både medisinsk og økonomisk
– Pasienter skal ha tilgang til effektive legemidler, uavhengig av betalingsevne
– Legemidler skal ha lavest mulig pris

Jeg vil også presisere at regelverket på legemiddelområdet må ivareta hensynet til at alle aktører innenfor legemiddelindustrien blir likebehandlet, uavhengig av om legemidlet er utviklet eller produsert i inn- eller utland. Dette er avgjørende for å sikre oppfyllelse av de legemiddelpolitiske målene, men også for å ivareta Norges internasjonale forpliktelser, bl.a. etter EØS-avtalen.

Regjeringen har tatt i bruk flere virkemidler for å styrke kommersialisering av kunnskap og ideer fra norske medisinske miljøer. Det viktigste eksempelet er Fornyprogrammet under Norges Forskningsråd, som er rettet mot kommersialisering av forskningsresultater fra universiteter, høyskoler og helseforetak. Det har i tillegg vært en økning i midler bevilget til forskning for innovasjon innen helse og omsorg.

Det statlige investeringsselskapet Investinor kan også investere i prosjekter innen helse, og i 2009 var to av 13 prosjekter fra denne sektoren. De to prosjektene gjennomføres av Oslo- bedriftene Padtech AS som utvikler pakkeløsninger for produkter bl.a. innen farmasi, og SantoSolve AS som utvikler smertelindrende produkter for farmasøytisk industri. I 2010 har Investinor investert i Ås-selskapet Time Temp AS som utvikler holdbarhetsindikatorer til bruk bl.a. i farmasøytisk industri.

Regjeringen arbeider kontinuerlig for å legge til rette for innovasjon i helsesektoren og bygger opp under kommersialisering av forskningsresultater fra norske medisinske miljøer. Jeg mener dette er et viktig felt å satse på i fremtiden. Samtidig må vi ivareta de overordnede målsetninger som er beskrevet for legemiddelpolitikken i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1613

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten
Besvart 3. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Norsk reiselivs konkurranseevne er i fritt fall kan Aftenposten melde 23/8-10. Econ Pöyry's rapport om Innovasjon Norge peker på et klart behov for koordinering av den offentlige innsatsen, ikke bare de midlene som kanaliseres gjennom IN. Bl.a. pekes det på at 10 % av de totale midlene brukes til administrasjon.

Vil statsråden ta noe initiativ for å forbedre norsk reiselivs konkurranse- og innovasjonsevne gjennom eksempelvis bedre samarbeid mellom de offentlige aktørene og mer effektiv bruk av de offentlige midler?»

Svar:

Regjeringen arbeider kontinuerlig for videreutvikling av norsk reiselivsnæring. Visjonen for arbeidet er gitt i den nasjonale reiselivsstrategien "Verdifulle opplevelser", som ble lansert i desember 2007. Følgende tre hovedmål er satt opp for den videre utviklingen av reiselivsnæringen i Norge: 1) Økt verdiskaping og produktivitet i reiselivsnæringen, 2) levedyktige distrikter gjennom flere helårs arbeidsplasser innenfor reiselivsnæringen, og 3) Norge – et bærekraftig reisemål. Disse tre hovedmålene er nærmere beskrevet og operasjonalisert i reiselivsstrategien.

Evalueringen av Innovasjon Norge, som stortingsrepresentant Flåtten viser til i sitt spørsmål, har gitt flere interessante funn, også når det gjelder reiselivssatsingen til Innovasjon Norge. Jeg vil følge opp evalueringen med en særskilt gjennomgang av reiselivssatsingen til Innovasjon Norge. En slik gjennomgang vil kunne gi svar på hvilken effekt Nærings- og handelsdepartementets virkemidler har på reiselivsnæringen, og vil være et viktig innspill til arbeidet med organisering og innretning av de offentlige virkemidlene i fremtiden.

Jeg har igangsatt et arbeid for å videreutvikle den nasjonale strategien. Dette arbeidet bygger på eksisterende strategi og målene der. Jeg vil at innsatsområdene skal spisses for å være sikker på at tiltakene vil bidra til at de tre hovedmålene nås. I dette arbeidet legger jeg opp til en omfattende dialog med reiselivsnæringen.

Det overordnede ansvaret for reiselivspolitikken ligger i Nærings- og handelsdepartementet, men ansvaret for andre relevante politikkområder ligger fremdeles hos de enkelte fagdeparte-mentene. Derfor er det viktig med godt samarbeid og god koordinering mellom de ulike departementene. Regjeringen arbeider for at den offentlige virkemiddelbruken rettet mot reiselivsnæringen skal være målrettet og effektiv. I Nærings- og handelsdepartementet er det en egen seksjon som arbeider kun med reiseliv, og departementet har hyppig kontakt med andre departementer, offentlige virkemiddelaktører og reiselivsnæringen for å koordinere og involvere relevante aktører i arbeidet med å målrette og effektivisere den offentlige innsatsen for å utvikle reiselivsnæringen i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1614

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. august 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Flere lokale matprodusenter vurderer å legge ned hele eller deler av matproduksjonen sin grunnet kravene i den nye hygienepakken av 1. mars 2010 for matproduksjon.

Hva vil statsråden gjøre for at små lokale matprodusenter skal ha muligheten til å omstille seg til de nye hygieneforskriftene og fortsette produksjonen av lokal mat?»

BEGRUNNELSE:

I Halden Arbeiderblad 14. august i år er hovedsaken at to lokale matprodusenter kan måtte legge ned hele eller deler av matproduksjonene grunnet nytt hygieneregelverk. Også fra flere andre steder av landet er det kommet tilsvarende reaksjoner fra lokale matprodusenter som følge av nye og svært omfattende krav til hygiene.

Det nye regelverket stiller store krav til små bedrifter ikke minst krav til lokaler, hvor alt må godkjennes på nytt. Konsekvensene av dette kan i følge Halden Arbeiderblad være at 18 arbeidsplasser forsvinner fra Bergstrøns Kjøtt og Delikatesse i Halden og at Tistedals Delikatesse avvikler kjøttproduksjon.

Svar:

Utgangspunktet for spørsmålet er to virksomheter som i følge Halden arbeiderblad, kan måtte legge ned hele eller deler av matproduksjonen på grunn av det nye regelverket.

Ansvaret for hygieneregelverket for matproduksjon ligger i stor grad hos helse- og omsorgsministeren. Svaret er derfor utarbeidet i samråd med Helse- og omsorgsdepartementet.

Først vil jeg gjerne understreke at forutsetningen for produksjon av all mat, er at sluttproduktet er helsemessig trygt enten det er produsert ved en småskalavirksomhet eller en stor industribedrift. Dette er et ufravikelig krav uansett virksomhetens størrelse.

Det nye hygieneregelverket er langt på vei en vi-

dereføring av tidligere hygieneregelverk. Målsettingen for det nye regelverket er større fleksibilitet ved at det nå i større grad er fastsatt funksjonskrav i stedet for absolutte krav. Dette innebærer derfor at det for den enkelte virksomhet vil kunne være flere måter å oppfylle kravene innenfor regelverket. Dersom en virksomhet kan dokumentere at den har kontroll over produksjonslinjen sin, har virksomheten et større handlingsrom med det nye regelverket enn med det gamle.

Det nye hygieneregelverket ble vedtatt i EU i 2004 og ble innlemmet i EØS-avtalen i desember 2008, men trådte først i kraft i Norge 1. mars i år. Jeg vet at Mattilsynet og de forskjellige bransjeorganisasjonene har drevet en utstrakt virksomhet for å gi opplæring og gi råd for hvorledes virksomhetene best skal oppfylle regelverket.

Det nye regelverket krever en ny godkjenning av virksomheten dersom den produserer næringsmidler av animalsk opprinnelse. Det har i denne sammenheng vist seg at flere virksomheter heller ikke hadde oppfylt kravene i det gamle hygieneregelverket. Følgelig er de heller ikke i samsvar med det nye hygieneregelverket, selv om de materielle kravene ikke er strengere.

Når det gjelder de to virksomhetene Halden Arbeiderblad omtaler, startet de i sin tid opp i liten skala, men har utvidet betydelig siden oppstarten. I dag er deres produksjon av et slikt omfang at de faller utenfor begrepet "småskala matproduksjon". En større produksjon krever også strengere oversikt over produksjon, kjøling og lagring. Disse virksomhetene ville uavhengig av den nye hygienepakken måttet oppfylle strengere hygienekrav.

I arbeidet med å forberede småskalavirksomheter til den nye hygienepakken, har Mattilsynet hatt et tett samarbeid med bransje- og markedsorganisasjonen for bygdeturisme og gardsmat, Hanen. Retningslinjene for tilsyn med småskalavirksomheter er også utviklet i samarbeid med Hanen.

Videre har Mattilsynet fulgt opp med omfattende tilsyn. I år har fokuset særlig vært på småskala kjøttvirksomheter. I fjor var hovedfokuset på melke- og osteprodusenter. Veiledning er et viktig element i dette tilsynet, og Mattilsynet bruker mye tid på å formidle kunnskap om regelverket.

Jeg har stor tro på småskalavirksomhet rundt i landet, og jeg håper at vi stadig kan videreutvikle arbeidet med produksjon av lokale spesialiteter. Dette arbeidet gir både flere arbeidsplasser og en økt stolthet for vår felles kulturarv gjennom det å videreføre lokal matproduksjon og lokale mattradisjoner. Det er derfor viktig at både bransjeorganisasjonene, herunder Hanen, og Mattilsynet bidrar til økt forståelse av hygieneregelverket og hvorledes måloppnåelsen om et helsemessig godt sluttprodukt best kan ivaretas ut fra de lokale forholdene.

SPØRSMÅL NR. 1615

Innlevert 23. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at borgerne får gratis nettilgang til plikt- og rettighetsinformasjon?»

BEGRUNNELSE:

Staten bør legge til rette for at borgerne gratis kan sette seg inn i hva som til enhver tid er gjeldende rett. Dette er viktig for et levende demokrati og for rettsikkerheten til borgerne.

En arbeidsgruppe nedsatt av det daværende Arbeids- og administrasjonsdepartementet la i 1999 frem en rapport som anbefalte at all grunnleggende plikt- og rettighetsinformasjon, som forvaltnings- og rettsavgjørelser, i prinsippet burde være gratis tilgjengelig for alle på nett.

Borgerne har i dag gratis tilgang til lover og forskrifter gjennom nettstedet til stiftelsen Lovdata, men må betale mye for tilgang til andre viktige rettskilder, som forvaltnings- og rettsavgjørelser eldre enn fire måneder.

Svar:

Det er et viktig demokratisk prinsipp at allmennheten sikres tilgang til informasjon om lovgivningen og forvaltningens håndheving av regelverket. Det er nedfelt i regjeringens politiske plattform at offentlig informasjon som hovedregel bør være gratis tilgjengelig for alle i digital form.

Mye plikt- og rettighetsinformasjon er allerede gratis tilgjengelig på nettet. I tillegg til lover og for-

skrifter, som er tilgjengelig på Lovdata, nevner jeg at proposisjoner med forslag til ny lovgivning legges ut på regjeringens nettsider og at Stortingets behandling av saken kan følges på Stortingets hjemmesider. Lovdata legger ut nyere rettsavgjørelser, mens man på Høyesteretts hjemmesider finner de nyeste avgjørelsene fra Høyesterett (avdeling, storkammer og plenum) og en omtale av avgjørelser fra samme de siste ti år. I tillegg finnes det betalingsbaserte tjenester som tilbyr ytterligere rettskildemateriale. Gjennom domstolenes berammingslister kan man følge med på hvilke saker som behandles der.

For den enkelte innbygger som søker informasjon er det viktig at informasjonen er tilgjengelig i brukervennlige former. Mange forvaltningsorganer gir i dag bred informasjon på sine nettsider om både det regelverket organet forvalter og tidligere avgjørelser. Noen tilbyr dessuten elektroniske hjelpemidler som gjør det mulig å orientere seg om egen sak, slik som selvbetjeningsprogrammet for skatteberegning på skatteetatens hjemmesider. I tillegg er det utviklet nettverktøy som mer generelt skal gjøre det enkelt å finne frem til informasjon og tjenester, slik som nettstedet www.norge.no.

SPØRSMÅL NR. 1616

Innlevert 24. august 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 30. august 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Viser til mine tidligere spørsmål om midler til midtdelere på strekningen Bietunnelen - Grimstadporten. Stadig skjer det ulykker på denne strekningen. Vi ser med stor frykt på vinteren som er i anmarsj. Det har allerede vært en dødsulykke på strekningen. Torsdag 5. august var det nok en ulykke på strekningen.

Kan statsråden få fortgang i utbedring og utplassering av midtdelere på denne vegbiten slik at vi kan unngå flere møteulykker hvor mennesker blir hardt skadet eller drept?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere spørsmål i denne sak: Dokument nr. 15:445 (2009 - 2010) 10.01.2010, dokument nr. 15:595 (2009-2010) 02.02.2010, dokument nr. 15:746 (2009-2010) 25.02.2010.

5. august var det nok en ulykke ute på denne farlige strekningen i Grimstad kommune i Aust-Agder. En bil punkterte, kom over i feil kjøreretning, sneiet en motgående bil og denne motgående bilen frontkolliderte da med en tredje bil. Dermed var vi altså over midtstreken flere ganger i samme ulykke. Dette viser klart og tydelig det store problemet vi har her. Skadeomfanget på personene som var involvert er ennå ikke offentliggjort.

Det er på samme strekning hvor det tidligere i år ble drept en politimann. Han ble drept da en bil under flukt kjørte over i motgående kjørefelt.

I tillegg kommer de ulykker jeg har skissert i tidligere spørsmål. Ut over dette har det vært mange mindre ulykker, men også mange nestenulykker.

Jeg stoler på at statsråden husker sine skriftlige svar med løfte om penger til utbedring av strekningen i statsbudsjettet for 2011. I og med at det viser seg at denne strekningen jo er ekstra ulykkesutsatt, er det et stort håp om å komme i gang enda tidligere dersom Statens Vegvesen kan og penger blir bevilget til dette formål.

Ingen har familie og eller venner å miste. Derfor er det om å gjøre å få dette på plass så fort som overhodet mulig, så man slipper å få liv på samvittigheten.

Her er link til siste ulykke. http://agderposten.no/apps/pbcs.dll/article?AID=/20100805/LOKAL8/708059977/1001/ABONNEMENT

Svar:

Jeg vil vise til mine svar på spørsmålene nr. 445, 595 og 746 fra representanten Godskesen i denne saken. Jeg er fortsatt positiv til å forsere arbeidet med midtrekkverk på den aktuelle strekningen så langt det er praktisk og budsjettmessig mulig. Det må utarbeides en reguleringsplan for strekningen, og dette arbeidet er i full gang hos Statens vegvesen. Statens vegvesen opplyser at det kan være mulig å starte utbyggingen i 2011, hvis arbeidet med reguleringsplanen ikke møter på noen alvorlige hindringer. Jeg vil eventuelt komme tilbake til saken i forbindelse med statsbudsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1617

Innlevert 24. august 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl
Besvart 30. august 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil regjeringen gjøre for at RMI bidrar til at nødvendig hospitering kan skje for personell som forutsettes å få kunnskap nok til å kunne bidra til at det kan foretas DNA-analyser i Tromsø?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av den såkalte "DNA-reformen" og etterfølgende budsjettbehandlinger har et enstemmig storting forutsatt at det skal utvikles et "second opinion" miljø innen DNA-analyse i tilknytning til Universitetet i Tromsø. Dette forutsetter selvfølgelig at personer får nødvendig skolering blant med utgangspunkt i opparbeidet kunnskap ved RMI og at nøkkelpersoner der legger til rette for dette. Undertegnede har blitt gjort kjent med opplysninger om at RMI etter direktør Olav Gunnar Ballos avgang ikke bidrar til at slik nødvendig hospitering finner sted. Undertegnede ber derfor om tilbakemelding på den nærmere gjennomføringen av Stortingets forutsetninger i forhold til etableringen av et slikt miljø i Tromsø og en tilbakemelding på om dette medfører riktighet. I den grad dette stemmer ber undertegnede også om en tilbakemelding på om statsråden oppfatter det som akseptabelt at enkeltpersoner ved RMI i praksis trenerer gjennomføring av DNA-reformen.

Svar:

Jeg vil innledningsvis minne om at Rettsmedisinsk institutt (RMI) er en del av Universitetet i Oslo og er i likhet med Universitetet i Tromsø administrativt under Kunnskapsdepartementet. Jeg vil derfor ikke kommentere forhold som gjelder ansatte ved RMI. Regjeringen har både i 2009 og 2010 etter ønske fra Stortinget bevilget midler til forberedelse av et nytt DNA-laboratorium i Tromsø, og det er opp til Tromsø å foreta de nødvendige disposisjoner og prioriteringer innenfor tildelt ramme.

Jeg har fått opplyst at RMI i et brev til Universitetet i Tromsø i august har gjentatt at RMI er fortsatt positiv til å delta i planleggingen av DNA-analyselaboratoriet i Tromsø, og at det skal plukkes ut egnede personer til de oppgaver det er bedt om bistand på. Denne prosessen er i gang, men det bør nevnes at denne kontakten og korrespondansen har foregått over en relativt kort tidsperiode. Det er videre opplyst at RMI på grunn av den ekstraordinære situasjonen og nødvendigheten av å prioritere ressursene til å nedarbeide restanser og behandle nyinnkomne saker, ser seg nødt til å utsette besøket av 2 hospitanter i høst til over nyttår. Dette er meddelt Universitet i Tromsø i samme brev, og RMI har opplyst at det ikke har mottatt negative reaksjoner fra Universitetet i Tromsø etter at dette ble meddelt.

Det har vært spesielle utfordringer ved RMI dette året. Universitet har oppnevnt et interimstyre med et klart mandat til å ta tak i disse utfordringene og en ny midlertidig leder er tilsatt. Sporseksjonen hadde i 2009 en økning på 63 % i antall mottatte saker. Det er langt flere saker enn anslått og alle ressurser er derfor satt inn i forhold til saksarbeidet. Et realistisk mål er å bygge ned restansene og samtidig redusere saksbehandlingstiden i dette halvåret. Jeg har tillit til at Universitetet i Oslo gjør de disposisjoner og prioriteringer som er nødvendig for å sikre en best mulig saksavvikling, og tiltro til at universitetene i Oslo og Tromsø selv finner fram til egnede samarbeidsløsninger, herunder hospitering.

SPØRSMÅL NR. 1618

Innlevert 24. august 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud
Besvart 6. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens vegvesen sendte ut høringsbrev 28/1 med forslag om at fornyelse av førerkort skal finne sted hvert 10. år med nytt bilde og signatur. EUs tredje førerkortdirektiv åpner for at man for lette klasser (inkl. personbil) kan velge fornyelse hvert 15. år.

Hva er ekstrakostnadene ved å velge fornyelse hvert 10. år istedenfor hvert 15. år, og vil bilistene bli informert når førerkortet er i ferd med å gå ut slik at man ikke risikerer at folk blir gjeldsslaver etter ulykker fordi man hadde glemt å fornye førerkortet?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til EUs tredje førerkortdirektiv skal førerkort for personbiler, motorsykler og andre lette førerkortklasser fornyes hvert 10. eller 15. år fram til fylte 70 eller 75 år. Jeg er veldig bekymret for om man får en situasjon der bilistene ikke blir informert om når førerkortet deres går ut, særlig de forsikringsmessige konsekvensene ved et eventuelt uhell. Et eksempel finner vi i VG 06.03.2009, der Arve Tellefsen (da 72) ble stoppet av politiet, og ikke fikk lov til å kjøre videre fordi førerkortet hadde gått ut på dato. Tellefsen var selv ikke klar over at førerkortet ikke lenger var gyldig. Det er bekymringsfullt dersom krav om fornyelse hvert 10. år også vil gi enhver regjering mulighet til å innføre fordyrende tilleggskrav for å få fornyet førerkortet, for eksempel ny oppkjøring. Jeg ser heller ingen overveldende gode grunner til at Norge skal legge seg på 10 års varighet for førerkort, når vi har mulighet til å velge 15 år. Fremskrittspartiet og Høyre la ved behandlingen av St.prp. nr. 79 (2007–2008) stor vekt på at den generelle aldersgrensen for kjøreseddel for persontransport mot vederlag heves fra 70 til 75 år, og det er positivt at dette ser ut til å bli fulgt opp. Det er også positivt at personnummer etter oppfordring fra Datatilsynet fjernes fra førerkortet.

Svar:

Som et ledd i implementeringen av tredje førerkortdirektiv (direktiv 2006/126/EF) sendte Vegdirektoratet 13. august i år på høring forslag til endringer i førerkortforskriften og trafikkopplæringsforskriften. Direktivet stiller blant annet krav om at medlemslandene innfører administrativ gyldighet på førerkortene. Formålet med direktivet er å harmonisere førerkortreglene i Europa ytterligere for blant annet å bedre trafikksikkerheten, lette fri bevegelighet og etablering samt motvirke svindel med førerkort. Ved å innføre krav om administrativ fornyelse av førerkortet vil førerkortet inneholde et oppdatert bilde av vedkommende og de nyeste sikkerhetselementene, noe som vil vanskeliggjøre forfalskning og svindel med førerkort.

Det følger av direktivet at hovedregel er at førerkort i lette førerkortklasser skal skiftes ut hvert 10 år. Direktivet åpner for at medlemslandene kan forlenge den administrative gyldigheten til 15 år. Vegdirektoratet har i høringen foreslått å sette den administrative gyldigheten i Norge til 10 år. Direktoratet anfører at bilde og sikkerhetselementer ved fornyelse hvert 10. år vil være mest mulig oppdaterte, og at 10 års gyldighet er direktivets hovedregel. Denne løsning vil være i tråd med den ordning som hovedvekten av medlemsstatene vil velge.

I dag er gebyret for å få utstedt et nytt førerkort kr. 200. I tilegg kommer kostnader til bilde på kr. 65. Forutsatt førstegangserverv av førerett når man er 18 år, vil førerkortet ved 10 års administrativ gyldighet, måtte fornyes fem ganger før innehaveren fyller 70 år. Med 15 års gyldighet vil førerkortet måtte fornyes tre ganger. Med dagens gebyr for utstedelse av førerkort utgjør forskjellen totalt sett kr 530,-. Kostnader knyttet til den enkeltes reisetid og reiseutgifter i forbindelse med fornyelse av førerkortet vil komme i tillegg.

Forslaget har høringsfrist 15. november. Samferdselsdepartementet vil i samråd med Vegdirektoratet ta stilling til om den administrative gyldigheten skal settes til 10 eller 15 år, basert på de innspillene som kommer fra høringsinstansene.

Jeg vil for ordens skyld presisere at kravet om administrativ gyldighet vil gjelde for førerkort som utstedes etter 19. januar 2013. For førerkort som er utstedt før dette tidspunktet legges det opp til en lang overgangsordning fram til 2033.

I forskriftsutkastet er det foreslått å heve aldersgrensen for legeundersøkelse fra dagens 70 år til 75 år for personbil, motorsykkel, moped, traktor og snøscooter. Jeg vil påpeke at dette for mange eldre sjåfører også vil ha betydning for antallet administrative fornyelser av førerkortet, da førerkortet og helsevurderingen etter direktivet nå skal fremgå av ett dokument, førerkortet.

Jeg kan videre bemerke at Statens vegvesen er i ferd med å utvikle et nytt datasystem for behandling av førerkortsaker, Autosys. I det nye systemet er det lagt opp til muligheter for elektronisk kommunika-

sjon med førerkortinnehaverne gjennom Min side og eventuelt via SMS eller e-post. På den måten vil etaten automatisk kunne varsle når førerkortet utløper både for unge og eldre slik at uheldige situasjoner ikke oppstår.

Innføring av administrativ gyldighet medfører ikke noen tilleggskrav i form av opplæring og prøve. Selv om direktivet gir en åpning for at slikt kan kreves ved fornyelser, har dette ikke vært på tale å innføre i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1619

Innlevert 24. august 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud
Besvart 1. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det er omfattende telehivskader på deler av nye Rv 2 mellom Kløfta og Nybakk. I Teknisk Ukeblad 13/8 tar Statens Vegvesen selvkritikk på grunnarbeidet på strekningen. Dersom noe slikt hadde skjedd i et OPS samarbeid, hadde utbygger måttet ta hele regningen for utbedringer selv, men når SVV slurver er det skattebetalerne og bilistene som må ta regningen.

Vil statsråden ta initiativ til oppdatering av veibyggingskravene, og rette feilene uten at ekstraregningen sendes til bilistene i form av ekstra bompenger?»

Svar:

Statens vegvesen har opplyst at det pågår en revisjon av Håndbok 018 Vegbygging og at kravene til frostsikring av veger vil bli vurdert spesielt. Når det gjelder rv 2 Kløfta – Nybakk har Statens vegvesen undervurdert problemene med varierende grunnforhold på den aktuelle strekningen. Statens vegvesen vurderer nå hvilke tiltak som skal iverksettes på strekningen som ble skadet av telehiv og hvilke krav som skal stilles til grunnarbeid ved videreføringen av utbyggingen av rv 2. Jeg forutsetter at de tiltak som kan bli aktuelle på den skadede vegen, for eksempel nytt asfaltdekke og utbedret drenering, vil bli finansiert med statlige midler.

SPØRSMÅL NR. 1620

Innlevert 25. august 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad
Besvart 31. august 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvert år kjøper 80–120 ungdommer pilotutdanning i utlandet for ca. 100 mill kr per år fordi det ikke finnes tilfredsstillende tilbud i Norge. Også Avinor kjøper flygelederutdanning i utlandet for betydelige beløp fordi det ikke finnes utdanningstilbud i Norge. Nå ønsker Luftfartsutdanning Sør å starte høyskoleutdanning slik at vi dekker behovet selv, bygger opp kompetansemiljø i Norge og studentene slipper store utgifter.

Når vil statsråden sørge for at vi får opprettet en slik skole i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det utdanning i utlandet for betydelige beløp som sørger for at vi har flygeledere og piloter i Norge. Utdannings- og forskningsdepartementet satte i 2005 ned et utvalg sammen med Forsvarsdepartementet og Samferdselsdepartementet for å utrede spørsmål knyttet til trafikkflygerutdanning. Rapporten ble avgitt i april 2006. Den sa blant annet at "Hovedutfordringen for dem som ønsker en pilotutdanning, er, i tillegg til å oppfylle de relativt strenge opptakskravene (noe variasjon fra skole til skole), å skaffe finansiering. Utdanningen er svært kostbar.

Muligheten for støtte til utdanningen er begrenset, slik at studentene i visse tilfelle på privat basis må finansiere opp mot 1 mill.kr. Flytimer er kostbare og må gjennomføres både for å få og for å opprettholde sertifikater. Kostnadene ved utdanningen kan være en hindring både for bred rekruttering og for likestilling i pilotyrket." og videre; "På grunnlag av de vurderinger som er gjort, mener utvalget at det er behov for en offentlig trafikkflygerutdanning for å bidra til at Norge har tilgang til et stabilt fagmiljø med kompetanse i luftfartsfag og fordi trafikkflygeryrket skal være et reelt alternativ for kvalifisert ungdom uavhengig av den private økonomiske situasjon."

Det konkrete prosjektet knyttet til dette utdanningstilbudet, Luftfartsutdanning Sør, er inne i en helt avgjørende fase, og for at skolen kan starte opp må det bevilges ca 10 mill i 2011 og ca 30 mill i 2012 for så å øke til ca 60 i 2013.

Uten tydelige signaler fra Regjeringen vil det være vanskelig for kommunene som eier skolen å fortsette planlegging og forsøk på oppstart.

Dette prosjektet vil også gi ca 50 arbeidsplasser til Froland og Evje og Hornnes kommune, noe som vil være av stor betydning for distriktskommunene.

Svar:

Kunnskapsdepartementet utredet trafikkflygerutdanning i 2006 sammen med Samferdselsdepartementet og Forsvarsdepartementet, jf. bl.a. St.prp. nr. 66 (2005-2006).

På bakgrunn av bl.a. denne utredningen fastslo regjeringen at en nasjonal trafikkflygerutdanning over tid vil kunne sikre viktig og nødvendig kompetanse i Norge, og at det bare bør være én utdanning slik at ressursene ikke spres på flere fagmiljøer.

Flyselskapene som avtakere av nyutdannede flygere pekte på flymiljøet på Bardufoss som det beste fagmiljøet for et samarbeid med høyere utdanning om trafikkflygerutdanning.

Regjeringen vedtok i 2009 å bidra med finansiering av en flygerutdanning ved Universitetet i Tromsø, et studietilbud som universitetet også hadde prioritert innenfor sin økonomiske ramme. I tråd med dette bevilget Stortinget i forbindelse med Prop. 1 S (2009-2010) penger til oppbygging av trafikkflygerutdanning (BA i luftfartsfag) ved Universitetet i Tromsø. Det ble dermed slått fast at det er ønskelig å satse på å bygge opp et offentlig tilbud innen pilotutdanning ved den institusjonen. Jeg er opptatt av å bygge opp flygerutdanningen i Tromsø til en kvalitativt god utdanning og vil ikke nå etablere offentlig finansiert flygerutdanning på andre studiesteder.

Flygelederutdanning foregår i regi av Avinor AS, som står for tilrettelegging av den praktiske delen av utdanningen. I 2006 ble daværende utdanningstilbud slått sammen med utdanningene i Danmark og Sverige i en felles nordisk skole for utdanning innen flysikringstjeneste, under navnet Entry Point North. Denne skolen ligger på Sturup lufthavn utenfor Malmö. Den uttalte hensikten med sammenslåingen var å skape et mer robust fagmiljø i Norden. Avinor kjøper imidlertid nå også tilsvarende utdanning fra University of North Dakota Aerospace Foundation i USA, fordi dette reduserer Avinors kostnader.

Studier innen luftfartsfag er svært kostnadskrevende, og det er viktig for Kunnskapsdepartementet at denne typen kostnadskrevende studier er tilknyttet robuste fagmiljøer.

SPØRSMÅL NR. 1621

Innlevert 25. august 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 2. september 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Et av de store problemene knyttet til drop-out i skolen er at mange elever stryker i ett eller to fag, og ikke klarer å få tatt fagene opp igjen. Flere fylker har prisverdig tatt initiativ til sommerskole, et intensivt kurs for å hjelpe elevene til å ta eksamen på nytt. I Aust-Agder var det i år rundt 50 deltakere, og resultater fra flere fylker viser at 75 % stod på eksamen!

Vil statsråden sørge for at dette flotte tilbudet når alle landets elever og at staten finansierer det?»

BEGRUNNELSE:

Målet med sommerskolen, som er i regi av fylkeskommunen, er å forebygge frafall i den videregående skolen, og flertallet av sommerelevene i Aust-Agder kom fra første trinn på videregående. For an-

dre året på rad tilbyr Aust-Agder fylkeskommune gratis sommerskole. I år ble tilbudet utvidet fra ett til tre kurs. Kursene er for elever som har avsluttet ungdomsskolen, elever på videregående skole og lærlinger i hele fylket.

Dette er ett av flere tiltak som Aust-Agder fylkeskommune iverksetter for å forebygge frafall og øke gjennomstrømningen i videregående opplæring. Ettersom Sommerskolen 2010 også tilbys til elever som går ut av ungdomskolene, er målet at dette kan være en måte å motivere elever som er lite motivert for å begynne på videregående skole. Frafall i overgangen mellom ungdomsskole og videregående skole, såkalte overgangssluttere, er også en viktig side ved frafallsproblematikken.

Sommerskole er en god mulighet til å være bedre rustet før neste skoleår og kommende eksamener.

Fagene som ble tilbudt ved Sommerskolen 2010 er matematikk, engelsk og studieteknikk. Flere elever mener det ville gått dårlig å ta opp igjen eksamen uten sommerskolen. De skryter av å ha fått veldig godt utbytte av sommerskolen. Men fortsatt er det ikke alle fylkene som gjennomfører sommerskolen, eller skippertakskurs som noen liker å kalle det. Det gjør at man mangler et effektivt virkemiddel for å forebygge drop-out.

Svar:

Jeg er enig med representanten i at en stor del av de som ikke gjennomfører videregående opplæring har problemer i enkeltfag og behov for mer støtte for å bestå disse.

Regjeringen har nylig lansert "Ny GIV" (gjennomføring i videregående opplæring) som er en ytterligere skjerping av innsatsen for å øke gjennomføringen i videregående opplæring. Denne satsingen skjer i nært samarbeid med fylkeskommunene. Det er igangsatt en rekke tiltak fra nasjonale utdanningsmyndigheter, og det gjøres mye godt arbeid og tas også mange gode initiativ rundt om i fylkene for å øke gjennomføringen. Ett av de mange tiltakene som synes å ha god effekt for å hjelpe flere igjennom, er sommerskole, som representanten Ropstad peker på.

Jeg er i en tett dialog med fylkeskommunene for å intensivere satsingen mot frafall de kommende tre årene i "Ny GIV"-prosjektet. I det samarbeidet blir det en sentral oppgave å finne fram til, og vurdere effekten av tiltak som kan bidra til å hjelpe den enkelte elev fram mot fullført og bestått videregående opplæring. Det er viktig at vi vurderer helheten i satsingen. Det er for eksempel viktig å utvide perspektivet til også å gjelde ungdomstrinnet og overgangen til videregående. I prosjektet vil søkelyset derfor også bli rettet mot denne "kritiske" overgangen – i tillegg til at jeg vil utarbeide en egen stortingsmelding om ungdomstrinnet.

I revidert nasjonalbudsjett i 2009 ble det bevilget 35 mill. kroner til tettere oppfølging i videregående opplæring. Av disse ble 32 mill. kroner gitt som tilskudd til fylkeskommunene for å følge opp faglig svake elever på første trinn.

Rapporter fra fylkeskommunene viser stor bredde i de lokale tiltakene som er finansierte av midlene. Av overordnede tiltak vil jeg nemne utarbeidelse av tiltaksplaner, etterutdanningstilbud for rektorer, lærere og rådgivere, etablering av regionale rettledningsenter og samarbeid mellom ulike skoleslag. Noen fylke har valgt å styrke bemanningen med tolærerordning, ekstra gruppedeling og tilsetting av miljøarbeidere. Av individrettede tiltak kan nemnes identifisering, kartlegging og oppfølging av den enkelte elev både i grunnskolen og i videregående skole, styrking av skolehelsetjenesten, sommerskole, innføringskurs, innføringskurs for minoritetsspråklige elever, alternative læringsarenaer, praksisbrevordning og utvidet bruk av lærekandidatordningen. De fleste fylkene rapporterer at de har brukt en eller annen form for kartlegging av elevene sine læringsresultat i tillegg til fravær, også fra ungdomsskolen.

Bevilgningen ble ført videre i 2010. 35,5 mill. ble fordelte til fylkeskommuner for å medvirke til tettere oppfølging av elever med svake resultat.

Partnerskapet med fylkeskommunene skal legge til rette for en mer systematisk erfaringsutveksling mellom departement og fylkene, og fylkene imellom. De tiltakene som settes i verk på fylkesnivå vil være ulike og møte de utfordringer den enkelte fylkeskommune har. Etter min oppfatning er det ikke på det nåværende tidspunkt hensiktmessig å gjøre enkelt tiltak obligatorisk. Det viktige er å bidra til etablere partnerskapet og mobilisere mer ressurser til et målrettet arbeid for å øke gjennomføringen i videregående opplæring gjennom en bred anlagt innsats hvor ulike virkemidler tas i bruk.

SPØRSMÅL NR. 1622

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 3. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Iflg. media har den danske riksrevisjonen rettet hard kritikk mot SAS fordi selskapet angivelig ikke har klart å leve opp til kravene om flysikkerhet. Iflg. dansk riksrevisjon skal SAS ha ignorert over 10.000 påbud siden 2006. Blant annet skal selskapet ha latt fly som egentlig burde vært sendt til kontroll få fly. Den danske transportminister har truet med politianmeldelse.

Hvordan følger samferdselsministeren opp om dette også gjelder for SAS sin virksomhet i Norge?»

Svar:

I henhold til den danske riksrevisjonens rapport, har SAS ignorert et stort antall luftdyktighetsdirektiv (ADs) siden 2006 og fram til i dag. Et luftdyktighetsdirektiv utstedes av European Aviation Safety Agency (EASA), og pålegger luftfartøyets operatør/eier å inspisere, bytte deler, foreta justeringer eller endre deler av fartøyets dokumentasjon.

Luftfartstilsynet har i lengre tid fulgt opp selskapets innrapporterte AD-overskridelser. Dette arbeidet har vært koordinert med danske og svenske luftfartsmyndigheter. SAS har i alle tilfellene blitt avkrevd en analyse av hvorfor luftdyktighetsdirektiv ikke er blitt fulgt.

STK (skandinavisk tilsynskontor) er blitt pålagt spesielle oppfølgingstiltak for å hindre gjentagelse. Likevel har nye tilfeller med nye årsaksforhold inntruffet.

I alle tilfeller hvor det er blitt avdekket at luftdyktighetsdirektiv ikke er blitt fulgt, har de luftfartøy som er berørt, blitt satt på bakken med øyeblikkelig virkning. Det har fra Luftfartstilsynets side vært rettet søkelys mot dataløsninger, prosedyrer i selskapet, organisasjons- og ansvarsforhold samt menneskelige faktorer.

De tre landene har i tillegg til STK sine inspeksjoner, foretatt separate tilsyn med fokus på oppfølging av luftdyktighetsdirektiv. Rapport fra siste ekstraordinære inspeksjon er datert 24. februar 2010.

Det foregår en fortløpende oppfølging av selskapet og de problemstillingene som er beskrevet ovenfor. Dette innebærer blant annet flere tilsyn og kontroller enn det minimum som følger av regelverket. Luftfartstilsynet vil ikke lempe på denne skjerpede kontrollen før selskapet over tid kan dokumentere at forholdet er brakt i orden.

Som det framgår av den danske riksrevisjonens rapport, har de tre eierlandene bestemt seg for å gjøre endringer i tilsynsregimet med SAS. Det arbeides intensivt med å få en endret ordning på plass. Formålet med endringen er å oppnå et mer effektivt tilsyn med SAS, tilpasset den nåværende organiseringen av selskapet.

Med Luftfartstilsynets skjerpede kontroll og endringene i tilsynsregimet med SAS, har jeg tillit til at flysikkerheten er godt ivaretatt fremover også for dette selskapet.

SPØRSMÅL NR. 1623

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 2. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«NATO er inne i en prosess hvor dagens organisasjon og kommandostruktur vurderes endret. En reorganisering vil kunne ha konsekvenser for Allied Command Transformation (ACT), inkludert Joint Warfare Centre (JWC) på Jåttå.

Hva er regjeringens holdning til en eventuell flytting eller nedleggelse av JWC, og hvordan vil regjeringen arbeide for å opprettholde JWC og NATOs tilstedeværelse i Norge dersom dette kommer opp i alliansen?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 26. august 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide vedrørende den pågående

gjennomgangen av NATOs kommandostruktur, samt hvilke konsekvenser dette kan få for Joint Warfare Centre (JWC) på Jåttå.

Jeg mener Jåtta har en meget velfungerende organisasjon og sterkt fagmiljø, hvor det er gjort betydelige investeringer også de seneste år. Jåtta er en meget formålstjenelig og nødvendig institusjon for NATO. Mitt klare utgangspunkt er derfor at både NATO og Norge trenger JWC i framtiden.

I NATOs reformprosess, som blant annet vil sette søkelys på kommandostrukturen, vil jeg gi utrykk for dette syn på vegne av Norge. Vi kan selvsagt ikke utstede noen form for garantier for hva sluttresultatet av den bebudede og ønskede reformprosess vil innebære for hvert enkelt medlemsland, men mitt og regjeringens utgangspunkt er at NATO bør videreføre driften ved Jåttå.

SPØRSMÅL NR. 1624

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 3. september 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Dagens Næringsliv den 25/8-10 tar NHO sjef John G. Bernander til orde for å få slått sammen flere kommuner. Han etterlyser også politisk handlig for å få større, mer effektive og dermed bedre kommuner. NHO-sjefen begrunner dette ønsket med at landets bedrifter er avhengig av et forvaltningssystem som er effektivt og som kan bidra til løsning av de utfordringer og problemer som næringslivet vil møte.

Er næringsministeren enig i at færre kommuner vil være positivt i forhold til fremtidig verdiskapning i Norge?»

Svar:

Stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter tar i sitt spørsmål opp problemstillinger knyttet til fremtidig verdiskapning i Norge, og peker på endringer i kommunestrukturen som et positivt virkemiddel. Bernander peker i artikkelen i Dagens Næringsliv 25.8.2010 på at NHOs medlemmer er opptatt av at vi har et forvaltningssystem som er mest mulig effektivt. Det er jeg også. Et godt og effektivt forvaltningssystem skal etter min mening legge forholdene best mulig til rette for både innbyggere og næringsliv. Hvordan dette gjøres, vet man best lokalt. Der er avstanden mellom innbyggere, næringsliv og lokaldemokratiet minst. Kunnskapen om behovene og mulighetene trer tydeligere og mer konkret fram når rammebetingelsene er kjente og oversiktlige.

Det er en kjensgjerning at mye av næringslivet som skaper verdiene ligger i små distriktskommuner, for eksempel verftsindustrien. Det er mange gode eksempler på at de lokale aktørene, både kommuner, næringsliv, organisasjoner og andre samarbeider godt for å få til vekst i sine områder.

En forutsetning for vekst er tilgang på kompetanse. Næringslivet har behov for å tiltrekke seg kompetanse. Det har også kommunene. Vi vet at kompetente arbeidstakere etterspør et godt og effektivt velferdstilbud, både til seg og sin familie. Undersøkelser viser at befolkningen i mindre kommuner jevnt over er mer tilfreds med kvaliteten på tjenestetilbudet enn innbyggerne i større kommuner.

Der kommunene er små, eller har behov for det, samarbeider de på tvers av kommunegrensene, for eksempel om regional næringsutvikling. Da sikrer man både slagkraft ut over egne nære omgivelser, og lokal tilknytning til velferdstjenester og andre tilbud. Et tilpasningsdyktig og helhetstenkende næringsliv, dyktige ordførere og lokalpolitikere, og effektive rådmenn og administrasjon er en forutsetning for dette. Lokal samfunnsutvikling handler om å legge til rette for helhetlig utvikling av lokalsamfunnet. Kommunen har en lederrolle som lokal samfunnsutvikler og har lange tradisjoner for å påta seg denne oppgaven. Departementet fikk i 2009 gjennomført en kartlegging og analyse av kommunenes rolle som samfunnsutvikler (Ringholm mfl. 2009 Norut). Kartleggingen viser at norske kommuner oppfatter at de tar en aktiv rolle innenfor lokal samfunnsutvikling. De viktigste innsatsområdene for kommunene er arbeid med kommuneplanens arealdel og samfunnsdel og næringsrettet utviklingsarbeid. Regjeringen ønsker å styrke kommunenes rolle som samfunnsutvikler. Kommunal- og regionaldepartementet har i 2010 tatt initiativ til en flerårig satsing for å øke kapasitet og kompetanse i kommunene for å styrke lokalt utviklingsarbeid.

Vi må ha tiltro til de lokale beslutningsprosessene. Det innebærer også at jeg har tro på lokale beslut-

ningsprosesser der man kommer fram til enighet om å slå sammen kommuner. Jeg spiller på lag med disse kommunene, som får full kompensasjon for engangskostnader knyttet til sammenslåingen, i tillegg til et inndelingstilskudd over i alt 15 år. Nå har vi de siste årene erfart at de færreste kommuner ønsker å slå seg sammen. De foretrekker samarbeid, fordi det gir både fleksibilitet og nærhet. Det tror jeg også næringslivet er godt tjent med.

SPØRSMÅL NR. 1625

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal
Besvart 6. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«01.01.2010 ble avtalen mellom NSB og TimeExpressen, om at pendlere med NSBs månedskort kunne bruke dette også på TimeExpressen, sagt opp med begrunnelse om at avtalen ikke var lønnsom for NSB. I svar pr 21.01.2010 til undertegnede og stortingsrepresentant Irene Johansen om opphevelsen fra NSB svarte statsråden at samferdselsdepartementet var i dialog med NSB om saken.

Hva kom ut av dialogen som gjør hverdagen for pendlerne i Indre Østfold bedre?»

Svar:

Billettsamarbeidet på strekningen Mysen – Oslo ble etablert i februar 2000, som en følge av få togavganger på denne relasjonen. I desember 2008 ble det innført timesruter med tog på strekningen, slik at den opprinnelige begrunnelsen for billettsamarbeidet ikke lenger er til stede. NSB vurderer at deres rutetilbud med tog nå er tilfredsstillende og at togtilbudet står på egne ben.

I forbindelse med driftsforstyrrelsene sist vinter ble det iverksatt økt bussberedskap på Mysen og Askim stasjon i en lengre periode for å sikre at alle NSBs kunder fikk transport ved store forsinkelser eller innstillinger. NSB har fått gode tilbakemeldinger på dette tiltaket og slike beredskapsbusser vil bli vurdert hvis det oppstår lignende avvikssituasjoner i framtiden. Driftssituasjonen har nå normalisert seg og NSB mener at tilbudet på Østre linje fungerer tilfredsstillende.

Som nevnt i mitt svar på skriftlige spørsmål nr. 344 og 520 informerte jeg om at Samferdselsdepartementet ville ha en dialog med NSB om samspillet mellom konsernets buss- og togvirksomhet, herunder den type billettsamarbeid som tidligere ble praktisert på strekningen Mysen – Oslo. I følge NSB legger regelverket innenfor offentlige anskaffelser, statsstøtte og konkurranse begrensninger i adgangen for driftsmessig samordning mellom konsernets buss- og togvirksomhet. Blant annet er vurderingen at en eventuell videreføring av billettsamarbeidet på strekningen Mysen – Oslo må skje ved at busspartner velges gjennom konkurranse. Som nevnt vurderer nå NSB togtilbudet på denne strekningen å være tilfredsstillende og har av den grunn ikke gjennomført et slikt anbud. Departementet har tatt NSBs vurdering til etterretning.

SPØRSMÅL NR. 1626

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter
Besvart 2. september 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I løpet av 2010 vil kommunene og fylkeskommunene investere for flere milliarder i ulike investeringsprosjekter. Blant annet i offentlige bygg eller tilbygg til sådanne og i vei/infrastruktur.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre kommunens administrative og økonomiske oppfølging og kontroll av investeringsprosjekt samt etterlevelse av regelverket for offentlige anskaffelser ved så vel anskaffelser til investeringer som til drift?»

BEGRUNNELSE:

Oppfølgingen av kommunale investeringsprosjekt varierer fra kommune til kommune.

Budsjett- og regnskapsreglene for kommuner og fylkeskommuner tilsier at status for prosjektene (selv om prosjektene går over flere år) skal bevilges i budsjett- og økonomiplanen hvert år og rapporteres sammen med den øvrige periodevise økonomirapporteringen samt i kommuneregnskapet i kommunen.

For å utfylle regelverket, har flere kommuner valgt å utarbeide egne retningslinjer for avleggelse av sluttregnskap for investeringsprosjekt.

Grunnene er blant annet utfordringer knyttet til å følge opp prosjekt som går over flere år.

Disse retningslinjene konkretiserer blant annet hvem som har ansvar for oppfølgingen, saksgang, budsjett og regnskap samt eventuelle tilleggsbevilgninger, samt årsaker til mer-/mindreforbruk.

I tillegg gir avleggelse av sluttregnskap en indikator på kommunens etterlevelse av regelverket for offentlige anskaffelser.

Sistnevnte er en stor utfordring for kommunene.

Statistikk fra Klagenemnda for offentlige anskaffelser (KOFA) for 2009 viser at 49 saker utgjorde klager på anskaffelser foretatt av kommuner og 14 av fylkeskommuner. Dette gjelder så vel anskaffelser til drift som til investeringer.

Hovedintensjonen med regelverket for anskaffelser er å få en mest mulig effektiv ressursbruk av offentlige midler ved at konkurranse skal bidra til å gi mest mulig og best mulig varer og tjenester for hver offentlige krone.

Svar:

Stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter peker i sitt spørsmål på at kommunene skal ha kontroll med sine investeringsprosjekter og følge regelverket om offentlige anskaffelser. Hovedprinsippet er at staten gir rammer for kommunenes virksomhet gjennom lover og økonomiske overføringer. Kommunene er selv ansvarlige for sin økonomistyring og for å følge regelverket om offentlige anskaffelser. Statens ansvar er således å gi hensiktsmessig regelverk. Etterlevelsen er et kommunalt ansvar.

For å opprettholde høy tillit til kommunal sektor må kommunene ha verdier som åpenhet, rolleklarhet, etisk bevissthet og arbeide aktivt mot misligheter og uetiske forhold. Staten kan legge til rette for etisk forsvarlig praksis i kommunal virksomhet gjennom hensiktsmessig regelverk, og som eksempler viser jeg til lovendringene som ble vedtatt på bakgrunn av Ot.prp. nr. 17 (2008–2009) og Ot.prp. nr. 50 (2008–2009). Det viktigste arbeidet for å opprettholde og styrke tilliten til kommunene må finne sted i den enkelte kommune. Dette forutsetter at kommunene har en bevisst og klar holdning til disse forholdene, og ivaretar egenkontrollen på en god måte.

Kommunene er store innkjøpere. Regelverket om offentlige anskaffelser skal sikre at ressursene utnyttes best mulig gjennom kostnadseffektive og samfunnstjenlige innkjøp, og at offentlig sektor gjennom sine innkjøp bidrar til å utvikle et konkurransedyktig næringsliv. Regelverket om offentlige anskaffelser oppstiller visse rammer for hvordan anskaffelsesprosessen skal foregå, fra planleggingen av anskaffelsen til inngåelse av kontrakt. Dette regelverket er dermed et viktig verktøy for å sikre innbyggernes tillit til kommunale anskaffelsesprosesser.

Jeg merker meg at KOFA mottok 63 klager over innkjøp foretatt av kommuner og fylkeskommuner i 2009. En høy andel av det offentliges samlede anskaffelser foretas av kommuner og fylkeskommuner. Selv om det ikke er ønskelig med et høyt antall klager, oppfatter jeg det som positivt at kommunene gjennom disse klagesakene får anledning til å utvikle sin innkjøpspraksis. Det er også positivt at tilbydere mener at det nytter å klage.

Jeg er enig med stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter i at det er viktig at kommunene har kontroll med sine investeringsprosjekter. Jeg mener det er en styrke at kommunestyret må ta stilling til størrelsen på investeringen og finansieringen i de årlige budsjettene og rulleringen av økonomiplanen. Årsbudsjettet (herunder investeringsbudsjettet) er en bindende plan for anvendelsen av kommunens midler i budsjettåret. Kommunen kan ikke foreta utbetalinger eller pådra seg utgifter i året utover de bevilg-

ninger som er fastsatt i årsbudsjettet for budsjettåret, med unntak av utbetalinger som kommunen er rettslig forpliktet til å foreta.

Det er nødvendig at de enkelte investeringsprosjektene styres slik at man holder seg innenfor fastsatte kostnadsrammer. Når det gjelder prosjekter som går over flere år, vil ikke nødvendigvis investeringsregnskapet alene, slik det skal settes opp i henhold til regnskapsreglene, gi all relevant informasjon for å kunne støtte opp under prosjektstyringen. Styringen med de enkelte investeringsprosjektene vil derfor også måtte baseres på opplysninger som kommer i tillegg til de obligatoriske regnskapsoppstillingene.

Administrasjonssjefen skal legge fram rapporter for kommunestyret eller fylkestinget minst hvert tertial. Disse skal vise utviklingen i inntekter og innbetalinger og utgifter og utbetalinger i henhold til det vedtatte årsbudsjett, inkludert budsjetterte investeringer. Dersom administrasjonssjefen finner rimelig grunn til å anta at det kan oppstå nevneverdige avvik i forhold til vedtatt eller regulert årsbudsjett, skal det i rapportene til kommunestyret eller fylkestinget foreslås nødvendige tiltak.

Kommunene har plikt til å følge lover og regler. Kommunenes egenkontroll vil si den kontrollvirksomhet som kommunene selv driver overfor egen virksomhet. En velfungerende egenkontroll i kommunene er viktig ikke bare for innbyggernes tillit til kommunen, men også for å sikre effektiv og riktig bruk av ressursene. Egenkontrollen er regulert i kommunelovens bestemmelser om kontrollutvalg, revisjon og administrasjonssjefens internkontroll. Som øverste leder av kommunens administrasjon, har administrasjonssjefen et kontrollansvar. Hvordan hun eller han ivaretar dette ansvaret, er ikke regulert i kommuneloven.

Departementet fikk i desember i fjor overlevert arbeidsgrupperapporten 85 tilrådingar for styrkt eigenkontroll i kommunane. Arbeidsgruppen la vekt på at den administrative internkontrollen i kommunene må styrkes. Departementet arbeider med å følge opp tilrådningene som er rettet mot oss. De fleste tilrådningene går imidlertid på konkrete tiltak som kommunene kan gjøre, og departementet har sendt ut informasjon om rapporten og tilrådningene slik at dette viktige arbeidet kan følges opp i den enkelte kommune.

SPØRSMÅL NR. 1627

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 6. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mange må vente opptil 4 uker og lenger for å få time hos fastlegen selv om vedkommende har hatt smerter over lang tid. En undersøkelse som Romerikes Blad gjennomførte i sommer viser at denne ventetiden må påregnes hos svært mange fastlegekontorer.

Synes statsråden at det er akseptabelt at folk må vente så lenge for å få time hos fastlegen?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at etter lov om helsetjenesten i kommunene skal kommunen blant annet sørge for allmennlegetjeneste, herunder en fastlegeordning.

Jeg vil også minne om at den forskningsbaserte evalueringen av fastlegeordningen 2001-2005 konkluderer med at fastlegereformen i hovedsak har vært vellykket, selv om vi også står overfor en del utfordringer.

Når det er sagt, er jeg helt enig med representanten i at fire ukers ventetid på time hos fastlege er for lang tid selv om tilstanden ikke er akutt. I henhold til fastlegeforskriften § 7 skal fastlegen prioritere innbyggere på sin liste så fremt høyere eller lik prioritet av andre oppgaver, f eks øyeblikkelig hjelp, ikke er pålagt legen i eller i medhold av lov. Denne retten innebærer i praksis ”at det skal være mulig å få legetime hos fastlegen innen rimelig tid, samt å nå legekontoret gjennom telefon for rådgivning og forespørsler” (jf. fastlegeforskriften § 3). Det er imidlertid ikke nærmere spesifisert hva som skal vurderes som ”rimelig tid”. Spørsmål om eventuell maksimal ventetid forutsettes i dag å bli løst lokalt. Lokalt samarbeidsutvalg for fastlegeordningen (LSU), der kommunen og legene deltar med like mange representanter, er en egnet arena for dette.

Det går fram av Norges forskningsråds sluttrapport fra den forskningsbaserte evalueringen av fastlegeordningen at pasientenes tilfredshet økte fra 2001

til 2003 når det gjelder de fleste aspekter ved tilgjengelighet til allmennlegetjenesten. Selv om ventetid er ett av de aspektene ved fastlegeordningen pasientene er minst fornøyde med, er pasientene også når det gjelder ventetid mer tilfredse enn før innføringen av ordningen. Tall fra SSBs levekårspanel viste at det skjedde en signifikant reduksjon i gjennomsnittlig ventetid på ordinær legetime fra 8,3 til 7,2 dager fra 2001 til 2003.

Nyere forskning viser at gjennomsnittlig ventetid på time har fortsatt å gå ned, til 5,8 dager i 2005. Tall fra 2008 tyder på at ventetiden har stabilisert seg på dette nivået. Fra 1999 til 2008 ble median ventetid (antall dager før halvparten av respondentene har fått time) redusert fra 7 til 3 dager. Dette betyr både at flere får time relativt raskt, og at stadig færre må vente lenge på legetime.

En forutsetning for god tilgjengelighet til tjenesten, for fritt legevalg og trygghet for brukerne, er tilstrekkelig tilgang på personell. Legedekningen er antakelig den enkeltfaktor som har størst betydning for tilgjengelighet. Departementet har siden slutten av 1990-tallet arbeidet aktivt for å bedre rekruttering til og stabilitet i allmennlegetjenesten, og utviklingen har vært positiv de fleste steder. Da fastlegeordningen ble innført i juni 2001, var det 277 ledige fastlegehjemler, eller såkalte "lister uten lege". Disse listene blir betjent av vikarer (ofte korttidsvikarer), og over 200 000 innbyggere hadde plass på disse listene. Ved utgangen av fjerde kvartal 2010 var det 69 ledige fastlegehjemler, og i overkant av 46 000 innbyggere på disse listene.

Det er klart at legedekningen kan bli enda bedre, og dette er noe jeg og mitt departement har arbeidet kontinuerlig med gjennom mange år. Fra 1998 har det vært gitt tilskudd til en rekke stimuleringstiltak for å bedre rekrutteringen til og stabiliteten i allmennlegetjenesten i utkantkommuner (jf. Prop. 1 S (2009-2010) kapittel 762.

Den forskningsbaserte evalueringen av fastlegeordningen viste også at legekontorenes organisering av praksisen kan ha stor betydning for ventetid. Moderne teknologi gir nye muligheter for timebestilling som både reduserer ventetiden og avlaster telefonnettet. For eksempel tas nettløsningen www.timesammedag.no i bruk av stadig flere norske leger. Konseptet ble utviklet ved Kaiser Permanente i California for amerikanske allmennleger for å redusere ventetid, og har i løpet av få år fått stor utbredelse.

For øvrig vil jeg vise til oppfølgingen av St. meld. nr. 47 (2008-2009), Samhandlingsreformen, jf. Innst. 212 S (2009-2010), som slår fast behovet for styrking av kommunehelsetjenesten, herunder videreutvikling av fastlegeordningen. Helse- og omsorgsdepartementet arbeider nå med oppfølgingen og vil i høst legge frem høringsnotater om ny helse- og omsorgslov og om nasjonal helse- og omsorgsplan 2011-2014. Allmennlegetjenesten vil være tema i disse høringsnotatene.

SPØRSMÅL NR. 1628

Innlevert 27. august 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 1. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens Havarikommisjon har lagt frem sin rapport om møteulykken på Fv 13 i Alta der 3 mennesker mistet livet i januar 2009. Veien burde vært utbedret eller stengt er kommisjonens konklusjon. Denne konklusjonen understreker igjen at det haster med å få etablert eget veitilsyn og frata Statens Veivesen det tilsynsansvaret etaten i dag har med egen virksomhet. Et regjeringsoppnevnt utvalg anbefalte i febr. 2009 å etablere et uavhengig veitilsyn.

Når vil et uavhengig veitilsyn være på plass?»

BEGRUNNELSE:

I dag finnes det ingen uavhengig myndighet som undersøker om veimyndighetene gjør jobben sin når de bygger og vedlikeholder veier i Norge. Et regjeringsoppnevnt utvalg konkluderte i februar 2009 med en anbefaling om å etablere et uavhengig veitilsyn. Utvalget mente et veitilsyn kan redde mange liv i trafikken. Saken har vært ute til høring og det er snart et år siden høringsfristen gikk ut. Veitilsyn er fortsatt ikke etablert. Det er naturlig å bruke ordningen innenfor luftfarten som eksempel. Ingen ville vel i dag ha akseptert at flyselskapene selv eller den statlige virksomheten Avinor selv skulle ha ansvar for å

føre tilsyn med sikkerheten for de flyreisende. Likevel er det en slik modell som fortsatt brukes innenfor veitransport. Jeg presiserer at FrP anbefaler en løsning med et samlet transporttilsyn for alle transportgrener slik det er gjort for Statens Havarikommisjon for Transport som undersøker ulykker for alle transportgrener - også ulykker innenfor veitrafikken. Det viktigste er likevel at veitransporten får egen uavhengig tilsynsmyndighet og at Statens Veivesen ikke lenger får anledning til å føre tilsyn med egen virksomhet. Jeg håper derfor at statsråden nå kan sørge for at et Veitilsyn eller enda bedre et samlet Transporttilsyn snarest blir etablert i Norge.

Svar:

Statens Havarikommisjon for Transport (SHT) la 24. august fram rapport "Vei 2010/03" om ei møteulykke mellom personbil og lastebil på Fv 13 i Alta 1. januar 2009. SHT mener veien burde vært regulert med ytterligere restriksjoner eller stengt når det ble vinterføre så lenge ikke veidekket ble utbedret. Ut fra dette har SHT tilrådd at "Samferdselsdepartementet i samråd med Statens vegvesen og fylkeskommunene vurderer å innføre kriterier for forsvarlig sikkerhetstilstand av offentlige veier, herunder til maksimale spordannelser, basert på en total vurdering av risiko."

Jeg vil nå sørge for at departementet sammen med øvrige berørte myndigheter går gjennom denne rapporten og vurderer på hvilken måte havarikommisjonens rapport og anbefaling best kan følges opp.

Når det gjelder spørsmål om tilsyn i vegsektoren kan jeg bekrefte det jeg ved flere tidligere anledninger har orientert Stortinget om, bl.a. i Stortingets ordinære spørretime 26. mai 2010, hvor jeg varslet at jeg tar sikte på å komme tilbake til saken i budsjettproposisjonen for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1629

Innlevert 27. august 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 3. september 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«2009 var toppår for sauedødsfall som skyldes Rome-planten, hvor en regner med at planten tok livet av rundt 10 000 sauer.

Hva har statsråden tenkt å gjøre for å forebygge mot slike dyretragedier, og hvilke virkemidler brukes av andre land hvor Rome-planten er utbredt?»

BEGRUNNELSE:

Det sto å lese i en artikkel i Dagbladet 24.august 2010 om at Rome-planten dreper årlig flere sauer enn ulven.

Rome-planten er særlig utbredt i myrlendte områder langs Norskekysten, og den er spesielt giftig for sau og kan gi akutt nyresvikt hos storfe.

I toppårene 1996 og 2009 regner en med at rundt 10 000 sauer døde på grunn av denne planten.

Rome-planten er ikke bare utbredt i Norge, men har en innskrenket utbredelse til Vest-Europa.

For det første stilles det spørsmål til hva statsråden vil gjøre for å forebygge slike dyretragedier.

For det andre stilles det spørsmål om hvilke erfaringer en har hentet fra andre land hvor denne planten har sin utbredelse, og hvilke virkemidler de har benyttet seg av for å begrense skadene planten medfører på sau.

Svar:

Rome-planten er kjent for å kunne forårsake sjukdom hos både sau og storfe. Hos sau oppstår sjukdommen alveld. Norske forskere har på tross av iherdig forskningsinnsats gjennom 100 år, ennå ikke fastslått med sikkerhet hva det faktisk er som gjør at alveld oppstår. I Norge forekommer alveld særlig i området fra Jæren i sør til og med Nord-Trøndelag. I de senere årene har problemet vært størst i fylkene Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal.

Forsøk på å kartlegge alveldforekomst har vist at de lokale tapene varierer svært mye, og at det også er store variasjoner fra år til år. Så langt har man ikke funnet effektive forebyggende tiltak mot alveld. Det er derfor viktig at dyreeier øker tilsynet gjennom sesongen på beite i områder hvor beiterelaterte sjukdommer oppstår. Da kan det raskere oppdages om det er mye alveld i et område. På den måten har dyreeier mulighet til å sanke sauen og flytte den til nye romefrie beiter. Lokalt er det mulig å gjerde inn mindre områder som årvisst gir mye alveld, slik at sauen ikke

kan beite i disse områdene og på den måten redusere forekomsten av alveld innen et beitelag.

Rome-planten har sin utbredelse i hele Vest-Europa, men alveld hos lam er i tillegg til i Norge, bare kjent fra Storbritannia, Irland og på Færøyene. Dette kan ha sammenheng med sammenlignbare klimatiske forhold i disse landene. Det har ikke vært gjort omfattende forskning eller drevet systematiske forsøk på å redusere alveldforekomsten i andre land, og det finnes heller ikke effektive tiltak som bidrar til å redusere sjukdommen i disse landene.

Tap av dyr på utmarksbeite har for øvrig mange og ulike årsaker; rovdyr, ulykker, skader og beiterelaterte sjukdommer. Tilsyn med dyr på beite, samt forebyggende tiltak er viktig for å holde slike tap på et lavest mulig nivå. Det er dyreeier som har ansvar for å føre tilsyn med dyr på beite. Myndighetene bidrar økonomisk med midler til en rekke forebyggende tiltak.

Jeg er opptatt av at vi skal ha gode ordninger som støtter opp under godt sauehold med lave tap, gjennom bl.a. organisert beitebruk. Tilskudd til drift av beitelag i Organisert beitebruk gis derfor av fylkene over RMP (regionalt miljøprogram). Det gis også investeringsstøtte til beitelag i Organisert beitebruk. Investeringer i beiteområdene kan være sperregjerder mot områder som kan medføre beiterelatert sjukdom, samlekveer for dyr, sikring av beiter mot ulykker m.v.

I perioden 2009 – 2011 er det over jordbruksavtalen satt av midler (hhv 5,5, 6,5 og 5 mill. kroner) til et Nasjonalt beiteprosjekt. Formålet er å bidra til et bedre sauehold med mindre tap på beite. Midlene er i hovedsak prioritert til prosjekter innenfor bruk av elektronisk overvåkingsutstyr og prosjekter innen organisering/planlegging av beitebruk.

Prosjekter på en rekke beiterelaterte sjukdommer, herunder flått og alveld, er også en del av dette.

SPØRSMÅL NR. 1630

Innlevert 27. august 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 6. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mener helseministeren at behandlingstilbudet til barn med leddgikt er tilfredsstillende, og hva vil helseministeren gjøre for å sikre denne pasientgruppen et kvalitativt godt behandlings- og rehabiliteringstilbud?»

BEGRUNNELSE:

Det fødes anslagsvis 100 barn i året her i landet som får diagnosen leddgikt. Ifølge Norsk leddgiktforbund er tilbudet til denne pasientgruppen langt fra godt nok, ettersom den siste avdelingen som var spesialtilpasset barn med leddgikt ble lagt ned i 2008.

Svar:

Jeg har i sakens anledning vært i kontakt med Helsedirektoratet som opplyser at tilbudet når det gjelder revmatologiske sykdommer hos barn og ungdom er regionalisert, slik at de fleste blir behandlet ved et regionsykehus. Alle landets regionsykehus har et spesialisert tilbud til denne gruppen. Ved Oslo universitetssykehus HF, Rikshospitalet, er det etablert Nasjonalt kompetansesenter for Barne- og Ungdomsrevmatologi (NAKBUR) som bl.a. har som oppgave å utarbeide og distribuere informasjon om behandling av barn og ungdom med revmatologiske sykdommer. NAKBUR drives av en koordinator og er tett knyttet til Seksjon for barne- og ungdomsrevmatologi. Det er etablert en nasjonal tverrfaglig referansegruppe med representanter fra alle de fire helseregionene.

Helsedirektoratet opplyser videre at etter omlegging av driften i 2008 er tilbudet til barn og ungdom med revmatologiske lidelser ved Oslo universitetssykehus videreført med uendret aktivitet, men med noe endret fordeling mellom innlagte, dagbehandlings- og polikliniske pasienter. Sengetallet ble redusert fra 14 til 10 i forbindelse med at det ble gjennomført en omorganisering der sykepleierne er ansatt i Barneklinikken, tilknyttet en post med tre fagenheter. Fagtilhørigheten for legene er fortsatt knyttet til Revmatologisk avdeling, der legene er ansatt. I forbindelse med reduksjonen i antall senger på heldøgnsposten ble antall plasser for dagbehandling økt.

Ved Oslo universitetssykehus var det 574 heldøgnsopphold i 2009. Plantallet var 600, tilsvarende aktiviteten i 2008. Antall dagbehandlinger var 397. Plantallet var 300. Aktiviteten hittil i år (slutten av august 2010) er 364 heldøgnsopphold og 266 dag-

opphold. I samme periode i 2009 var det 384 heldøgnsopphold og 249 dagopphold. Dersom en ser dagopphold og døgnopphold under ett, er antall behandlede om lag det samme i 2010 som i 2009.

Arbeidet ved Oslo universitetssykehus er organisert i en egen seksjon, Seksjon for barne- og ungdomsrevmatologi i Avdeling for revmatologi, hud- og infeksjonssykdommer, som er en del av Klinikk for spesialisert medisin og kirurgi. Legene er organisert i Avdeling for revmatologi, hud- og infeksjonssykdommer, mens sykepleierne er ansatt i Barneklinikken, der pasientene er fysisk lokalisert når de er innlagt. Det er samarbeid med Ortopedisk avdeling når det er behov for barnerevmakirurgiske inngrep.

Helsedirektoratet viser til at å legge om driften fra døgn- til dagbehandling er en ønsket utvikling, og et resultat av bedret behandling, nye medikamenter og bedre oppfølging. Dette har også medført mindre behov for barnerevmakirurgi til barn og ungdom. Det er generelt ønskelig å redusere antall innleggelser og liggetiden for barn på sykehus.

Oslo universitetssykehus har regionansvaret for denne pasientgruppen i Helse Sør-Øst RHF. Oslo universitetssykehus mottar også noen pasienter fra de øvrige regionsykehusene, når disse finner det hensiktsmessig og riktig å viderehenvise pasientene for mer spesialisert behandling.

Jeg vil understreke at det er viktig at barn med kronisk sykdom får et godt tilbud. I Oppdragsdokument 2008 er det bl.a. understreket at rehabiliterings- og habiliteringsområdet skal prioriteres og styrket. Dette er fulgt opp også i Oppdragsdokument 2009. I Oppdragsdokument 2010 er det vist til at Helsedirektoratet har gitt ut en handlingsplan Habilitering av barn og unge, som også omhandler barn med kronisk sykdom, og at det forutsettes at de regionale helseforetakene følger opp tilrådningene i handlingsplanen.

SPØRSMÅL NR. 1631

Innlevert 27. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 6. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden bidra til å bygge ut bedre aktivitetstilbud til mennesker som av ulike grunner ikke er i stand til å være i arbeidslivet, og hvordan sikre økt forutsigbarhet for driften av de sentre som er etablert for dette?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte kommuner og Nav-regioner har i samarbeid etablert aktivitetstilbud til mennesker som på grunn av rus, psykisk helse eller sosiale utfordringer må være utenfor arbeidslivet over tid.

Ressursbasen i Ørland Kommune er et eksempel på dette. Denne er et samarbeid mellom kommunene Ørland og Bjugn, vekstbedriften SAVA og NAV Sør-Trøndelag. Tilbudet finansieres i et samarbeid mellom de samme partene, samt bevilgning fra Helsedirektoratet.

Det er ulike varianter av slike tilbud også andre steder i landet, men dette er ikke satt i system slik at det er lokale initiativ som avgjør hvorvidt det eksisterer slike tilbud i de ulike delene av landet. Siden det i liten grad synes å eksistere nasjonale føringer for slike tilbud, skaper det også liten grad av forutsigbarhet i finansieringen, ikke minst når det gjelder bevilgninger fra Helsedirektoratet.

Tilbudet rettes mot andre grupper enn vekstbedriftene kan fange opp, og kjennetegnes av behovet for lang tidshorisont, tålmodighet og individuell tilpasning i møte med brukerne.

Dette understreker behovet for stabil finansiering. Det synes å være et behov for et samarbeid mellom de berørte departementer for å se på hvordan man få del i slike tilbud også i kommuner som i dag ikke har det, og hvordan man kan sikre økt forutsigbarhet for de eksisterende tilbud.

Svar:

Forskrift om arbeidsrettede tiltak åpner for et bredt spekter av tiltak rettet mot brukere med behov for arbeidsrettet bistand. Tiltaket varig tilrettelagt arbeid skal tilby personer arbeid i en skjermet virksomhet, med arbeidsoppgaver tilpasset den enkeltes arbeidsevne og finansieres både med midler fra kommunen og tiltaksmidler fra Arbeids- og velferdsetaten. Forskrift om arbeidsrettede tiltak gir overordnede føringer for tiltakene, og skal legge til rette for at etaten kan tilpasse tiltakene blant annet ut i fra brukers behov, behov for arbeidskraft på det lokale arbeidsmarkedet samt tiltaksmulighetene som finnes lokalt.

Arbeids- og velferdsetaten kan iverksette enkelt-

prosjekter som en lokal tilpasning av tiltakene innenfor rammen av overordnede mål for tiltakene. Samtidig er det klare grenseflater mellom kommunen og NAV lokalt når det gjelder oppgaver knyttet til oppfølging av brukere. Det er derfor nødvendig med en tett dialog mellom kommunen og Arbeids- og velferdsetaten for å sikre en tilpasset sammensetning og innretning av arbeidsrettede tiltak.

NAV har en egen satsing for personer som mottar legemiddelassistert rehabilitering, LAR. Gruppen tilbys arbeidsrettede med sikte på integrering i det ordinære arbeidsmarkedet. Arbeidet er utfordrende og krevende. Utfordringer løses gjennom godt kartleggingsarbeid, fleksible løsninger og tett samarbeid mellom NAV – kontor, LAR- tiltaket og tiltaksbedrift.

Kvalifiseringsprogrammet er en viktig satsing i kampen mot fattigdom, og utgjør et sentralt virkemiddel i realiseringen av NAV – reformen. Programmet skal være et tilbud til personer som har vesentlig nedsatt arbeidsevne, og dette kan også omfatte rusavhengige. Det legges opp til at det skal settes av tid til aktiviteter også utenfor arbeidsrettede tiltak. Dette kan for eksempel være helsehjelp, blant annet behandling for rusavhengighet.

Det er NAV, som på bakgrunn av den enkeltes behov og etter vurdering av tilbudet fra de enkelte tiltaksleverandører, som avgjør hvilke tiltak som skal iverksettes. Arbeids- og velferdsetaten tilrettelegger tilbud om arbeidsmarkedstiltak som er best mulig tilpasset den enkeltes behov med sikte på å komme tilbake eller inn i arbeidslivet.

Helsedirektoratet forvalter på vegne av Helse- og omsorgsdepartementet tilskudd over statsbudsjettet til kommunalt rusarbeid. Regelverket åpner for tilskudd til blant annet aktiviseringstiltak. Helsedirektoratet forvalter også midler til frivillig rusarbeid, som støtter opp om innsatsen som utføres av frivillige og ideelle virksomheter overfor mennesker med rusmiddelproblemer. Her finansieres en rekke aktivitetstilbud. Denne ordningen er evaluert i løpet av 2010 og Helsedirektoratet har nå saken til oppfølging. Forutsigbarhet for tilskuddsmottakerne er et tema i evalueringen og vil bli fulgt opp på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1632

Innlevert 27. august 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 2. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I forbindelse med en gjennomgang av kommandostrukturen i NATO er det ifølge media og Norges offisersforbund fare for at JWC-senteret nedlegges eller flyttes fra Norge.

Hva mener statsråden at Norge kan gjøre for å sikre at anlegget på Jåttå opprettholdes, og hva gjør regjeringen i den forbindelse?»

BEGRUNNELSE:

NATOs eneste større anlegg i Norge er alliansens europeiske hovedsenter for trenings- og omstilling (JWC) på Jåttå i Stavanger. 21. august meldte Stavanger Aftenblad at Nato på Jåttå vurderes nedlagt, noe som i så fall vil berøre rundt 300 arbeidsplasser, et viktig fagmilitært miljø og en strategisk viktig kontaktflate mellom alliansen og Norge.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 30. august 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten vedrørende hvilke konsekvenser den pågående gjennomgangen av NATOs kommandostruktur kan få for Joint Warfare Centre (JWC) på Jåttå.

Jeg mener Jåtta har en meget velfungerende organisasjon og sterkt fagmiljø, hvor det er gjort betydelige investeringer også de seneste år. Jåtta er en meget formålstjenelig og nødvendig institusjon for NATO. Mitt klare utgangspunkt er derfor at både NATO og Norge trenger JWC i framtiden.

I NATOs reformprosess, som blant annet vil sette søkelys på kommandostrukturen, vil jeg gi utrykk for dette syn på vegne av Norge. Vi kan selvsagt ikke utstede noen form for garantier for hva sluttresultatet av den bebudede og ønskede reformprosess vil innebære for hvert enkelt medlemsland, men mitt og regjeringens utgangspunkt er at NATO bør videreføre driften ved Jåttå.

SPØRSMÅL NR. 1633

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad
Besvart 6. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Her og Nå 10.08 kunne man høre at fylkeskonservatoren i Møre og Romsdal vil nekte Hotell Union Øye å utføre et påbygg i samme stil som den eksisterende bygningen. Fylkeskonservatoren mener hotellets påbygg må utføres i moderne stil for ikke forvirre besøkene.

Bør det ikke være opp til eier/utbygger å bestemme stil og art for sin bygning, og synes statsråden det er greit at regelverket brukes for å legge føringer for/fremme bruk av enkelte stilarter?»

BEGRUNNELSE:

Hotell Union Øye ønsker å utvide kapasiteten gjennom å bygge på hotellet. De ønsker å utføre påbygget i samme stil som eksisterende bygning. Fylkeskonservatoren mener nye bygg må bygges i moderne stil, og vil nekte et påbygg i gammel stil. Hotellets ledelse gjør det klart at et påbygg i moderne stil ikke vil bli bygget.

En utvidelse av hotellet vil kunne bidra til økt turisme, inntekter for reiselivsnæringen i distriktet og nye arbeidsplasser.

Svar:

Jeg vil ikke gå inn i enkeltsaker og ut i fra Riksantikvarens signaler er dette en sak som kan ende opp i miljøverndepartementet.

Saken reiser imidlertid grunnleggende prinsipielle spørsmål som er like gamle som kulturminnevernet. Hvordan tar vi hensyn til vår historiske bygningsarv ved restaurering og nybygg? Jeg imøteser denne debatten. Meningsbrytninger bidrar til økt bevisstheten rundt vår kulturminner.

I Norge har vi lang tradisjon for dette. Debatten om Nidarosdomens gjenreisning og restaureringen av Akershus slott bidro til flere kilometer avisdebatt, og opptok både lek og lærd på 1920- og 30-tallet. I etterkrigsårene bidro saneringspolitikken i de store byene til lignende høye temperatur med demonstrasjonstog og avisfeider.

I dag har kulturminnevernet riktignok bedre virkemidler for å stoppe uønsket ødeleggelse av kulturarv, men debatten om enkeltsaker som hotell Union på Øye vil ikke opphøre. Hotellet engasjerer og det er et godt tegn.

Det er uansett viktig at dette ikke blir en debatt om stil eller hva som er rett og galt. Hvert enkelt kulturminne krever sin analyse og sin løsning. Det finnes ingen fasit. De fleste gleder seg over glasspyramiden utenfor Louvre i Paris, men ikke alle ville lat seg begeistre like mye over en gjenreisning av Nidarosdomen i glass og betong. Harmoni og hensyn må uansett være stikkordet når vi behandler våre kulturminner.

Eier skal selvfølgelig få bestemme retningen på hvordan egen eiendom skal utformes. Riksantikvaren er ikke et estetisk politi, men forvalter av norsk historie. Men både plan- og bygningsloven og kulturminneloven gir stat og kommune mulighet til å styre utviklingen slik at hensynet til både fortiden og allmennheten blir ivaretatt på en god måte. Hvis det skulle åpnes for et tilbygg til det ærverdige gamle trehotellet har jeg full tillit til at man finner gode pragmatiske løsninger som ivaretar kulturarv og næring. Det har norsk kulturminneforvaltning tradisjon for.

SPØRSMÅL NR. 1634

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 6. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Har Regjeringa endra holdning til prioritering av beitedyrs forrang i såkalte prioriterte beiteområder, jamfør Soria Moria-erklæringa?»

BEGRUNNELSE:

I media har vi gjennom beitesesongen så langt kunne registrere ulv i definerte prioriterte beiteområder. I bl.a. Rendalen kommune er det to år på rad søkt om å avlive ulveflokken i Osdalen.

I leveområdet til Osdalulveflokken er det omlag 200 ammekyr og i periodar opp til 1200 sauer. I tillegg er dette området kalveområde for Rendalsreinen.

Skadepotensialet er såleis betydelig og det blir peika på at dette er en snikinnføring av ulv ved gjenteke avslag på uttak av denne flokken.

Svar:

Nei, regjeringa har ikkje endra haldning til geografisk differensiert forvaltning og prioritering av høvesvis beiteområde og yngleområde for rovvilt.

Det er i dag ein låg terskel for å gje løyve til skadefelling av ulv som gjer skade eller utgjer eit skadepotensial i prioriterte beiteområde. Denne beitesesongen er det skote fire ulvar (Ringebu, Rendalen, Engerdal og Lillehammer) etter skadefellingsløyve.

Når det gjeld Osdalsflokken i Hedmark har Miljøverndepartementet fleire gonger tidlegare i klagesaker helde ved lag avslag om felling av desse ulvane. Direktoratet for naturforvaltning har også i år avslege søknad om felling av Osdalsflokken, og vedtaket er påklaga. Eg vil ikkje uttale meg nærare om dette før saka er endeleg handsama.

SPØRSMÅL NR. 1635

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I følge en NTB melding 23.08.10 sier statsråden at Statoil er viktig for Norges fornybarsatsing fordi "store selskapers medvirkning er viktig for teknologisprang". Samtidig har Statkraft ventet i 18 måneder på svar om egenkapitalsituasjonen for å gjennomføre investeringer.

Hva mener statsråden at Statoil kan utrette innen fornybarenergi, som ikke Statkraft eller andre aktører kan, og hvis det er slik at statsråden mener Statoil har et fortrinn pga tilgang på kapital, hvorfor tilføres da ikke Statkraft nødvendig kapital?»

BEGRUNNELSE:

NTB-melding:
http://www.tu.no/energi/article256016.ece

Statkraft har ved flere anledninger ytret ønske om økt tilføring av kapital for å kunne satse innen fornybar energi. Selskapet måtte vente urimelig lenge på en avklaring og regjeringen har ikke etterkommet ønsket. Samtidig har flere rødgrønne politikere antydet at de vil tvinge Statoil til å gjennomføre investeringer innen fornybar energi dersom selskapets styre skulle velge bort slike investeringer.

Svar:

For at man i fremtiden skal lykkes med å finne frem til gode løsninger for utnyttelse av fornybare energikilder er det åpenbart for meg at både myndigheter, forskningsmiljøer og kommersielle aktører har en viktig rolle å spille.

Som et stort energiselskap med en unik erfaring fra olje- og gassvirksomheten på norsk sokkel, har Statoil viktig kompetanse når det gjelder utvikling og å ta i bruk ny teknologi. Etter min oppfatning kan denne kompetansen vise seg å bli verdifull for utvikling av nye løsninger innen fornybar energi, kanskje særlig knyttet til utvikling av vindkraft offshore, et område hvor selskapet i den senere tid har satset betydelig.

Statoils generalforsamling besluttet i mai 2009 å endre formålsparagrafen i selskapets vedtekter til å inkludere tilføyelsen "andre energiformer". Selskapet gjorde dette for å synliggjøre satsning på utvikling av andre energiformer, blant annet vindkraft, biodrivstoff og hydrogen.

Jeg legger til grunn at selskapet vil drives i tråd med sin formålsparagraf og uttalte strategi.

Som representanten Solvik-Olsen er kjent med, er eierskapet i Statkraft organisert under nærings- og handelsminsteren.

SPØRSMÅL NR. 1636

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I et intervju med Aftenposten 14.08.10 tar miljøvernminister Erik Solheim til ordet for at alle strømnettutbygginger i Norge skal vurderes av et uavhengig utvalg /en tredjepart før det fattes en avgjørelse om teknologi og trasevalg. På TV2 12.08.10 tar samme person til orde for mest mulig sjøkabel der det er mulig. Dette er stikk i strid med signalene fra regjeringen i sine dokumenter til Stortinget.

Representerer Solheims utsagn en linje som vil bli fulgt opp av regjeringen?»

Svar:

Regjeringen la så sent som i Ot. prp. nr. 62 (2008-2009) frem en strategi for økt hensyn til miljø, estetikk og lokalsamfunn i kraftledningssaker. I dette strategidokumentet, som Stortinget hadde til behandling våren 2009, ble spørsmålet om kabling på ulike spenningsnivå vurdert i et helhetlig perspektiv. Det fremgår av strategien at kabling, uansett spenningsnivå, alltid skal vurderes når nye kraftledninger skal bygges. Av strategien går det også frem at både naturgitte og systemmessige faktorer vil være avgjørende for om kabling skal anses som et hensiktsmessig tiltak, og at dette må vurderes i konsesjonsbehandlingen av den enkelte sak. Naturinngrep, forsyningssikkerhet, teknologiske utfordringer, kostnader, muligheter for tilknytningspunkter for fornybar energi og systemmessige tiltak ble drøftet i strategien som den gang var til behandling i Stortinget. Det er derfor denne strategien som ligger til grunn ved behandling av kraftledningssaker fremover.

Alle større kraftledningssaker blir konsekvensutredet svært grundig. Fagrapporter blir utarbeidet, og åpne høringer og folkemøter blir gjennomført. I konsesjonssaken om kraftframføringen fra Sima til Samnanger har jeg besluttet at det nå for denne konkrete sakens vedkommende skal foretas en fornyet, ekstern gjennomgang av ulike sider ved sjøkabelalternativet knyttet til kraftframføring, kraftsystemer og samfunnsøkonomi. Fire utvalg er satt ned for å foreta denne gjennomgangen, og arbeidet skal sluttføres innen 1. februar 2011.

Regjeringen vil nå avvente utredningene de fire utvalgene skal levere. Slik det framgår av mitt svar på spørsmål nr. 1569 fra representanten Solvik-Olsen av dags dato, legger jeg opp til å framlegge en sak for Stortinget om de overordnende føringene for den fremtidige utbygging og oppgradering av landets overføringsnett for kraft senere i denne stortingsperioden.

SPØRSMÅL NR. 1637

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl
Besvart 10. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvor mange av årets ca. 160 nyutdannede sommervikarer i politiet har fått jobb i politietaten?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Justisdepartementet var det per 9. august 220 ledige stillinger. Av de 430 studentene som uteksamineres i 2010, har ifølge 329 fått jobb, men blant disse er vel også sommervikarene medregnet. Disse utgjør ca 160. Politiets Fellesforbund og Justisdepartementet er uenige om hvor mange ledige stillinger det egentlig er for uteksaminerte politistudenter. Det bekymrer Høyre.

Svar:

Selv om spørsmålet er begrenset til å gjelde hvor mange av sommervikarene som har fått jobb i politietaten, finner jeg grunn til å gi en samlet presentasjon av det siste tallmaterialet som er innhentet.

Det var totalt 429 av årets tredjeårsstudenter som tok avsluttende eksamen på grunnutdanning ved Politihøgskolen. 101 av disse har ikke bestått pr. 2.9.2010. Disse vil kontinuere i september/oktober 2010 (hovedsaklig skytegodkjenning).

I følge opplysninger fra Politidirektoratet er 262 av de nyutdannede registrert som lønnsmottakere i politiet pr. 2.9.2010. Av disse er det 47 studenter som er tilsatt uten bestått eksamen. Det er en forutsetning at disse må ha bestått eksamen før de får fast tilsetting. Innrapporteringer fra politidistriktene og politiets særorganer viser at det er 19 i sommervikariater. Tilsvarende tall fra innrapporteringer pr. 9.8.2010 var 329, hvorav 164 i sommervikariater.

Sammenholdt med tallene fra 9.8.2010 er det således 78 flere som er ansatt i stillinger som ikke er sommervikariater pr. 2.9.2010.

Videre er det innrapportert fra politidistriktene og særorganene at det er 179 stillinger som ikke er besatt - og som er under tilsetting eller kunngjort/besluttet kunngjort. Stillingene fordeler seg på ulike stillingskategorier. Der det blir tilsatt tjenestemenn som allerede er i etaten, forutsetter jeg at det raskt blir foretatt kunngjøringer som nyutdannede kan søke på.

Det vil alltid være slik at tilsetting av nyutdannede tar noe tid. Slik er det også i tilsvarende andre høgskoleyrker. Jeg forventer imidlertid at langt de fleste av de nyutdannede vil få mulighet for jobb i løpet av høsten. De nyutdannede må imidlertid være villig til å søke på ledige stillinger i hele landet og dermed påregne å måtte flytte.

SPØRSMÅL NR. 1638

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson
Besvart 10. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Fra 1. januar 2010 ble det gjort endringer i forskrift: "F19.12.2007 nr 1761" En vesentlig endring her var at audiografer fikk refusjonsrett. Undertegnede har mottatt flere tilbakemeldinger fra hørselshemmede om at Nav ikke godtar egenandeler på frikortet fra audiografer i offentlig tjeneste eller som har avtaler med det offentlige.

Vil statsråden sørge for å gi Nav klare retningslinjer på hvordan nevnte forskrift skal praktiseres slik at audiografer sikres refusjonsrett?»

BEGRUNNELSE:

I dag bruker ca. 200.000 mennesker høreapparat i Norge. Det er i budsjettet for 2010 budsjettert med 500 millioner kroner til høreapparater. Hvert sjette år har en krav på å få nytt apparat. Som kjent er det audiografene som innstiller lyden på høreapparatet, slik at det blir riktig i forhold til den enkeltes hørselstap.

Fra 1. januar 2010 ble det gjort endringer i forskrift om godtgjørelse av utgifter til helsehjelp som utføres poliklinisk ved statlige helseinstitusjoner og ved helseinstitusjoner som mottar driftstilskudd fra

regionale foretak. Det fremgår av kapitel 2.1 hva som er godkjent egenandeler, og under takstnummer 201b fremgår det klart at blant annet audiografer kan avkreve egenandel. Dette skal dermed kunne oppgis og godkjennes på egenandel tak 1.

Det at undertegnende får tilbakemelding fra en del hørselshemmede om at enkelte Nav-kontor ikke godkjenner dette på egenandel tak 1 (1840 kr), bekrefter at forskriften blir praktisert ulikt rundt om kring i landet.

Mange hørselshemmede som bruker høreapparat er pensjonister og uføretrygdede. At disse ikke får dekket kostnadene over egenandelstaket vil for mange av dem være en ekstra økonomisk belastning.

Svar:

Det er korrekt at det med virkning fra 1. januar 2010 ble gjort endringer i forskrift F 19.12.2007 nr. 1761, slik at audiografer ansatt i helseforetak fikk anledning til å kreve egenandel av pasienter ved bl.a. tilpasning av høreapparater. Audiografer som ikke er ansatt i helseforetak kommer ikke inn under ordningen. Egenandelen kommer inn under tak 1-ordningen.

Med virkning fra 1. januar i år er det innført elektronisk registrering av betalte egenandeler, slik at pasienter nå automatisk får beskjed når de har nådd tak 1, og får frikort tilsendt. Pasienter som har betalt for mye i egenandel får tilbakebetalt overskytende beløp. Dette skjer også uten at pasienten selv trenger å ta initiativ til at det skal skje.

Fra 1. juni i år er ansvaret for alle refusjonsordninger på helseområdet lagt til Helsedirektoratet ved helseøkonomiforvaltningen (HELFO). Dersom NAV mottar henvendelser fra publikum om problemer med egenandelsordningen, skal slike henvendelser videreformidles til Helsedirektoratet ved HELFO som nå har ansvaret.

SPØRSMÅL NR. 1639

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik
Besvart 6. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Har forskriftsendring av fisketid med kilenot for 2010 vært sendt ut på høring til de berørte parter før de er blitt gjort gjeldende fra 31. mai 2010?»

BEGRUNNELSE:

Fisketid med kilenot i ordinær sesong, spesielt for Region Kysten av Trøndelag og spesialt for området rundt Hitra, var i henhold til forskriftsbestemmelsene i 2009, fastsatt til perioden fra 07.07.09 til 04.08.09.

Ved forskriftsendring er fisketid med kilenot i ordinær sesong for samme område i 2010, regulert til perioden fra 13.07.10 til 28.07.10.

Dette tilsvarer nærmest en halvering av fisketiden for dette spesielle området.

Denne begrensningen i fisketid vil kunne få store økonomiske konsekvenser for fiskerne og negative ringvirkninger for lokalsamfunnene i området.

Svar:

Forut for fastsetting av årets reguleringer i laksefisket i sjø ble det gjennomført en omfattende prosess. Som et første trinn foreslo Direktoratet for naturforvaltning retningslinjer for reguleringene basert på vitenskapelig rådgivning fra de beste internasjonale og norske forskningsmiljøer. Retningslinjene inneholdt til dels store begrensninger i fisket både i sjø og i elvene, og de ble drøftet med berørte organisasjoner i et eget møte. Fylkesmennene gjennomførte deretter regionale møter med berørte organisasjoner før de oversendte fylkesvise forslag til reguleringer til Direktoratet for naturforvaltning.

Direktoratet for naturforvaltning sendte deretter sitt forslag til forskrift på en bred høring, og så vel forskriftsforslaget som de innkomne høringsuttalelsene ble drøftet med organisasjonene i et nytt møte før forskriften ble fastsatt. Det har også vært avholdt flere konsultasjoner med Sametinget. Jeg mener derfor alle interessenter har hatt god anledning til å medvirke i prosessen.

Det er likevel slik at fisket etter laks de seneste årene har blitt vesentlig innskrenket, slik det ble varslet i St. prp. nr. 32 (2006-2007). Det ble i proposisjonen redegjort for nedgangen i bestandene av vill atlantisk laks og skissert tiltak for å bevare og gjenoppbygge bestandene til en størrelse og sammensetning

som sikrer mangfold innen arten og utnytter bestandenes produksjonsmuligheter. Etter Stortingets behandling av proposisjonen i mai 2007 har situasjonen for villaksen blitt ytterligere forverret, blant annet har overlevelsen i havet blitt dårligere og belastningen fra lakseoppdrett har økt vesentlig.

SPØRSMÅL NR. 1640

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 6. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Nærings- og handelsdepartementet har nedsatt en arbeidsgruppe for å vurdere sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene.

På bakgrunn av Riksrevisjonens undersøkelse av Sjøfartsdirektoratet, vil statsråden åpne for at arbeidsgruppens mandat også skal omfatte vurdering av Riksrevisjonens funn og merknader, herunder fokus på rekruttering av fagpersonell, kompetanseheving og bedret tjenestetilbud for brukerne av Sjøfartsdirektoratets tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonen la våren 2010 fram en rapport vedrørende undersøkelse av Sjøfartsdirektoratets saksbehandling ved dokumentkontroll av fartøy og sjøfolk, Dokument 3.8 (2009-2010) 28. juni 2010 varslet Nærings- og handelsdepartementet at det vil bli nedsatt en arbeidsgruppe for å vurdere en eventuell sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene. Arbeidsgruppen vil tre i funksjon i august 2010.

For det første kan en ikke se at arbeidsgruppens mandat omfatter oppfølging av de funn og vurderinger som fremkommer i Riksrevisjonens rapport.

For det annet kan en ikke se at Nærings- og handelsdepartementet ved statsråden har tatt andre initiativ til å følge opp Riksrevisjonens rapport.

Svar:

Arbeidsgruppen er nedsatt for å vurdere om en sammenslåing av Sjøfartsdirektoratet og Skipsregistrene vil gi en mer brukervennlig og enhetlig sjøfartsadministrasjon. Gruppens arbeid er en del av prosjektet Norge som maritimt vertsland, og har ingen direkte sammenheng med Riksrevisjonens rapport.

Riksrevisjonens rapport ble behandlet i Stortinget 15. juni 2010. I innlegget fra statsråd Brekk ble det understreket at Riksrevisjonens rapport er et viktig innspill til Sjøfartsdirektoratets arbeid for kontinuerlig å forbedre saksbehandlingen. En rekke tiltak er allerede er satt i gang for å øke kvaliteten i direktoratets saksbehandling. Sjøfartsdirektoratet har enkelte utfordringer. Dette er omtalt i departementets tildelingsbrev for 2010.

Et av hovedmålene til Sjøfartsdirektoratet er kvalitet i alle ledd. Det innebærer også en kontinuerlig forbedring av saksbehandlingen i direktoratet. Direktoratet har over lengre tid arbeidet med å utarbeide rutiner og prosedyrer for å sikre god kvalitet i saksbehandlingen. Undersøkelsen til Riksrevisjonen viser imidlertid at det fortsatt gjenstår en del arbeid med å ferdigstille og implementere de nye prosedyrene.

Jeg har i tildelingsbrevet for 2010 understreket viktigheten av at Sjøfartsdirektoratet skal ha et velfungerende internkontrollsystem. Riksrevisjonens rapport følges opp i vår ordinære styringsdialog med direktoratet.

SPØRSMÅL NR. 1641

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 7. september 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er Utenriksministeren kjent med henvendelsen fra norgesvenn og Kansas senator Sam Brownback der han uttrykker sterk bekymring for økningen av antisemittisme i Norge.

Hvordan reagerer han på innholdet i brevet, og på hvilken måte vil Regjeringen respondere på denne henvendelsen?»

BEGRUNNELSE:

Norgesvenn og Kansas senator Samuel Dale "Sam" Brownback sendte 3. august et brev til norske myndigheter gjennom vår Washington ambassadør Wegger Christian Strømmen, der han uttrykte sterk bekymring for den økende antisemittismen i Norge.

I brevet, som han ba om å bli gjort kjent for norske myndigheter og næringslivsledere, la han også ved et notat fra Simon Wiesenthal Center der også medlemmer av regjeringen blir anklaget for å bidra til denne urovekkende og svært negative utviklingen.

Med unntak av et mindre oppslag i Dagsavisen 18. august, har den alvorlige henvendelsen fra senator Brownback, så vidt undertegnede er kjent med, i stor grad vært forbigått i stillhet.

Svar:

Jeg er kjent med henvendelsen fra senator Sam Brownback til ambassadør Wegger Strømmen, som er formidlet via vår ambassade i Washington.

Regjeringen og norske myndigheter tar avstand fra enhver handling eller ytring som gir uttrykk for ringeakt for andre, basert på religion eller etnisk bakgrunn. Norge støtter tiltak for bekjempelse av religiøs intoleranse. Spesielt gjelder dette bekjempelse av antisemittisme og andre former for rasisme og religiøs intoleranse i det norske samfunn. Toleranse, gjensidig respekt og dialog er grunnleggende verdier i det norske samfunn og i vår utenrikspolitikk. Norge er medlem av den internasjonale ekspertgruppen for å bevare minnet om grusomhetene rundt jødeforfølgelsene under 2. verdenskrig og for å forhindre gjentakelse av en liknende rasistisk tragedie. Norge hadde formannskapet i denne ekspertgruppen i 2009. Utryddelsen av jøder, kjent som Holocaust, var et konsept som oppstod i hodene på rasistiske mennesker. Tankegodset som førte til Holocaust er ikke gått over i historien. Det kan skje igjen. Slike tanker kan finne uttrykk på nye måter og på nye steder, også i Norge. Norge og norske myndigheter deltar aktivt for å bekjempe rasisme og antisemittisme internasjonalt og nasjonalt. Det blir derfor helt feil å beskylde regjeringen eller medlemmer av regjeringen for å bidra til fremvekst av antisemittisme, slik de personer senatoren viser til i sitt brev gjør. Disse synspunktene vil jeg formidle til senator Brownback via vår ambassade i Washington.

SPØRSMÅL NR. 1642

Innlevert 26. august 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 3. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener justisministeren at man har en forsvarlighet i politiets tjenesteutøvelse og politiets beredskap når man ikke har ressurser og kapasitet til å rykke ut ved eksempelvis slagsmål, truende adferd, promillekjøring og drapstrusler?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:1383 og Dokument nr. 15:1567 angående ressurssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, samt justisministerens svar på disse.

Svar:

Jeg kjenner meg ikke igjen i en påstand om at politiet ikke har ressurser til å rykke ut ved alvorlige hendelser. Det er nettopp slike alvorlige hendelser politiet prioriterer. Regjeringen har i perioden 2006 – 2010 sørget for en betydelig styrking av politiet, hvor inneværende års budsjett er rekordhøyt. Samtidig vil det være slik, at ved flere alvorlige og i tid sammenfallende hendelser vil det være nødvendig for politiet å prioritere sin innsats.

I sin begrunnelse for dette spørsmålet viser stortingsrepresentanten til mine svar på tidligere spørsmål angående Haugaland og Sunnhordland politidistrikt. Der har jeg redegjort for de aktuelle forhold på bakgrunn av informasjon fra politidirektøren og politimesteren.

Når det gjelder politiets ressurssituasjon. vil jeg igjen vise til at politibudsjettet er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner, dvs. 32,8 prosent. I budsjettet for 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 hele mrd. kr (nærmere 1,2 mrd kr korrigert for pris- og lønnsjustering). Regjeringen har også lagt til rette for økt bemanning gjennom rekordhøye studentopptak ved Politihøgskolen, en ny særavtale om arbeidsbestemmelser inngått i 2009 som representerer en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk og 460 nye sivile årsverk i regjeringens tiltakspakke, som har frigjort 288 politiårsverk. Tall fra Fornyings, administrasjons-, og kirkedepartementet viser at det nå er 1 637 flere årsverk i politi- og lensmannsetaten enn da Regjeringen Stoltenberg tiltrådte høsten 2005.

Jeg vil også vise til Innbyggerundersøkelsen 2009, som er gjennomført av TNS Gallup på oppdrag fra Politidirektoratet. Dette er en nasjonal innbyggerundersøkelse om politiet i den hensikt å måle trygghet og tillit i forhold til politiets ansvarsområder og opplevelsen av service i forhold til politiets tjenester. Tilbakemeldingen viser at folk flest føler seg trygge der de bor og ferdes.

Undersøkelsen peker også på enkelte utfordringer. 53 % opplever at politiet er til stede der det skjer når det skjer, mens 57 % har et godt inntrykk av politiets tilgjengelighet ved akutt behov for hjelp. Det fremgår også at dem som har vært ofre for kriminalitet eller har vært i kontakt med politiet på annen måte, er mindre fornøyd med politiets innsats enn resten av befolkningen. Politidirektøren har i sin kommentar til undersøkelsen uttalt at dette ikke er godt nok og at en arbeider kontinuerlig for å øke tilstedeværelsen og tilgjengeligheten.

Når det gjelder Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, som stortingsrepresentant Vaksdal viser til, er tilbakemeldingene i Innbyggerundersøkelsen gjennomgående positive. På spørsmål om politiet skaper trygghet for innbyggerne svarer 92 % av befolkningen i politidistriktet at de er helt eller delvis enig. På spørsmål om politiet er til stede der det skjer, svarer 61 % av befolkningen i politidistriktet at de er helt eller delvis enig. Dette er en økning på 12 % fra året før. La meg også ta med at andelen som har et godt eller svært godt inntrykk av politiets tilgjengelighet ved akutt behov for hjelp har økt med 13 % fra 2008 til 2009, og er nå 68 %.

Jeg arbeider kontinuerlig for å gi politiet bedre ressurser og rammevilkår. Politiets budsjetter er betydelig styrket og det arbeides for å få mer politikraft ut av de til enhver tid tilgjengelige ressurser. Som nevnt i tidligere svar vil det bli gjennomført en resultatreform i perioden 2010 – 2013. Reformen omfatter tiltak på en rekke områder, og har som hovedmål å bidra til redusert kriminalitet, økt oppklaring og et mer nært og sterkt politi.

SPØRSMÅL NR. 1643

Innlevert 30. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 10. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor stor andel av de nyutdannede politifolkene som har fått jobb innen politietaten etter ferieavviklingen?»

BEGRUNNELSE:

Det har i år vært flere medieoppslag om forholdene i politiet, herunder har det vært pekt på at det utdannes flere politifolk samtidig som det blir vanskeligere for nyutdannede politifolk å få fast jobb.

Undertegnede har vært i kontakt med nyutdannede politifolk som i sommer har vært sommervikar i politiet i Arendal sammen med ca. 30 andre vikarer.

Etter sommeren viser det seg at det er vanskelig å få jobb i politiet. sommerferien. Noen av disse har fått jobb i andre etater, for eksempel innen psykiatri eller barnevern.

Det er sløsing med fellesressursene å utdannede stadig flere politifolk dersom disse faktisk ikke får jobb innen politiet. Det er dessuten svært demotiverende for studenter å jobbe målrettet mot avslutning av studiet, og samtidig vite at det ikke er stillinger til dem.

Svar:

Det var totalt 429 av årets tredjeårsstudenter som tok avsluttende eksamen på grunnutdanning ved Politihøgskolen. 101 av disse har ikke bestått pr. 2.9.2010. Disse vil kontinuere i september/oktober 2010 (hovedsaklig skytegodkjenning).

I følge opplysninger fra Politidirektoratet er 262 av de nyutdannede registrert som lønnsmottakere i politiet pr. 2.9.2010. Av disse er det 47 studenter som er tilsatt uten bestått eksamen. Det er en forutsetning at disse må ha bestått eksamen før de får fast tilsetting. Innrapporteringer fra politidistriktene og politiets særorganer viser at det er 19 i sommervikariater. Tilsvarende tall fra 9.8.2010 var 329, hvorav 164 i sommervikariater.

Sammenholdt med tallene fra 9.8.2010 er det således 78 flere som er ansatt i stillinger som ikke er sommervikariater pr. 2.9.2010.

Videre er det innrapportert fra politidistriktene og særorganene at det er 179 stillinger som ikke er besatt - og som er under tilsetting eller kunngjort/besluttet kunngjort. Stillingene fordeler seg på ulike stillingskategorier. Der det blir tilsatt tjenestemenn som allerede er i etaten, forutsetter jeg at det raskt blir foretatt kunngjøringer som nyutdannede kan søke på.

Det vil alltid være slik at tilsetting av nyutdannede tar noe tid. Slik er det også i tilsvarende andre høgskoleyrker. Jeg forventer imidlertid at de fleste av de nyutdannede vil få mulighet for jobb i løpet av høsten. De nyutdannede må imidlertid være villig til å søke på ledige stillinger i hele landet og dermed påregne å måtte flytte.

SPØRSMÅL NR. 1644

Innlevert 31. august 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. september 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Barnevernet i Norge har fortsatt store problemer. Bergen har hatt et nytt tilfelle der et barn under tilsyn av offentlig barnevern har dødd. Også for 10 år siden ble Bergen rystet av en tilsvarende barnevernstragedie. Staten har i løpet av denne tiårsperioden overtatt ansvaret for Barnevernet.

Hvilke nye tiltak vil statsråden iverksette for å styrke vernet for barn under barnevernets omsorg ihht. Befringutvalgets tilrådinger og for å øke åpenhet omkring virksomheten innenfor barnevernet?»

Svar:

Jeg er enig med representanten Sortevik i at beskyttelsen av barn som er under barnevernets omsorg må bli bedre. Derfor er jeg opptatt av å styrke barne-

vernet på en rekke områder, slik at vi unngår tragiske hendelser i barnevernet der liv går tapt. Når det gjelder representantens Sorteviks henvisning til Befringutvalget, regner jeg med at dette gjelder NOU 2004: 23 Barnehjem og spesialskoler under lupen. Befringutvalget viste bl.a. til at, etter at staten overtok ansvaret for institusjonene i 2004, ble det foretatt en gjennomgang av kvalitets- og tilsynsproblematikken knyttet til barnevernsinstitusjoner. Det ble også utarbeidet nye/reviderte forskrifter om godkjenning, kvalitetskrav og tilsyn.

Befring-utvalget presiserte at det er av grunnleggende betydning at lover og forskrifter følges opp med årvåken oppmerksomhet fra myndighetenes side og med tilstrekkelige økonomiske ressurser. Utvalget la særlig lagt vekt på nødvendigheten av å ha et kompetent og tilstrekkelig personale, gode interne kontrollrutiner og god ekstern kontrollvirksomhet. Dette er tilrådinger som har vært, og fortsatt er, viktig å følge opp. Jeg vil nedenfor vise mer konkret til noen tiltak som er realisert og noen som planlegges. Dette er tiltak som skal bidra til å styrke vernet for barn og unge under barnevernets omsorg.

NOU 2004:23 konkluderte med at det hadde forekommet svært kritikkverdige forhold i barneverninstitusjonene i perioden 1945-1980. Som ledd i oppfølgen av denne utredningen, ble det opprettet en ordning med billighetserstatning for tidligere barnehjemsbarn. Billighetserstatning er en anerkjennelse av at mottakeren er kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre som det er naturlig å sammenligne seg meg. Mange tidligere barnehjembarn har nå mottatt billighetserstatning. Denne ordningen har vært av stor betydning for tidligere barnehjemsbarn som har vært utsatt for omsorgssvikt og overgrep i sin barndom. Videre vil jeg orientere om at mitt departement nylig har sendt ut et forslag til endringer i forskriften om rettigheter og bruk av tvang i barneverninstitusjoner (rettighetsforskriften) på høring. Forslaget til revidert forskrift skal blant annet tydeliggjøre den adgangen til tvang som allerede finnes. Høringsfristen er 15. november 2010. Jeg ser fram til en rekke gode innspill på dette viktige området. Noen barn og unge må i perioder bo på en barneverninstitusjon. Da er det viktig at de institusjoner barnet plasseres på holder høy kvalitet og utgjør et godt omsorgstilbud for barnet. Derfor har vi en egen forskrift som setter bestemte kvalitetskrav til alle institusjoner barn plasseres på. Denne høsten skal også Barne-, ungdoms og familieetaten legge fram en rapport med forslag til hvordan kvaliteten på barneverninstitusjoner kan heves. Målet er et mer likeverdig, kvalitativt bedre og mer kunnskapsbasert tilbud til barn og unge med varierende behov. Kompetansen om barn og unge med rusproblemer må også bli bedre i barneverninstitusjoner. Det lages derfor en kurspakke som skal sendes alle institusjoner innen årsskiftet. Institusjonsledere vil bli pålagt å gjennomføre kurset for sine ansatte. Fra og med første halvår 2011 er målsettingen at to barneverninstitusjoner skal ta i bruk metoden læringsbasert rusbehandling. Opplæring av ansatte vil være i gang i løpet av denne høsten. Jeg er opptatt av at de ansatte i barnevernet skal ha høy kompetanse. For å få dette til må vi se på utdanningen til de som skal jobbe i barnevernet. I samarbeid med Kunnskapsdepartementet oppnevnte BLD i 2008 et ekspertutvalg som skulle fremme forslag til kvalitetsutvikling i lys av barnevernets framtidige kompetanse- og kvalifiseringsbehov. Arbeidet munnet ut i NOU 2009:8 Kompetanseutvikling i barnevernet - Kvalifisering til arbeid i barnevernet gjennom praksisnær og forskningsbasert utdanning. Rapporten har vært på høring, og vi arbeider nå med den videre oppfølgingen av denne, dette i samarbeid med Kunnskapsdepartementet. Fylkesmannens tilsyn med barnevernet er viktig for å sikre barn og unges rettssikkerhet. Dette er en lovpålagt oppgave som følger av barnevernsloven § 2-3. Når det gjelder tilsynet med barn bosatt på barneverninstitusjoner, inkluderer tilsynet at fylkesmannen skal snakke med barn og unge som er bosatt på institusjoner. 1.januar 2010 overtok Statens Helsetilsyn det overordnede faglige tilsynet med barnevernet. En viktig oppgave for Statens Helsetilsyn vil være å styrke fylkesmennenes kompetanse om samtaler med barn som en del av tilsynet. Dette jobber nå Statens Helsetilsyn med. Kommunen har et hovedansvar for å følge opp barn med behov for hjelp fra barnevernet. Det har i de senere år vært en sterk vekst i antall saker som skal løses, uten at det har vært den samme veksten i antall stillinger. Jeg er bekymret for at dette fører til at mange barn ikke får den hjelpen de trenger av barnevernet. I statsbudsjettet for 2010 har regjeringen derfor, gjennom veksten i kommunenes frie inntekter, lagt til rette for at det kan opprettes 400 nye stillinger i barnevernet i 2010. Vi har i dag rapporteringer fra kommunene som kan tyde på at kommunene ikke vil nå dette målet. I forbindelse med statsbudsjettet for 2011 vil jeg derfor vurdere hvordan vi framover kan styrke barnevernet i kommunene. Jeg vil også vurdere om dagens organisering av barnevernet er hensiktsmessig i forhold til de oppgaver som skal løses. Til dette trenger vi forskningsbasert kunnskap. Departementet sluttfører nå arbeidet med å bestemme hvilke forsknings – og utredningsmiljøer som skal gjøre dette viktige arbeidet. Evalueringen skal ha fokus på samarbeid mellom statlig barnevern, kommunalt barnevern og samarbeid med andre viktige instanser i barnets liv. I tilegg vil evalueringen se på institusjonstilbudet, herunder vil vi også se om hvordan institusjonene bruker kunnskap fra fylkesmennenes tilsyn for å bedre kvaliteten på eget tiltak. Faglig økonomisk styring av den statlige

barnevernetaten og en gjennomgang av oppgave – og finansieringsansvaret vil også evalueres. En helhetlig rapport vil foreligge våren 2012. Åpenhet i barnevernet er viktig for styrke barnevernet legitimitet. Gjennom flere år har kommunalt barnevern og statlig regionalt barnevern arbeidet sammen for å fremme åpenhet omkring barnvernets arbeid og innhold. Det er også kanskje en årsak til at flere tar kontakt med barnevernet, og at stadig flere barn dermed får hjelp. Dette er et arbeid vi vil fortsette med framover. Blant annet vil departementet og direktoratet jobbe for å øke kunnskapen om barnevernet både til barn selv og til viktige instanser som møter barn hver dag. Jeg vil også vurdere andre måter å fremme åpenhet omkring barnevernet. Jeg vil blant annet invitere flere brukere av barnevernet til å komme med sine erfaringer. Dette vil også være viktige innspill, sammen med den forskningsmessige evalueringen, for å vurdere hvilke grep som tas for å styrke barnevernet. Mitt fremste mål vil være å utvikle barnevernet i Norge til beste for de barna det gjelder. Regjeringen har på en rekke områder har tatt initiativ til tiltak som bidrar til at vi i dag har et barnevern som arbeider mer systematisk, kunnskapsbasert og med vekt på å fremme kvalitet på tiltak og tjenester. Vi har også en rekke utfordringer å gripe fatt i for å få et enda bedre barnevern. Jeg vil framover ta grep som er nødvendig for å styrke barnevernet til barnas beste. Jeg håper dette kan bidra til at vi ikke flere ganger får oppleve tragiske hendelser som det vi dessverre nylig har erfart i Bergen.

SPØRSMÅL NR. 1645

Innlevert 31. august 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen
Besvart 10. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Finansdepartementet offentliggjorde 23.08.2010 at to israelske selskaper er utelukket fra Statens pensjonsfond utland (SPU) på bakgrunn av at selskapene er involvert i oppføringer av boliger på områder som er okkupert av Israel.

Innebærer denne utelukkelsen en endring i hvordan regjeringen forvalter fondets etiske eierskap?»

BEGRUNNELSE:

De etiske retningslinjene for SPU baserer seg på at prinsippet om overlappende konsensus for å sikre en bred forankring (NOU 2003:22). Undertegnede mener det er viktig at utelukkelsesmekanismen skjermes for ideologisk motivert bruk, og at norsk utenrikspolitikk skal utøves gjennom utenrikstjenesten heller enn gjennom forvaltningen av SPU.

I tilrådingen fra Etikkrådet vises det nettopp til at boligbygging bare er én av mange økonomiske aktiviteter på de okkuperte områdene. Utelukkelse av én type selskaper som driver økonomisk aktivitet i området kan åpne enten for en rekke utelukkelser av selskaper, eller for forskjellbehandling av selskaper.

Tidligere utelukkelser fra SPU har vært begrunnet med at selskapenes virksomhet i seg selv bryter med en overlappende etisk konsensus, eksempelvis produksjon av kjernevåpen, klasevåpen og antipersonell-landminer. I dette tilfellet synes begrunnelsen å være hvem som er selskapets oppdragsgiver, snarere enn virksomheten i seg selv.

Svar:

Utelukkelsen av Africa Israel Investments Ltd. og datterselskapet Danya Cebus Ltd. innebærer ikke en endring i hvordan regjeringen forvalter fondets etiske eierskap. Beslutninger om utelukkelse skjer på bakgrunn av tilrådinger avgitt av Etikkrådet i henhold til Retningslinjer for observasjon og utelukkelse fra Statens pensjonsfond utlands (SPU) investeringsunivers. Etikkrådet vurderer selskapers aktivitet, herunder produksjon og atferd, sett opp mot disse retningslinjene. Hvor et selskap måtte være hjemmehørende, hvor det opererer, eller hvem som ev. er oppdragsgiver er i utgangspunktet ikke relevant for den vurderingen. Slik er det også i denne aktuelle saken.

Retningslinjer for observasjon og utelukkelse fra SPU bygger på Graver-rapporten (NOU 2003:22). Rapporten gir begrenset med veiledning når det gjelder den nærmere forståelsen av når det foreligger en krig eller konfliktsituasjon, men omtaler likevel spesifikt internasjonal humanitær rett og Genève-konvensjonen som en del av grunnlaget for fondets etiske retningslinjer. Generelt skal det settes ganske snevre grenser for hvilke selskaper som skal vurderes for utrekk. I kriteriet om krig og konflikt er det alvorlige krenkelser som rammes. For å utdype dette har

rådet lag vekt på at selskapets bidrag til normbruddet må være vesentlig.

Utelukkelsen av Africa Israel Investments Ltd. og Danya Cebus Ltd. skjedde på bakgrunn av en tilråding fra Etikkrådet avgitt 16. november 2009 der Rådet tilrår at selskapene utelukkes på grunn av uakseptabel risiko for medvirkning til krenkelser av individers rettigheter i krig eller konfliktsituasjoner.

Africa Israel Investments Ltd. og Danya Cebus Ltd. er i følge Etikkrådets tilråding deltakere i utviklingen av eiendomsprosjekter knyttet til den såkalte "nybyggingen" på Vestbredden – dette vil si oppføring av israelske bosettinger på territoriet som ble okkupert av Israel i 1967. Disse bosettingene anses å være i strid med IV Genève-konvensjon. Etikkrådet viser blant annet til resolusjoner fra FNs sikkerhetsråd og en rådgivende uttalelse fra Den internasjonale domstol i Haag (ICJ) som fastslår at bosettingene er ulovlige.

Etikkrådet skriver i sitt brev til Finansdepartementet 9.mars 2010 at utgangspunktet for alle tilrådinger Etikkrådet avgir er at det må være "en klar sammenheng mellom selskapets virksomhet og det foreliggende normbrudd." Videre skriver Etikkrådet i brevet at "i den aktuelle tilrådingen om utelukkelse av selskapene Africa Israel Investments Ltd. og Danya Cebus Ltd. må selskapenes medvirkning til normbruddet sies å være helt direkte: Selskapenes egne, fysiske handlinger, altså det å bygge israelske bosettinger på Vestbredden, utgjør selve kjernen i normbruddet." Man snakker altså ikke om at enhver økonomisk aktivitet på okkupert område vil utgjøre brudd på de etiske retningslinjene, men tar utgangspunkt i at oppsetting av boliger på okkupert område er klart i strid med IV Genève-konvensjon. Jeg viser for øvrig til at Etikkrådet har gjort rede for enkelte problemstillinger knyttet til investeringer i selskaper som opererer i okkuperte områder i brev til Finansdepartementet av 15. mai 2006.

I brevet 9. mars 2010 skriver Etikkrådet også at de i tilrådingen har lagt til grunn at selskaper "som forestår bygging av israelske bosettinger på Vestbredden, kan tilrådes utelukket fra SPU." Dette gjelder for alle selskaper med slik eventuell virksomhet, uavhengig av hvilket land selskapene er hjemmehørende i. Etikkrådet skriver i brevet at Rådet i sin vesentlighetsvurdering av selskapers medvirkning vil ta "utgangspunkt i hva selskapene faktisk foretar seg" og at "en underleveranse til et byggeprosjekt vil kunne anses som mindre vesentlig enn totalentreprisen på prosjektet."

SPØRSMÅL NR. 1646

Innlevert 31. august 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 6. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden sikre at Alna-elva blir renset og åpnet slik at den får tilbake sin plass i natur- og kulturlandskapet og hvilke overordede hensyn mener statsråden er viktig i forhold til Alna-planen?»

BEGRUNNELSE:

Vi har i de senere år fått et omfattende lovverk for å sikre at våre vassdrag blir forvaltet på en samfunnsmessig forsvarlig måte. Dette innebærer også gjenåpning av elver, slik at de får tilbake sin naturlige plass i landskapet.

Alna er en av Oslos sentrale elver. Elva har spilt en viktig rolle gjennom hele byens historie og Oslo vokste opprinnelig frem langs elvas utløp i Bjørvika. I dag gjøres det et omfattende arbeid for å rense elva, åpne den og la den få tilbake sin plass i natur- og kulturlandskapet. I den forbindelse har både stat og kommune brukt betydelige beløp til Alna miljøpark og gjennom ulike tiltak innenfor Groruddalssatsningen. Det foreligger omfattende planer for videreføring av dette arbeidet.

I forbindelse med utbygging av Alnabruterminalen, er det gjort vedtak som medfører at Alna skal pumpes opp i en ca 250 meter lang kulvert. "For å skape inntrykk av sammenhengende åpnet elveløp vises to vannspeil hvor vann føres tilbake til kulvertåpningen." - altså ingen reell gjenåpning, bare et forsøk på å skape en illusjon. I tillegg vil Alna bli lukket i et område på 175 meter der elva i dag er åpen. Alna vil på grunn av pumpearrangementet bli tørrlagt i flere sommermåneder.

Svar:

Representanten Trine Skei Grande stiller spørsmål om på hvilken måte statsråden vil sikre at Alnaelva blir renset og åpnet slik at den får tilbake sin plass i natur- og kulturlandskapet og hvilke overordnede hensyn statsråden mener er viktig i forhold til Alnaplanen.

Det er inngått et statlig og kommunalt samarbeid om Groruddalen for 10-årsperioden 2007–2016. Hovedmålet for satsingen er bærekraftig byutvikling og synlig miljøopprusting, bedre livskvalitet og samlet sett bedre levekår i Groruddalen.

Groruddalssatsingen er organisert i fire programområder. Program 2, Alna, grønnstruktur, idrett og kulturmiljø har som hovedmål å styrke Groruddalens blågrønne struktur og naturmangfold, gi bedre forhold for friluftsliv, fysisk aktivitet og idrett, og bedre luftkvalitet.

Arbeidet med å gjenåpne Alnaelva fra Lillomarka til Hølaløkka er i full gang. Et av de største prosjektene det nå arbeides med er Grorudparken. Parken er et blågrønt rekreasjonsområde fra Ammerud til Hølaløkka. Å åpne Alnaelva og sikre tilgjengeligheten til elvedraget er omfattende tiltak i det lange parkdraget.

Høsten 2010 vil Leirfossen ferdigstilles. Fossen er en videreutvikling av det første gjenåpningsprosjektet på Hølaløkka.

Når det gjelder målet om bedre forhold for fysisk aktivitet vil jeg i høst åpne Alnastien. Flere turveiprosjekter i Groruddalssatsingen har nå gitt oss en sammenhengende turvei i dalbunnen og langs Alnaelva.

Oslo kommune bevilger hvert år 30 millioner kroner over ordinære midler til rensing av Alnaelva.

Når det gjelder spørsmål knyttet til utbygging av Alnabruterminalen, viser jeg til vedtak i Oslo Bystyre 17. februar 2010 vedrørende reguleringsplan for del av terminalområdet på Alnabru og gjenåpning av Alna. Vedtaket er påklaget til Fylkesmannen i Oslo og Akershus av blant annet Alnaelvas venner. Klagesaken ligger fortsatt til behandling.

SPØRSMÅL NR. 1647

Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 7. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«KrF har den senere tid mottatt flere henvendelser vedrørende flystøy over Oslo-marka og Groruddalen. Flystøyen oppleves sjenerende både for aktive markabrukere som søker stillhet og ro i naturen, og for de som stadig opplever overflyging av sine boområder i Groruddalen og på Romerike. Flystøyen oppleves som et brudd på de krav til stillhet som er innebygget i Markaloven.

Hva vil miljøvernministeren gjøre for å redusere flystøyen over Oslo-marka?»

Svar:

Størst mulig fravær av støy vil være en viktig kvalitet ved marka. Flystøy er imidlertid et tema som ligger utenfor markaloven (jf Ot.prp. nr. 23 (2008-2009) s. 15) og markaloven gir ingen hjemler til å regulere flystøy.

Bestemmelser om overflyging, utflyging og innflyging fastsettes med hjemmel i luftfartslovgivningen under Samferdselsdepartementet.

Luftfartstilsynet vil om kort tid sende et forslag til forskrift om støyforebygging ved Oslo Lufthavn Gardermoen ut på høring.

Den nye forskriften vil innføre virkemidler for å holde flystøybelastningen rundt flyplassen og i tilstøtende områder på et lavest mulig nivå og sikre best mulig forutsigbarhet. Bedre samling av trafikken på større overflygingshøyder er det viktigste virkemidlet. Dette gjennomføres ved bruk av toleransekorridorer for utflyging, større minstehøyder og forbud mot visuell innflyging for jetfly, noe som vil bidra til å skjerme flystøyutsatte bolig- og rekreasjonsområder.

Avinor har under utvikling et nytt trafikkavviklingssystem som planlegges tatt i bruk 7. april 2011. Det legges bl.a. opp til at det skal benyttes kontinuerlig nedstigning med minimale motorkrav fra marsjhøyde ned til landing, såkalte "grønne landinger". Det nye trafikkavviklingssystemet vil gjennom dette bidra til at støyulempene reduseres også i de mer perifere områder rundt lufthavnen. Videre skal trafikken komme inn på glidebane i større avstand og høyde enn hva gjeldende forskrift krever. Mer direkte

inn- og utflyginger med mindre bruk av motorkraft og et generelt forbud mot ventemønster vil være med på å gi betydelige utslippsreduksjoner.

Samferdselsdepartementet opplyser at flystøybelastningen i Groruddalen allerede i dag er under de grenser som Miljøverndepartementet setter for bynære stille områder. Beregninger viser at med det nye trafikkavviklingssystemet vil flystøybelastningen i Groruddalen og Oslomarka reduseres ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1648

Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 13. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil helseministeren foreta seg for å hindre at episoder som den som er beskrevet under ikke oppstår i fremtiden, og vil helseministeren foreta en gjennomgang av rutiner for feriestenging av psykiatriske avdelinger?»

BEGRUNNELSE:

Mange psykiatriske avdelinger skriver ut pasienter i forbindelse med ferier slik at de kan stenge avdelingen. Dette har i enkelte tilfeller medført at pasienter som har behov for behandling blir sendt hjem. I enkelte tilfeller har dette medført at suicidale personer har tatt sitt eget liv mens behandlingsstedet har vært feriestengt. Denne situasjonen er uholdbar. Det kan ikke være slik at økonomien og behovet for ferieavvikling påvirker den medisinske vurderingen på når pasienter skal skrives ut.

Svar:

I perioder med ferieavvikling er det nødvendig å gjennomgå og å planlegge hjelpe- og behandlingstilbudene slik at disse tilpasses behovene. Når det gjelder tilbudene ved landets psykiatriske avdelinger, så kan samtlige regionale helseforetak melde om at de har planlagt og lagt opp til forsvarlige tilbud. Noen regioner melder om at de har styrket akutt-tilbudene ved ferieavviklinger. Enkelte steder stenges psykiatriske avdelinger under ferieavvikling. Der dette har vært tilfelle, opplyser de regionale helseforetakene at dette har vært godt forberedt og gjennomført slik at aktuelle pasienter har vært overført til annen enhet. Samtlige regioner opplyser at all utskrivning skjer på grunnlag av faglige vurderinger og at akutt beredskap er ivaretatt. Selvmord er alltid en dypt tragisk hendelse for den enkelte og for de pårørende, og hvis det finner sted i tilknytning til utskrivning fra institusjon, vil dette normalt være grunnlag for gjennomgang fra Statens helsetilsyns side. I en rapport fra Statens helsetilsyn fra 2009 med oppsummering av en undersøkelse av selvmordsaker i psykisk helsevern, går det fram at antall meldte selvmord ligger lavt i sommermånedene og lavest i august året sett under ett. Statens helsetilsyn kan for øvrig opplyse at de ikke er kjent med et det er fremmet klager av en slik karakter i forbindelse med ferieavvikling i 2010.

Samlet sett ut fra de opplysninger jeg har mottatt, kan jeg ikke se at det er grunnlag for å be de regionale helseforetakene om å endre sine rutiner ved ferieavvikling.

SPØRSMÅL NR. 1649

Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen
Besvart 10. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Er ministeren fornøyd med Nav sin håndtering av denne saken, og er ministeren enig med uttalelsene fra Nav om at regelverket må endres for å gi Filip det tilbudet han fortjener, eller vil ministeren gripe inn å sørge for at Filip får et tilbud på linje med det Nav har gitt tilsagn om andre steder i landet?»

BEGRUNNELSE:

Saken om Filip på 8 år, som mangler tilbud om bil som gjør at foreldrene kan frakte meg seg både Filip og hans elektriske rullestol har media skrevet om mange ganger i løpet av sommeren. Nav mener Filips foreldre kan få en henger å kjøre rullestolen på. Dette Nav-kontoret vurderer med andre ord denne saken annerledes enn andre Nav kontor behandler lignende saker ifølge FFO. Jeg er opptatt av at Nav skal likebehandle alle slike saker enten det er ved et kontor i vestfold eller Nordland, og at det blir gitt et skikkelig tilbud til denne pasientgruppen som det her er snakk om. Derfor vil jeg utfordre statsråden på å slå fast hvordan dette regelverket skal praktiseres.

Svar:

Før jeg går inn på saken om Filip på 8 år, som har blitt gjenstand for oppmerksomhet i media i sommer, vil jeg gi en orientering om dagens regelverk når det gjelder stønad til trygdebil.

For å få stønad til bil, må inngangsvilkårene i folketrygdloven kapittel 10 og forskrift om stønad til motorkjøretøy være oppfylt. Disse er i hovedsak knyttet til funksjonsevne og transportbehov. Det må dokumenteres at bruker har en funksjonsnedsettelse som følge av sykdom, skade eller lyte som er av en slik karakter at bruk av offentlige transportmidler ikke med rimelighet kan forlanges. Videre kan det bare gis stønad dersom bruker har et transportbehov som ikke kan dekkes tilfredsstillende uten egen bil. Det vil si at alternative transportløsninger skal vurderes før stønad til bil.

Den forrige regjeringen gjorde i 2003 vesentlige endringer i bilforskriften, som innebar at det ble gjort et skille mellom såkalte gruppe 1- biler (vanlige personbiler) og gruppe 2-biler (spesialtilpassede kassebiler). Etter gjeldende regelverk er et av vilkårene for å ha rett til bil i gruppe 2 at man ikke er i stand til å komme seg inn og ut av bilen på egen hånd, uten å bruke heis eller rampe. Forskriften gir den enkelte saksbehandler lite rom for å utøve faglig skjønn. Dette gjelder særlig de strengere vilkår for tildeling av spesialtilpassede kassebiler. Man kan få stønad til tilhenger dersom man har behov for å frakte med seg større hjelpemidler, som for eksempel en rullestol. En eventuell endring av regelverket vil være en budsjettsak, og må vurderes opp mot andre nødvendige tiltak.

Hovedbegrunnelsen for omleggingen i 2003 var å få økte ressurser til oppfølging av de brukerne som har de tyngste funksjonsnedsettelsene, og det største behovet for spesialtilpasning av bilene sine. Omleggingen medførte også mer fleksibilitet for den brukergruppen som har behov for vanlige personbiler. Denne typen avgrensninger i regelverket vil imidlertid ofte føre til at det oppstår grensetilfeller som kan oppleves som urimelige eller lite praktiske for den enkelte. Det er et viktig prisnipp at like saker skal behandles likt. Samtidig skal alle saker vurderes individuelt, og tilsynelatende like saker kan derfor likevel ha forskjeller som gjør at utfallet blir forskjellig stønadsmessig.

Når det gjelder den konkrete saken om Filip og hans foreldre, har jeg innhentet opplysninger fra Arbeids- og velferdsdirektoratet som opplyser at familien søkte om trygdebil gruppe 2 første gang 1. november 2007. Søknaden ble avslått i vedtak av 28. november 2007, og ble påklaget 7. mars 2008. Avslaget ble opprettholdt i vedtak fra NAV Klage og anke Midt-Norge 4.juli samme år. Familien anket saken til Trygderetten den 14. august, som stadfestet avslagsvedtaket i kjennelse av 21. november 2008.

Det ble søkt på nytt om stønad til bil i gruppe 2 15. oktober 2009. 18. januar 2010 ble det fattet et vedtak om stønad til bil i gruppe 1, da familien ikke lenger disponerte egen bil som var yngre enn 11 år. Dette vedtaket ble påklaget 22. mars i år. Klagesaken ligger nå til vurdering innenfor det ordinære saksbehandlingssystemet hos Klage og Anke Midt-Norge, og er p.t. ikke ferdig behandlet. Jeg kan ikke instruere klageorganet i behandlingen av denne eller andre enkeltsaker.

Jeg tar problemstillinger knyttet til likebehandling og forutsigbarhet i saksbehandlingen i Arbeids- og velferdsetaten svært alvorlig, også på dette området. Bilstønadsområdet er et krevende område som stiller store krav til saksbehandlingskompetanse og har på bakgrunn av de manglene som har blitt avdekket i Arbeids- og velferdsetatens forvaltning av ordningen i de senere år, jfr. Riksrevisjonens dokument nr. 3:6 (2006-2007), vært gjenstand for en særskilt

oppfølging. Manglene som ble påpekt i rapporten var i første rekke knyttet til likebehandling og skjønnsutøvelse, saksbehandlings- og leveringstid, oppfølging av brukere og sentral styring. På det tidspunktet ble bilsakene behandlet i alle 19 fylker i landet. Vedtak ble fattet i forvaltningsenheten i fylkene, og formidling ble foretatt på hjelpemiddelsentralene.

Arbeids- og velferdsdirektøren besluttet på bakgrunn av Riksrevisjonens rapport å sentralisere vedtak og formidling på bilområdet til fem bilsentre, med en samling av både vedtaks- og formidlingssiden. Denne prosessen startet 1. juni 2009.

Brukerorganisasjonene har deltatt i arbeidet med omorganiseringen, og nye avtaler for levering av biler og for bilombygging foreligger. I tillegg til en reduksjon av antall vedtaksenheter er det innført enhetlige rutiner og det utarbeides periodevise kvalitetsrapporter der et av siktemålene er å avdekke forskjeller i praksis mellom enhetene. Direktoratet har opplyst meg om at samarbeidet mellom de fem bilsentrene legger til rette for en raskere og mer lik behandling av sakene, og at det blir lettere for direktoratet å følge opp kvaliteten og effektiviteten i saksbehandlingen når alt er på plass.

SPØRSMÅL NR. 1650

Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 9. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Bergens Tidende har i en serie artikler satt fokus på dødsulykker på vestlandsveiene de siste 5 åren der hele 39 unge har mistet livet. Mange tiltak må på plass for å redusere slike ulykker. Statens veivesen som selv analyserer dødsulykkene på norske veier peker på at i over 60 % av ulykkene i 2008 har forhold ved eller rundt veien medvirket til at en farlig hendelse har endt i en dødsulykke.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere omfanget av at veien er direkte og indirekte årsak til dødsulykker i veitrafikken?»

Svar:

En ulykke skyldes normalt at det har oppstått en svikt i samspillet mellom trafikanten, vegmiljøet og kjøretøyet. Statens vegvesens ulykkesanalyser viser at det som regel er flere medvirkende årsaker til at det skjer en ulykke, og at det er flere forhold som påvirker hvor alvorlig konsekvensen av ulykken blir. Dybdeanalysene viser at faktorer knyttet til veg og vegmiljø var medvirkende årsak til 28 prosent av dødsulykkene i perioden 2005-2008.

Regjeringens mål er som kjent at antall drepte og hardt skadde skal reduseres med minst 1/3 innen 2020, og at det i 2020 maksimalt skal være 775 drepte og hardt skadde i vegtrafikken. Dette er en ambisiøs målsetting som bare kan nås gjennom et mangfold av ulike trafikksikkerhetstiltak, og gjennom bidrag fra en rekke ulike aktører. Statens vegvesen har sammen med Trygg Trafikk, politiet, Helsedirektoratet og Utdannings- direktoratet utarbeidet en nasjonal tiltaksplan for trafikksikkerhet på veg for perioden 2010-2013. Her er det listet opp 152 ulike trafikksikkerhetstiltak som disse aktørene skal gjennomføre i perioden 2010-2013. Dette omfatter både trafikantrettede tiltak, kjøretøytiltak og vegtiltak.

De unge er overrepresentert i ulykkesstatistikken. Rundt 25 prosent av alle som blir drept i vegtrafikken er i aldersgruppa 15 – 24 år. Til sammenlikning utgjør denne aldersgruppen 10 prosent av befolkningen og står for 7 prosent av trafikkarbeidet. Tiltak rettet mot unge bilførere vil derfor være gjenstand for en særlig satsing i planperioden 2010-2013. Statens vegvesen, Trygg Trafikk og politiet har utarbeidet en plan for tiltak mot ungdomsulykker. Planen viser hvilke trafikantrettede tiltak som skal gjennomføres i inneværende fireårsperiode som er særlig rettet mot unge førere. Planen er tatt inn som en del av den nasjonale tiltaksplanen for trafikksikkerhet på veg for perioden 2010-2013.

Fysiske tiltak på vegnettet står svært sentralt i Regjeringens strategi for å redusere antall drepte og hardt skadde. Stortingsmelding nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transport- plan 2010-2019 legger til grunn at det skal være en kraftig opptrapping til målrettede trafikksikkerhetsinvesteringer på riksvegnettet (Programområde Trafikksikkerhets- tiltak). Sammenliknet med det årlige beløpet som er lagt til grunn i Nasjonal transport- plan 2006-2015 er det prioritert nær en fordobling i planperioden 2010-2013 og en ytter-

ligere økning med 50 prosent fra 2010-2013 til 2014-2019. I tillegg til innsatsen innenfor Programområde Trafikksikkerhetstiltak er det prioritert en rekke større investeringsprosjekter av stor betydning for trafikksikkerheten. Tiltak for å hindre møteulykker, utforkjøringsulykker og påkjørsel av myke trafikanter vil bli gitt høyeste prioritet som følge av at det er disse ulykkestypene som har de alvorligste konsekvensene.

De viktigste tiltakstypene for å forhindre møteulykker er bygging av midtrekkverk og etablering av forsterket midtoppmerking. Statens vegvesens handlingsprogram for 2010-2013 viser at det i fireårsperioden vil bli:

– Bygget 54 km firefelts veg med fysisk atskilte kjørebaner
– Bygget midtrekkverk på 93 km to- og trefelts veg
– Etablert forsterket midtoppmerking på 183 km veg

Ungdom er sterkt overrepresentert i utforkjøringsulykker. Statens vegvesens handlingsprogram legger til grunn at det skal settes i gang et systematisk arbeid for å redusere antall drepte og hardt skadde i utforkjøringsulykker. Målet er at riksveger med fartsgrense 70 km/t eller høyere på noe sikt skal få en minstestandard i samsvar med gjeldende krav i Statens vegvesens håndbøker, der utforming og omfang av siderekkverk, ettergivende master og profilert kantlinje er oppfylt. I tillegg skal overraskende og farlige kurver utbedres eller skiltes. Nødvendig utbedring av sideterrenget utføres der det ikke er satt opp siderekkverk.

Ulykkesstatistikken viser at påkjørsel av myke trafikanter i hovedsak skjer ved kryssing av veg. I planperioden 2010-2013 vil derfor arbeidet med å sikre kryssingspunkter, gjennom etablering av planfrie kryssinger og sikring av gangfelt bli prioritert høyt.

Arbeidet med trafikksikkerhetsinspeksjoner vil bli videreført. Dette er en systematisk gjennomgang av ulykkesutsatte vegstrekninger, der alle forhold som påvirker trafikksikkerheten negativt blir påpekt. Nødvendige strakstiltak gjennomføres i etterkant av inspeksjonen.